

David Gunn

Cap-de-Mort

Îmbrăcat elegant, ingenios și discret, David Gunn a fost detașat în zone precum America Centrală, Estul Mijlociu și Rusia (printre multe altele).

Venind dintr-o familie cu o bogată istorie în serviciul militar, se simte cel mai bine atunci când se află pe drum și are tendința să nu locuiască prea mult timp într-un oraș anume.

Trăiește, în prezent, în Marea Britanie.

Pentru că numele său real nu poate fi dezvăluit, David Gunn este un pseudonim.

PROLOG

Indigo Jaxx, general al Capului-de-Mort, își șterge sudoarea de pe frunte și își îndreaptă mânecile uniformei argintii cu negru. Se urăște pentru că face asta și știe că va trebui să facă pe cineva să sufere pentru momentul lui de slăbiciune. El este un general al Capului-de-Mort până la urmă.

— Înțelegi?

Ridicându-și capul, generalul Jaxx întâlnește ochii arzând într-ai lui.

— O da, spune el. Înțeleg.

— Să-l găsești, spune vocea.

Generalul dă din cap.

— El e un nimeni. Este important să ții minte asta.

Vocea a mai spus asta înainte. Este evident semnificativ. Și un răspuns este evident necesar.

— Aceștia pot fi dificil de găsit...

— Dar tu o să-l găsești?

— Da, domnule.

Alți funcționari îi dau lui OctoV o gamă largă de titluri. *Mare șef, împărat victorios, minte atotvăzătoare...* generalul Jaxx îi spune *domnule*. Până acum, OctoV nu s-a plâns. De fapt, generalul este destul de sigur că îi place.

— Și când îl găsesc, domnule?

— Îl aduci la mine.

— Viu sau mort?

Băiatul stând în fața generalului Jaxx zâmbeste și un vânt rece traversează mintea generalului, spintecând ultimele fragmente de autocontrol. Toate întâlnirile sunt așa. Generalul știa că ofițerii se sinucid pentru că nu-i pot suporta prezența.

— Viu, evident, spune vocea. Îi vei testa loialitatea, rezistența, abilitatea de a executa ordine...

— Și dacă pică testul, domnule?

— Vei pica și tu!

— Eu nu o să - începe generalul Jaxx.

Dar e prea târziu.

Generalul realizează că stă singur. Ultima fulgerare a minții lui OctoV îi oferă generalului Jaxx un set de coordonate din șaisprezece cifre. Pe măsură ce generalul le verifică în baza de date din propria lui minte, el descoperă că planeta respectivă este una fără valoare, aflată la capătul exterior al spiralei.

Nici măcar nu știa că este locuită.

PARTEA ÎNTÂI

CAPITOLUL 1

Cuşca se deschide în partea din faţă, având ca balama la bază două inele din lanţuri. Deasupra, un lanţ mai gros şi o încuietoare cât pumnul ţin cuşca ferm închisă.

E aşezată lângă un zid de culoarea prafului, o poziţie aleasă astfel ca soarele deşertului să-i încingă chiriaşul. Ocazional un soldat mai aruncă o privire rapidă spre cuşcă în timpul marşului prin terenul de paradă, dar majoritatea oamenilor au grijă să se uite în altă parte.

Ghinionul este molipsitor.

— Scoate-l afară.

Vocea sergentului este feroce, aproape triumfătoare. Dând din cap la caporalii săi, el arată spre cuşcă, de parcă n-ar exista vreun dubiu despre ce vrea sergentul Fitz să spună.

El îi azvârle cheia celui mai mare dintre caporali.

În spatele Sergentului Fitz stă un băiat într-o uniformă impecabilă. El este noul nostru locotenent, proaspăt ieşit din transportatorul de trupe şi destul de evident îngrozit de ceea ce urmează să se întâmple.

În timp ce caporalul mai mic îşi pregăteşte puşca, cel mai mare se fâstăceşte să prindă cheia. De aproape, văd că este transpirat, degetele tremurându-i pe măsură ce se apropie de încuietoarea cuştii mele.

Fiecare îşi ţine respiraţia.

Trăgând de uşă, el sare într-o parte când aceasta cade pe jos, ridicând praful. Aş putea să-i fac să aştepte, dar de ce să-mi bat capul? În loc, mă năpustesc din cuşcă cu mâna cea bună îndreptată spre gâtul lui.

Omul se dă înapoi, instinctiv.

Prea târziu.

Am laringele lui între degetul mare şi arătător, şi este o treabă de-o clipă să-i zdrobesc traheea. De siguranţă, îl lovesc cu fruntea în faţă, spărgându-i nasul. Caporalul este deja mort, doar că e prea prost să se prindă.

— *Împuşcă-l...*

Asta este noul nostru locotenent. Cum mă aşteptam, toţi îl ignoră. Chiar crede că sergentul Fitz o să-mi îngăduie o ieşire atât de uşoară din viaţă?

— Puneţi-l la pământ, spune sergentul Fitz.

Întorcându-şi puşca, pentru a o folosi ca bătă, celălalt caporal vine spre mine. Sunt dezbrăcat, am fost în cuşcă timp de cincisprezece zile

și Fitz mi-a deconectat jumătate din firele de la brațul artificial înainte de a mă încuia. Mi-e atât de sete, că probabil i-aș bea sângele dacă l-aș prinde destul de aproape...

Crede că mă poate doborî.

Rânjesc.

Și asta e destul să-l facă să ezite.

Ghemuindu-mă, lovesc cu piciorul meu piciorul caporalului, mă rostogolesc spre corpul lui înainte să cadă și ajung la gâtul lui în timp ce craniul atinge praful. Cotul meu face pentru acesta ce a făcut degetul mare și arătătorul pentru celălalt. Moare cu o ultimă răsuflare, iar eu sunt înapoi pe picioare rânjind la sergentul Fitz înainte ca locotenentul să-și scoată pistolul din toc.

— *Nu, domnule... lăsați-mă pe mine.* Cuvintele sunt departe de a fi un ordin.

Locotenentul își retrace mâna de lângă el.

Pentru un scurt moment de glorie pare că o să mă provoace chiar sergentul Fitz. Din păcate, gândul e prea departe de realitate, și el face semn către doi noi recruți, apoi către alți doi.

Mă descurc cu toți patru?

Întrebarea nu prea are rost. Sunt copii în uniformă, părul retezat nu le ascunde bine frăgezimea fețelor și frica din ochii lor. *Este sergentul atât de isteț?* mă întreb, în timp ce mă uit la recruți pregătindu-se de atac. Unul și-a udat pantalonii, o rușinoasă pată întunecată pe materialul de culoarea nisipului.

— Hai odată, mârâie sergentul.

Băieții se uită unul la altul.

Pe măsură ce se apropie, las mânia să se scurgă din corpul meu. E una să omori subofițeri și știam destul despre cei doi caporali cât să-i vreau spânzurați. Este cu totul altceva să omori copii, iar eu nu intenționez să încep acum.

Un bici din coadă de taur sfâșie pielea de la prima lovitură, spintecă mușchiul din cinci lovituri și despică spatele victimei până la os înainte de a trece la cifre duble. Oamenii încep să moară când numărul trece de cincisprezece și nimeni nu a trăit peste cincizeci.

E un lucru știut.

În Legiune cincizeci de bice sunt o sentință la moarte, și orice ofițer respectabil îi permite victimei să se sinucidă înainte să înceapă biciuirea. Dar sergentul Fitz nu este un ofițer respectabil. Vezi tu, el nu este un ofițer deloc. El este un subofițer iar ei sunt cei mai răi; ar trebui să știu, și eu am fost unul.

— Pauză de trei minute.

Să fii fript în cușcă nu este un mod plăcut de a muri. Mai am cincisprezece lovituri până la o moarte mai urâtă, legat dezbrăcat de un stâlp de biciuire, carnea de pe spatele meu cojindu-se ca hârtia sfâșiată, iar omul responsabil de starea mea tocmai i-a dat biciuitorului

o pauză de apă.

— Vrei și tu? Întreabă Fitz, ținând vasul în fața mea.

Normal că vreau, nu că aș avea de gând să recunosc.

— Ce păcat.

Sunt un om mare, cu o constituție solidă și menținut în formă de cerințele vieții de frontieră. Ca toți soldații fortărețelor din sudul Karbonne-ului, mi-am ars părul de pe corp prin atingeri scurte cu un lemn aprins. (Noi nu suntem *ferocși*. Nu avem în comun cu ei nici măcar caracteristici secundare.)

Deasupra mea, pe stâlpul de biciuire, este un trofeu; este probabil ultimul lucru pe care o să-l văd vreodată. Are colți și orbite înguste – pentru că ferocșii trebuie să-și protejeze ochii de lumina aspră a deșertului, și puține întinderi ale deșertului sunt mai aspre sau mai strălucitoare decât dunele din jurul Fortăreței Libidad.

Craniul a fost al unui mascul adult.

Dacă maxilarul butucănos nu te lămurește, creasta osoasă care înconjoară capul ca o margine de cască din frunte până în spatele gâtului o să te lămurească sigur.

O mulțime de povești se rotesc în jurul acestui craniu. Se pare că i-am omorât proprietarul în luptă corp la corp și i-am târât capul înapoi la Fortăreața Libidad ca dovadă. Rahaturi; mai mult, sunt rahaturi periculoase. Nimeni nu se luptă corp la corp cu un ferox și trăiește. Am găsit craniul la treizeci de kilometri depărtare. Până acolo i-am luat urma unui dezertor la ordinele vechiului locotenent.

— Urmărește-l timp de o zi, mi-a spus. Apoi întoarce-te.

Amândoi știam ce a rămas nespus. Dacă nu găsești un om până la sfârșitul zilei, el este mort oricum, omorât de temperaturile scăzute de pe planeta asta în orele dinaintea răsăritului...

În afara razei mele vizuale, călăul ridică biciul. Știu asta datorită sunetului de sânge uscat dezlipit de pe gârbaci.

— Și din nou, spune sergentul Fitz, și eu mă încordez împotriva următoarelor cincisprezece lovituri.

Şaisprezece.

Şaptesprezece.

Optsprezece.

Nu știu cât pot să mai rezist. Și apoi craniul rânjește. Osul se mișcă la fel ca și carnea, dinți putrezi descoperiți și ochii înguști se îngustează mai mult, evident amuzat.

O să mor...

Gândul este un șoc pentru mine.

Nu-i așa?

Feroxul tot rânjește. Maxilarul se curbează în sus într-un mod care sfidează fizica și orice logică. *Nu încă, spune. Și nu aici.*

CAPITOLUL 2

Primul semn al unei incursiuni este atunci când o explozie lovește aerul. Santinela de la poartă se prăbușește cu o suliță în gât. O suliță scurtă, lansată folosind un tendon înfășurat în jurul axului dințat. Aproape sigur ca acel tendon să fi provenit de la un picior de om – majoritatea de acolo provin.

— La arme, strigă locotenentul.

Sergentul Fitz este mai pragmatic.

— Foc de voie! țipă el, execuția mea deja uitată.

Craniul de deasupra mea nu spune nimic. Pur și simplu rânjește.

Capabili să se miște rapid, și implacabili cu arc, pumnal sau suliță, feroșii se luptă silențios după un plan predeterminat. Viteza și liniștea sunt o combinație mortală în deșert, unde sunetul poate străbate mile și o santinelă cu auzul bun este mai valoroasă decât una cu văzul bun.

Feroșii năvălesc prin poartă într-un val.

Iar noi suntem măcelăriți; doar așa poate fi descrisă imaginea. Majoritatea celor din legiune sunt novici și abia recunosc un capăt al unei puști pulsatorii de celălalt.

Mă uit la un băiat, puțin mai în vârstă decât am fost eu când m-am înrolat, cum se lasă în genunchi și își ridică arma să țintească cu grijă. Trage chiar și o gura de aer și răsuflă ușor, așteptând ca inima să-i bată normal înainte de foc. Prima lovitură ar trebui să arunce în aer un ferox mascul și să omoare bestia din spate, dar uitase să apese maneta de preîncărcare a transformatorului.

Puștiul apasă pe trăgaci în repetate rânduri, scuturând din cap. Piedicile de siguranță erau distruse pentru că noii recruți tot uitau să le tragă, dar un recrut atât de necopt că uită să-și preîncarce arma nu are niciun viitor.

Moare cu o expresie de frustrare pe față. Tot nedumerit de ce nu îi merge pușca. I-aș spune, dar călușul din gură mă împiedică.

— Retragerea, strigă o voce.

Este noul nostru locotenent, cu toți cei șaptesprezece ani ai lui și încă atât de nou că puțini dintre noi ne-am sinchisit să-i aflăm numele. Acum nu mai este nevoie. Când se aruncă un ferox de pe un acoperiș în spatele lui, băiatul se întoarce și feroxul scoate o gheară, deschizând o a doua gură în gâtul locotenentului.

Moare fără niciun sunet.

— Riddle s-a prăbușit! strigă cineva.

Și deci se pare că aflu numele băiatului până la urmă.

— Înapoi, înapoi!

Stați, vreau să strig. Țineți ferm pozițiile și veți avea parte de o moarte ușoară.

Ferocșii sunt necruțători cu soldații care fug, la fel de nemiloși ca și dragul nostru conducător, și soldații mor în jurul meu cu duzinele, în timp ce încearcă să se retragă spre zidul interior, care nu face decât să camufleze măcelul. Aerul este încins cu rahat și intestine, împutit de ferox nervos și sânge de om pe nisip fierbinte. Muște se așează rapid pe corpurile strivite.

O să facă ouă, o să iasă larve și deșertul o să ia înapoi ce nu trebuia să fie aici de la bun început. *Brigada a XV-a, Légion Étrangère.* Un ferox cade, unul tânăr, cu jumătate din armură arsă.

Singura bestie rănită până acum.

Par a fi ore până moare ultimul băiat. De fapt, probabil au trecut câteva minute și ferocșii sunt miloși, într-o formă care se spune că nu le stă în fire. Omoară repede și curat, forțând fiecare cadet să cadă în genunchi, trăgându-le capul pe spate și tăindu-le gâtul înainte să treacă mai departe.

Oricine spune că acestea sunt bestii fără minte nu știe nimic.

Acum șapte ani când am construit Fortăreața Libidad bestiile nu ar fi tăiat gâtul unui om la fel cum nu l-ar fi tăiat pe burtă; ferocșii au armură pe gât și stomac și credeau că trebuie să avem și noi.

Evident au descoperit că nu este așa, pentru că mă uit la dovadă. O sută de tineri morți cu gâtul și burta spintecată.

Șeful lor de trib este enorm.

Un mascul de trei metri înălțime, și lat de un metru jumate, armura tărcată este ciobită și crăpată, și vârsta i-a încărunțit blana și i-a întunecat ochii, dar când se îndreaptă spre mine ceilalți se retrag să-i facă loc.

Ghearele îmi apucă maxilarul și mă îndreaptă cu fața spre el.

Asta este, mă gândesc, dar ghearele lui nu se încleștează.

În loc, ochi întunecoși se uită în ai mei și capul meu este sucit mai mult, să-i permită o vedere mai bună. Dând drumul maxilarului meu, îmi lovește ușor brațul de metal, atent la sunetul pe care-l face. Proteza este nefinisată, cu toate pistoanele și suturile și tuburile cu inserții din oțel împletit care sunt de mult depășite, dar arată mai bine decât ciotul rupt de dedesubt.

— Voi ați făcut asta, bolborosesc eu.

Ochi întunecați mă privesc.

— Nu chiar voi. Îmi îndrept privirea spre trofeul de deasupra mea. El.

Feroxul îmi urmărește privirea. Apoi cealaltă mână se îndreaptă spre carnea sfâșiată de pe spatele meu cufundându-și degetul în sângele meu și ducându-l la gură.

Secunde mai târziu, scuipe și continuă să scuipe.

Aș fi putut să-i spun și eu.

Sânge rău, spunea mereu tatăl meu.

Sub privirea celorlalți, masculul bătrân își cântărește opțiunile. Nu am niciun dubiu că moartea mea este în capul listei. Toți ceilalți oameni din Fortăreața Libidad sunt morți, sângele lor mănjind nisipul de pe terenul de paradă, putoarea intestinelor goale atât de puternică încât se întrece cu mirosul călăului meu.

Aștept, uitându-mă în ochii lui.

Este singurul meu jurământ.

Toată lumea face și încalcă promisiuni și toți avem parte de asta. Jurămintele sunt altfel. Cel puțin sunt acolo de unde vin eu; care este un tărâm atât de îndepărtat că dragul nostru conducător abia se sinchisește să-l includă în lista lui de cuceriri glorioase.

Jurământul meu este simplu.

Oricum va veni, o să privesc moartea în ochi. O să-mi iert fiecare promisiune încălcată și datorie încă neplătită, dar dacă încalc jurământul ăsta, Dumnezeu nu o să mă ierte niciodată.

Așa că ne uităm unul în ochii celuilalt, un șef de trib peste trei metri înălțime, și eu. Un fost-sergent legionar, în vârstă de douăzeci și opt de ani, stând cât de drept îmi permite durerea.

Ce? întreabă.

Clipesc, fără să vreau.

Toată lumea mea este brusc redusă la o pereche de ochi întunecați și o voce în capul meu. *Poate e de la durere*, îmi spun.

După cum se spune, cincisprezece bice pot ucide.

Dacă nu aveam abilitatea neobișnuită de a mă vindeca repede, ar fi putut să aștepte cadavrul meu să fie descoperit de ferocși când au ajuns. Durerea este cumplită, atât de cumplită încât nu pot să mă concentrez la întrebarea bestiei.

— Ce?

Întrebarea este mai tare, de data asta.

Călușul folosit la un stâlp de biciuire este crunt. Este cureaua victimei, strânsă destul de mult încât să împiedice vorbirea, dar nu destul de strânsă să înăbușească gemetele, pentru că asta ar sabota scopul exercițiului.

Eliberează-mă, gândesc eu.

După o scurtă ezitare, bestia îmi taie călușul cu gheara dintr-o singură mișcare. Este o lecție de precizie care demonstrează de ce o sută de băieți prea tineri să plece de acasă stau morți în praf în spatele meu.

— Soldat, spun eu, vrând să-i răspund la întrebare cât bestia mai este interesată.

Bestia scutură din cap.

— Om.

Se gândește, cu capul puțin înclinat într-o parte. Când rânjește, bestia îmi amintește de trofeul bătut în cuie deasupra mea. Și, din nou, îl văd pe masculul de ferox îndreptându-și privirea în sus. Nu îmi dau seama cât poate citi din gândurile mele, dar evident a prins destul.

Nu om, spune.

Ridic din umeri, ceea ce este stupid.

Observând că am tresărit, mai rânjește odată.

— Ticălos urât, spun eu.

Ghearele se strâng în jurul maxilarului meu, încleștându-se încet. Încă puțin și ceva o să cedeze; la un om cu oase mai subțiri probabil s-ar fi rupt deja.

Ce? insistă el.

Să fii biciuit legat de un stâlp, înconjurat de cadavre și în ghearele unei bestii care vrea să pună întrebări existențiale nu este un loc bun de a fi. În timp ce ghearele se apropie, îmi simt pasele maxilarului tensionate la limită, și gândesc *Ce am de pierdut...?*

— Nu înțeleg întrebarea ta. Când ai dubii, bazează-te pe prostie, pentru că merge de fiecare dată.

Pe măsură ce strânsoarea se relaxează și privirea devine mai puțin feroce, masculul se întoarce spre alt ferox, mai tânăr și pe jumătate cât el. Aș fi zis că e femelă, dacă nu ar fi marginea craniului și o înșiruire de semne tribale pe pieptul armurii.

Cele două bestii se holbează una la alta.

Și apoi șeful de trib se retrage, făcând semn cu o mână, de parcă să zică, *E al tău.*

Perfect, gândesc eu. Măcelărit de piticul tribului.

Dar tânărul nu lovește. În schimb, mă prinde de față și îmi întoarce capul dintr-o parte în alta, și apoi în sus și-n jos, parcă verificându-mi articulațiile. În final, bestia îmi întoarce craniul dincolo de capacitatea tendoanelor de a suporta și eu tresar. La care bestia face un pas înapoi, evident nelămurită...

— Gâtul meu nu se îndoaie atât de mult, spun eu. Dobitocu' dracu'.

Rânjind, tânărul își arată colții evident amuzat.

Ce? spune.

— Om.

Amuzamentul dispare și în capul meu apare imaginea unei creaturi legată dezbrăcată de un stâlp, sânge uscându-se ca o mantie pe spate și fese. Osul sfărâmat se vindecă deja și rănilile de pe spate au început să se închidă. S-a căcat pe el, ceea ce nu-mi amintesc, și pare mai mic decât mă așteptam, prea puțin important printre jumătate de duzină de feroceși care...

Mă străfulgeră două idei.

Unu la mână, mai puțin de jumătate de duzină pot distruge o fortăreață întreagă și, doi la mână, pentru prima dată, mă gândesc la bestiile astea ca...

— *Cine*, spun eu.

Tânărul se uită la mine.

În mintea mea își rederulează imaginea soldatului rănit.

— Eu, spun eu, apoi îmi amintesc că feroceșii nu au simțul identității individuale. Aparent, bestiile se referă la ele însele la persoana a treia,

ca e/. Deși cum poate susține un om că ar fi descoperit asta sau a avut timp s-o scrie înainte să fie rupt în bucăți însângerate, Dumnezeu știe.

— Sven, spun. Eu sunt Sven.

Bestia pare că gustă cuvântul în mintea ei. După un moment dă din cap și ceilalți fac la fel. Toți deodată, se întorc și se reped spre o spărtură din zid pe care abia dacă am observat-o înainte.

— Veniți înapoi...

— Nu plecați...

Când rugămintea eșuează mă rezum la înjurături și le fac pe brute în toate felurile de la dobitoci dați dracu' până la ciudați și molâi lași. Și ei se tot îndepărtează de mine și de măcelul pe care l-au lăsat în urmă. Un grup silențios de ferocși bălăbănindu-se înapoi și-ncolo, începând deja să se integreze perfect cu nisipurile de după spărtura din zidul fortăreței.

— Omorâți-mă, strig eu.

Bestia din urmă se întoarce și pentru un moment mi se oprește inima, dar apoi începe să bată din nou și cel mai mic dintre bestii se întoarce și se grăbește după ceilalți.

CAPITOLUL 3

Ferocșii se întorc înainte de miezul nopții.

Ei, măcar cel mai mic se întoarce. Intră alene în fortăreață prin gaura din zid și se mișcă precum o umbră pe terenul de paradă, făcându-și loc aproape cu grație printre grămezile de morți. Ignorându-mă, se întinde spre craniul de pe stâlpul de deasupra capului meu și încearcă să-l desprindă.

— Pot să te ajut.

Cuvintele mele îl fac pe tânăr să tresară și asta îmi spune că ferocșii pot să audă, în afara cazului în care este pur și simplu surprins să mă găsească încă viu. Întorcându-mi capul spre cele două luni el se holbează adânc în ochii mei.

După o secundă își lasă ghearele pe lângă corp, evident dezamăgit.

O întrebare a fost pusă și eu nu am dat un răspuns. Mai îngrijorător, nici nu am auzit întrebarea.

De ce? mă întreb. De ce ai putut să auzi data trecută?

Pentru că frica a deschis o cale? Posibil, dar frica este controlată de sistemul limbic și corpul meu este prea înghețat de frig să simtă mai mult decât semnare.

Mă uit urât la ferox, și văd că mă ignoră din nou. Dacă nu îl compari cu ceilalți, pare imens, dinții recent formați și foarte ascuțiți, armura lucioasă de tinerete. Și ghearele sunt feroce dar neîndemânate, în timp ce se chinuie cu trofeul încă bătut în cuie de stâlp.

El te poate omorî, îmi reamintesc. Îți poate scoate mâțele și le poate împrăștia în nisip. Dar sunt doar vorbe, incapabile să reproducă senzația reală de frică.

— Eliberează-mă, spun eu.

Din nou, o urmă de interes. Doar că, de data asta, dispare la fel de repede cum a apărut. Am nevoie de o cale să reînnod legătura dintre noi.

Dacă nu frică... atunci durere?

În timp ce se întinde spre craniu, mă îndrept cu mâinile, nu să-l ajut ci să-mi înțep baza degetului mare de gheara lui de jos. Înainte ca bestia să poată reacționa, îmi trag în jos încheietura mâinii și simt cum se rupe carnea și numai două cuvinte îmi vin în minte.

De ce?

— Trebuie vorbit, îi spun. Singura cale.

Se uită la mine cu interes. *Ce? întrebă.*

Încerc să nu oftez.

— Sven, spun eu.

Bestia întoarce capul spre cadavrele împrăștiate pe terenul de paradă în jurul nostru. Urâți la lumina lunii, încep deja să înghețe pe măsură ce noaptea le ia și bruma de căldură care le-a mai rămas.
Sven?

Scutur din cap, îmi dau seama cât de ridicol este și spun, *Nu*, tare, în gând.

Nu Sven?

— Nu, spun eu. Nu Sven.

Ezită pentru un moment și nu spune nimic când mă întind iar și îmi agăț încheietura, mai tare de data asta. Gândul la cuvinte dispărând înaintea să se încheie conversația este mai mult decât pot să suport.

Captiv, spune el.

Sunt? Asta înseamnă că mă ia prizonier?

Inamicii îl capturează pe Sven. Spune asta ca o afirmație, una care nu lasă loc de discuție. Și imediat ce îmi dau seama ce vrea să spună râd.

— Da, aprob eu. Inamicii îl capturează pe Sven.

Și, Dumnezeu știe, în cei douăzeci și opt de ani din viața mea scurtă și până acum brutală puțini inamici au fost mai crânceni decât sergentul Fitz, care acum stă întins cu fața spre stele cu o sulită în inimă.

— Lasă-mă să te ajut, sugerez.

Ochii tânărului trec de la trofeu la mâinile mele și rupe funiile cu aceeași ușurință cum ar putea un copil să rupă un fir de ață. Am puțin de pierdut, îmi țin încheieturile în față, și aștept în timp ce el își agață ghearele de cătușele de metal și trage până când se desprind de balama.

Ajutor, insistă, în timp ce eu încep să mă îndepărtez.

— Am nevoie de ceva mai întâi.

Mă urmărește până la ușa depozitului de arme. E bine că face asta, pentru că ușa este făcută dintr-o ceramică aerată care este puțin mai grea decât spuma, dar este mult mai dură decât pare.

— Poți să spargi asta?

Ochi întunecați îi întâlnesc pe ai mei, înlocuind mânia cu amuzament. *Normal că pot*, spune o voce în capul meu, doar că nu e chiar o voce, mai degrabă o urmă de gând care sfâșie liniștea; și amuzamentul nu este chiar în ochii lui, e mai degrabă...

Doamne, mă gândesc. Am început să atribui sentimente la mirosul urâtului nenorocit.

Atunci tânărul se întoarce, părând dezorientat, și decid să am grijă ce gândesc.

— Ușă, sugerez.

Punându-și mâinile pe ușă, împinge. Pentru că nu se întâmplă nimic, mai împinge odată. Apoi își îngustează buzele și se împinge în ușă cu umerii. Ceva scârțâie, și am o presimțire neplăcută că sunt oasele lui.

În cele din urmă, își înfige ghearele în ușă lângă balamale, bănuind corect că așa e cel mai bine. Încuietoarea este strălucitoare și semi-inteligentă, neîndoindu-se prea deșteaptă să fie păcălită prin a pretinde că este o urgență. Balamalele, în schimb, sunt reduse la o performanță suficientă doar să evite uciderea constructorului.

Este o muncă mai grea decât se așteaptă. Cinci minute întregi irosite, iar eu stau tremurând și abia conștient și el sapă încet cu ghearele în suprafața lucioasă a ușii, făcându-și loc spre materialul moale de dedesubt.

Ajutor, spune el.

Și în timp ce mă pregătesc să spun că nu o să fiu de niciun folos, îmi dau seama că și-a înfipt ghearele în ușă și desprinde o balama. Icnete puternice ies din gâtul lui, și eu știu că orice găsim trebuie să merite efortul lui.

Săbii, cu sutele.

Ce au dictatorii nebuni cu cavaleria? Nu avem șei și dunele sunt cu totul nepotrivite pentru caii grei. Dar tot avem săbii cu miile. De asemenea, avem destule puști pulsatorii, ultimul model, suficiente să transformăm un deșert de nisip în sticlă. Acestea sunt încuiate, fără țevi sau baterii, și un lanț trece prin fiecare inel al trăgaciului. După modul în care privirea tânărului trece peste ele nu le recunoaște ca arme.

Mai bine.

Desigur, cu țevile montate, armele tot ar trebui să fie încărcate și scoase din lanț. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai evident mi se pare că noului locotenent îi era predestinat să moară, a meritat chiar. Doar că nu era nevoie să tragă după el un grup de băieți jumătate pe antrenați, dar de vreme ce asta era și el...

Într-un colț este o cutie veche acoperită de praf, și agățată de zid cu o explozie de pânze de păianjen care conține totul de la muște mumificate până la corpul deshidratat al păianjenului. *Trusă medicală* scrie pe latura cutiei. *Gol*, informează o etichetă roșie lipită de capac.

Cuțitul este în locul în care l-am lăsat cu cinci ani în urmă.

— Nu vrem să ajungă în mâinile nimănui, mi-a spus vechiul locotenent, pe tonul lui caracteristic, care nu mă lămurea dacă vorbea serios, sau cerea exact opusul. Poate că vroia să spună: *Ai grijă să ajungă în mâinile care trebuie.*

Ar fi fost capabil de asta.

Alți ofițeri mor de la răni din luptă sau cauzate de ei înșiși. Locotenentul Bonafont a suferit de un caz grav de plictiseală. Un caz atât de grav, că într-o zi i s-a oprit inima pur și simplu.

Poate că un cuțit laser în mâinile unui recrutar nostalgic i-ar fi asigurat destulă distracție să îl țină în viață. În acest caz, am eșuat; dar apoi ticălosul bătrân ne-a dezamăgit pe toți când a dat ortul popii și ne-a lăsat în grija unui copil care face un stagiul la datorie de șase luni.

— Am reușit, spun eu.

Stâlpul de biciuire se dărmă precum se topește grăsimea la soare.

Tai în partea de jos, spintecând lemnul până ajung la o țepușă de oțel. După aceea, este ușor să iei craniul. Încă vreo două tăieturi, o smucitură din încheietură și trofeul se desprinde. Sunt înarmat din nou, bineînțeles. Mă întreb dacă feroxul își dă seama.

— Poftim.

Craniul are o gaură de cui în vârf, dar tot arată bine pentru ceva care a fost în bătaia vântului din deșert timp de aproape cinci ani. Tratez obiectul cu respect. Nu pot să știu dacă feroșii practică vreo formă de venerație ancestrală și nu vreau să-mi sabotez șansele de supraviețuire acum.

Nu, spune el vag.

Întorcând arma, ating lama de dosul mâinii și aud cum vocea devine mai clară.

Îl cari tu.

CAPITOLUL 4

După trei zile și cincizeci de kilometri întâlnesc prima femeie pe care am văzut-o în cinci ani. Aș vrea să cred că m-ar fi impresionat chiar și dacă nu ar fi fost dezbrăcată, cu toate că e greu să spui ce vârstă are, pentru că e mânjită de praf și are părul atât de lung că îi trece de umeri și îi ascunde partea de sus a corpului.

Și nu sunt lipsit de bun simț. Când o văd pentru prima dată, este întuneric și eu sunt obosit și ea fuge dintr-o parte în alta a unei peșteri în patru labe, cu sânii atârând în jos, ca țâțele unui lup de deșert.

Om? Tânărul ferox este intrigat de interesul meu.

Dau din cap.

Ne-au fost unite destinele pe durata traversării deșertului, iar eu am reușit să aflu semnificația a cel puțin cinci mirosuri de bază, în timp ce tânărul își dă seama că modul în care dau din cap semnifică unul din două lucruri.

Arată spre mine. *Nu om.*

Nu-mi vine să-l contrazic, de vreme ce impresia tânărului că eu nu sunt ca ea pare să fie unul din motivele pentru care mă ține în viață.

— Sven, aprob eu.

Arătând spre fată, care a încremenit sub privirea lui, feroxul îmi spune că ea e a mea, dar întâi trebuie să-i cunosc pe cei bătrâni. Este inevitabil, presupun. Totul este legat de trib la feroceși, și tradiția pare să intervină în lege. De fapt, ambele concepte sunt reprezentate de un singur gând în mintea tânărului.

Ideea de bătrâni te duce cu gândul la o întrunire solemnă, probabil în jurul unui foc de tabără. Ei, cel puțin asta îmi inspiră mie. Realitatea este mai simplă și mult mai plictisitoare. Tânărul mă duce printr-un labirint enorm de tuneluri și peșteri, oprindu-se doar să-i spună fiecărui mascul pe care-l întâlnește: *Nu om.*

Nu, aprobă ei.

Și apoi unul dintre pui, atât de tânăr că armura este încă moale, îmi aduce fata. *Om*, spune el, și încep să înțeleg problema.

Fata are cincisprezece ani, poate puțin mai mult. După modul în care cicatrice vechi de bice îi traversează coastele pare că ar fi mers în patru labe toată viața. Poate să stea în picioare și să se cațere și să se strecoare prin crăpături în stâncă prin care mie nu-mi încap umerii, dar nu știe să vorbească și când îi ridic părul întunecat de pe față, nu văd în expresia ei decât îngrijorarea și mânia apăsătoare la care te aștepți de la un animal ținut în cușcă.

Întreb cum o cheamă.

Întreb ce vârstă are.

Întreb cum a ajuns să trăiască cu ferocși în inima deșertului.

După un timp, dezamăgit și obosit, încep să cer insistent răspunsuri până la limita imposibilului. De ce este dragul nostru conducător atât de imbecil? Ce ține stelele separate? Este Dumnezeu conectat la mințile noastre? Dacă este așa, cine l-a conectat? Lucrurile care dau mult de gândit în baruri de legionari de prin tot imperiul.

Într-un tunel plin de condens săpat pe fața unei stânci de lângă un râu secat de mult, o sută cincizeci de kilometri mai adânc în deșert decât ar fi trebuit să ajungă orice om, mă pierd timp de o săptămână în întrebări și gânduri legate de moarte.

Ea stă, se uită. Și după un timp îmi aduce apă.

— Mulțumesc, spun eu.

Expresia de pe fața ei sugerează că nu distinge acest cuvânt de zgomotele pe care le fac când mă enervez și plâng și jelesc pentru o sută de copii ai căror nume nu m-am sinchisit să le învăț niciodată.

În apărarea mea, ofer măcelul lor, o excursie prin deșert care mi-a săpat răni sângerânde pe picioare, și faptul că prima femeie pe care o întâlnesc în cinci ani – și, foarte probabil, ultima persoană pe care o s-o văd vreodată – este puțin mai mult decât o fantomă față de ceea ce cred eu că sunt oamenii.

Întrebări legate de tribul, mama și frații ei nu aduc niciun răspuns. Un legionar învață repede dialecte, cum am putea să nu învățăm? Noi luăm gunoarie dintr-o cincime din brațul spiralei și le oferim imunitate de la toate infracțiunile precedente, în afară de trădare, în schimbul morții sigure, locul și timpul fiind la alegerea Legiunii.

Limbă comună, limbă de oraș, cuvinte îndepărtate...

Încerc până și cuvinte din vocabularul călătorilor și din cultul mașinăriilor, dar fata nu recunoaște niciunul, iar eu sunt un om care știe să ceară o curvă sau o băutură în cincisprezece limbi diferite.

Am început să le dau dreptate ferocșilor. Dacă ea e om, atunci eu nu sunt.

Și nici băieții acum morți din fortăreață, cu toate că ferocșii nu au de unde să știe asta. Nici femeile pe care le-am întâlnit în Karbonne. Nici sora mea, care în amintirile mele ține o familie, bazându-se pe hotărâre pură și curaj, când nu mai sunt bani și o planetă întreagă ajunge la sărăcie și haos.

Oricum, se vede că fata este frumoasă pe sub murdărie. Așadar îi dau un nume, cu toate că nu sunt sigur că înțelege că prin *Anna* mă refer la ea. Totuși, începe să recunoască tonul repede. Anna împarte hrana cu mine, mă urmărește ca o umbră și nu se mai ferește când sunt la distanță mică de ea.

Nu e mare lucru, dar e destul.

Lucrurile se vor îmbunătăți, îmi spun. *O să învețe să vorbească*. Și între timp, dacă vreau să vorbesc cu cineva îl caut pe tânăr și vorbesc

cu el despre trib și deșert și ce a fost înainte. Tribul este bătrân, o mie de șefi dacă pot să-l cred pe tânăr; bătrân, venerabil și în mod sigur teritoriul este de drept al lor. Ei nu au trăit decât în peșteri; iar legea lor spune – destul de clar – că nu trebuie să se schimbe nimic.

Dar Sven este schimbare.

Mă întreabă de tribul meu, apoi pleacă și stă supărat cu zilele din cauza răspunsurilor mele. Noi zburăm, îi spun eu, printre stele și printre luni. Acolo se află civilizații întregi, istoria lor scrisă în luminile pâlpâind care traversează cerul în fiecare noapte.

Mulți Sven, spune el.

Oftez.

Acum înțelege oftatul, la fel ca și lacrimile și datul dip cap vertical și orizontal. La rândul meu, pot să identific șapte mirosuri diferite și câteva gesturi. Cuțitul laser nu mai este o armă ci a devenit metoda de comunicare. Un ritual ciudat al lui Sven, care implică atingerea razei de lumină pe spatele mâinii până când cuvintele devin destul de clare ca să le audă un ferox.

Ne întoarcem la Fortul Libidad înainte de toiu verii. Tânărul nu îmi spune de ce, dar știu că îmi este cerută prezența. Se apropie jumătatea anului și a început să bată vântul și hrana se împuținează deja. Animalele mor când vine căldura și feroșii refuză să mănânce carne stricată.

Dimineața următoare, spune el.

Deci următoarea dimineață ne găsește pregătiți.

Chiar și șeful lor de trib face călătoria, cu fața acoperită contra vântului și o sută cincizeci de kilometri de nisip fin. Mergem într-un singur șir, călcând pe urmele lui. De cele mai multe ori vântul acoperă amprente pe piciorului, dar în timp ce traversăm pe marginea uscată a unei oaze mă uit în urmă și văd că lăsăm un singur set de urme, deși adânci și ciudate datorită faptului că nu pot întotdeauna să-mi potrivesc pasul cu șeful de trib.

Fortul este abandonat.

Și putoarea dinăuntru este îngrozitoare. Carnea a căzut de pe oase și a putrezit în bucățele împrăstiate de vânt pe sub scheleții jumătate vizibili. În timp, căldura o să descompună ce a mai rămas, sau o să deshidrateze, dar nu încă.

Ușă, spune tânărul.

Așa că dau din cap.

Ziduri, adaugă. Comunicăm aproape fără efort.

— Ce e cu zidurile?

Ca ușile? întreabă.

— Dacă sunt zidurile ca ușile?

Căldura, vântul și faptul că sunt aproape singurul din speța mea încep să mă afecteze.

Ușă, repetă el, mai ferm. O duzină de feroși formează un cerc în jurul nostru, privind îndeaproape. Sunt de două ori mai multe bestii

decât au fost pentru ambuscadă, deci asta trebuie să fie important. În plus, șeful de trib își pierde răbdarea, clătînându-și capul încet dintr-o parte în alta.

— Care ușă? întreb eu.

Este întrebarea corectă.

Tânărul nu-și amintește decât ușa de la depozitul de arme. De vreme ce nimic altceva nu i-a stat în cale, nimic altceva nu contează. Deci mergem spre depozitul de arme, cu ceilalți în urma noastră într-o procesiune tăcută.

Puștile pulsatorii sunt la locul lor, dezmembrate până la corp, baterie și țeavă și înlănțuite prin inelul trăgaciului. Destule arme să pornești o revoluție. Un morman de săbii de cavalerie sunt la îndemâna oricui la fel ca înainte.

Luăm, spune el.

— Ce?

Totul.

Pentru un moment intru în panică. Fără arme, bestiile astea sunt îndeajuns de periculoase. Gândul la un trib întreg de ferocși înarmați cu arme pulsatorii este mai mult decât înspăimântător. Cât pe ce să fac ceva prostesc, dar îmi dau seama de greșală. Pentru tânăr puștile dezmembrate sunt doar o grămadă în dezordine. El vrea depozitul de arme. Cel puțin, îi vrea ușa și zidurile. Ne ia trei zile să împărțim clădirea în bucăți transportabile. Când sugerez că bucățile mai mici sunt mai ușor de transportat, tânărul zâmbeste doar. O scurtă dezvăluire a colților face să pară că o să izbucnească în râs sau în bestialitate pură, de vreme ce prima opțiune nu este imposibilă la un ferox, și a doua este cea mai probabilă în aproape orice situație.

Muncă, spune el.

Muncesc.

Și când tăiatul este gata împărțim bucățile de cărat între noi. Ei, eu car o ușă, care este cea mai ușoară dintre bucățile din care a fost făcut depozitul de arme. Cărăm încărcătura o sută cincizeci de kilometri și durează șapte zile, consumând puțină energie care ne-a mai rămas.

Transpir, îmi târăsc picioarele și nu reușesc să calc pe urmele liderului. Ferocșii încetinesc, lăsându-mă să trag aer cu neregularitate din deșertul fierbinte. Când am terminat de vomitat un pârau acru subțire, ceea ce este tot ce am în stomac, tânărul mă ridică pe picioare și marșul începe din nou.

— Spune-mi de ce, zic eu, de la unul la altul.

Răspunsurile lor sunt ciudate, indirecte.

Mă tai mai adânc, și mă ard mai tare, dar cuvintele lor oscilează în continuare pe lângă înțeles.

Flacăra de foc, spune tânărul, dar nu înseamnă nimic pentru mine. '

Bucățile acelea, care arată zdrențuite când le rupem de zidurile depozitului de arme, se potrivesc perfect la intrarea în labirintul principal, după o cotitură a tunelului în spatele acestuia și într-o

spărtură unde se îngustează pereții o sută de pași după aceasta.

Nu sunt puse destul de aproape să rămână înțepenite; se potrivesc perfect, fiecare denivelare din perete împerecheată cu o curbură din placa de ceramică. Nu este nevoie de mortar, pentru că fiecare tunel se îngustează exact în punctul dorit. Ferocșii clădesc pur și simplu plăcile de ceramică și folosesc forța brută și îngustarea naturală să fixeze fiecare placă la locul ei. Numai faptul că văd mă convinge să cred că e posibil. Și, chiar și așa, pe măsură ce îi descriu Annei ce se întâmplă, mă întreb dacă ce spun este într-adevăr adevărat.

Gata, spune tânărul.

Pare mai fericit decât l-am văzut de săptămâni.

Mănâncă, dormi, fă-te puternic. Acum așteptăm.

Tânărul pleacă, și când îl văd din nou este încolăcit pe marginea unui bazin de piatră, lăsând un șiroi subțire de apă să-i treacă prin blană. Sforăie, zgomotos.

CAPITOLUL 5

Un vânt fierbinte se strecoară în ansamblul de peșteri în amurg, intrând prin spărturi în stâncă și hornuri abrupte care se înalță spre vârfurile stâncilor. Cu toată căldura, vântul este o binecuvântare. Peșterile noastre încep să pută a ferox încins, balegă și prea multe bestii încropind o existență într-un spațiu prea mic.

Pe măsură ce temperatura crește masculii își solicită propriile domenii, întorcându-se la femele doar pentru sex.

Găsesc o peșteră mică pentru mine. De vreme ce niciunul dintre adulți nu contestă, și majoritatea au devenit prietenoși de când am ajuns în tabăra lor, cu craniul unui vechi șef de trib după mine, terenul pe care am pus mâna este evident acceptabil. La urma urmei, locuiesc în labirint și mănânc ce mănâncă și ei, ceea ce în unele săptămâni este foarte puțin...

A fost un băiat, îmi spun ei, un bărbat, și o femeie mai în vârstă. Toți au fost găsiți cutreierând prin deșert. Feroce, aproape la fel de fioroși ca ferocșii; Anna a rămas. Ceilalți s-au dus, dar nimeni nu vrea să-mi spună unde.

Anna = Om, spun ei. Om = Anna.

Cred că este o afirmație. După un timp, îmi dau seama că este o întrebare.

Uitându-mă în ochii fetei nu descopăr nimic. Cred că este sălbatică, om ca mine, dar sălbătică sau poate doar mai sălbatică. Acum încep să mă întreb dacă suntem aceeași specie. S-au întâmplat lucruri ciudate în primele zile de colonizare, când oamenii încă mai erau schimbați să se potrivească cu planetele, mai degrabă decât să fie schimbate planetele să se potrivească cu oamenii.

Totuși, îi dau resturi de mâncare fetei sălbatice, care devine mai prietenoasă și se încolățește în jurul meu de câte ori mă vede.

Ce se întâmplă mai departe este inevitabil.

Într-o dimineață Anna vine mai devreme, cu o șopârlă moartă în mână. Este evident foarte mulțumită de ea însăși, pe bună dreptate. Zâmbește când îi spun numele. Se poate să fie din cauza tonului vocii mele, cu toate că îmi spun că nu este așa. Își ridică privirea, și zâmbește.

Zâmbetul meu declanșează un rânet pe fața ei.

Mâncăm șopârla împreună, reducând-o la oase și franjuri sfâșiate de piele argintie, și apoi spun:

— Hai să te curățăm.

Ea zâmbește în continuare iar eu vorbesc în continuare, cu vocea joasă și liniștitoare în timp ce îi tai părul cu cuțitul laser, lăsând o încurcătură de cârlionți murdari în jurul ei. Părul de la subraț primește același tratament. O unduire de lamă deasupra pielii și un miros înțepător de cheratină arsă și e gata.

Noi nu suntem feroși.

Cu toate că, uneori, pare că suntem.

În cele mai adânci scobituri din ansamblul de peșteri îi arăt Annei un suvoi de apă care se scurge de după un zid gri și umple un bazin care pare la fel de bătrân ca și planeta. Vin aici de săptămâni, răcorindu-mă de vântul fierbinte și spălând cele mai rele dintre mirosurile peșterii.

— Haide, spun eu.

Tipă de șocul contactului cu apa, dar nu cu adevărat și oricum eu am intrat primul și apa nu e chiar așa de rece. După ce m-am curățat pe mine, curăț ce pare să fie murdărie adunată într-o viață pe fata din fața mea. Pielea ei este roz, fără îndoială mai palidă decât a mea.

Când o stropesc pe fată ca să o clătesc, mă stropesc și ea. Râdem, ne luptăm într-o manieră leneșă și apoi îi curăț nisipul de pe scalp. Mare parte din murdăria din părul ei este prea încălцитă să iasă, dar la nivelul ăsta Anna este probabil mai curată decât a fost vreodată, și să termin treaba este ultimul lucru la care mă gândesc.

După viteza cu care Anna mă înhață, unul dintre genunchii ei încă târându-se în apa din bazin, trebuie să se fi întrebat de ce mi-a luat atât de mult timp.

Majoritatea oamenilor care vorbesc despre sex cu animale nu l-au încercat; și dacă au încercat, probabil sunt închiși unde le e locul. Asta este diferit. Anna arată ca un om, dar se poartă ca un animal, până la punctul în care își înfinge dinții în gâtul meu și se zvârcolește până la țipete adevărate, nu sunt sigur ce anume este.

Atât de puternice sunt strigătele ei reflectate de pereții peșterii în ecouri că mă aștept ca Tânărul să apară, nerăbdător să afle sursa agitației. Doar că probabil știe deja, pentru că feroșii sunt deschiși față de sex, care este cu totul ierarhic la ei și în mare parte legat de putere și prestigiu.

Vorbesc despre masculi, evident. Mă îndoiesc că le întreabă cineva pe femelele tribului ce preferințe au. Eu și Anna ne împerechem la nesfârșit în următoarele săptămâni și continuăm să ne împerechem pe măsură ce ansamblul de peșteri se încălzește și mâncarea se împuținează.

Feroșii devin leneși și prost dispuși. Un mascul tânăr este omorât. Tânărul spune că a fost o provocare la luptă cu un bătrân, dar toată lumea știe că lupta a fost pentru mâncare. Scot mațele oricărei prăzi pe care o găsesc vânătorii, folosind cuțitul laser să toc vânat proaspăt în bucăți brute. Nimeni nu se îngrijorează de carnea tăiată, ei vor doar mâncare rapid.

Pe măsură ce căldura crește, situația hranei se înrăutățește. Șeful ia

cel mai mult, femelele mănâncă firimituri și puii se hrănesc cu insecte din pământ. Trebuia să mă aștept la ce avea să urmeze, amândoi trebuia să ne așteptăm...

— Vino.

— Eu? întreb, surprins.

Tânărul dă din cap.

Când îmi spune că este nevoie de mine într-o expediție de vânătoare sunt mai mult decât nedumerit. Pentru început, sunt mai încet decât el și mai puțin capabil să mă mișc silențios, și sunt deja slăbit de situația neprielnică; dar cinci grupuri pleacă în seara aceea, și dacă Tânărul vrea ca eu să vânez cu el atunci o să vânez cu el.

Mâncăm bine în noaptea aceea. Și abia mai târziu, cu mâinile pline de rămășițe pentru Anna, îmi dau seama că ea a dispărut. Ceilalți sunt neliniștiți în jurul meu, nu vor să mă ajute să o caut, așa că îl caut pe Tânăr.

— Unde e Anna? întreb, deja înfricoșat de răspuns.

Plecată, spune el.

— Unde?

Este o conversație destul de stupidă.

Noi am mâncat, spune el. *Tu ai mâncat. Acum ea nu mai e. Dacă vânătoarea nu se îmbunătățește, o să începem să mâncăm puii.*

Am nimerit doar un pumn, înainte ca dosul palmei lui să mă arunce într-un zid al peșterii. Când mă ridic pe picioare, cu cuțitul laser în mână, alți doi ferocși stau lângă el.

Provocare? întreabă unul.

Nu provocare, răspund eu.

Ferocșii se feresc de mine după aceea. Se uită cu coada ochiului, încordându-se când cotesc în tunel ca să-i întâlnesc. Am trecut de la a fi un membru al tribului la a fi o problemă. Simt mirosul ezitării în blana lor, o furie stăpânită care îi face să îmi întoarcă spatele.

Mânia mea este mai deschisă, mai puțin înțeleaptă.

Bazinul în care ne-am spălat este aproape gol, dar folosesc ce apă a mai rămas să-mi spăl gura; apoi iau pietriș și îmi curăț degetele care le-am înfipt în bucăți de carne prăjită la focul din seara aceea. Și dorm încovoiat în jurul unui vid întunecat care este mânia mea, până când cineva mă scutură în primele ore ale dimineții. Este tânărul, mixtura de mirosuri pe care o emană fiind prea complicată pentru mine să o traduc.

Mă ridică. *Om?* întreabă.

În spatele lui, ferocșii se vânzolesc într-un pasaj.

— Nu om, răspund.

Tânărul își permite să pară sceptic și intestinele mele se agită, nu de la ce am mâncat dar de la ce e posibil să urmeze. Îmi ține fața în laba lui aspră de la uzură și o seceră galbenă de gheară este vizibilă la capătul razei mele vizuale.

Vorbim mai târziu, spune el.

Dau din cap.

O sută cincizeci de kilometri dincolo de graniță, blocat într-un sistem de peșteri subterane cu ferocși, în toiul unei veri atât de călduroasă că apa din cel mai adânc bazin din peșteri va fi redusă la umezeală și nimic... Sunt în locul greșit, la timpul greșit, și asta trebuie să fi fost istoria celor douăzeci și opt de ani ai mei până acum.

Dorm singur, mănânc singur.

Făcând asta reduc consumul de hrană la firimituri și sacrific tovărășia pe care mi-o pot aduce ceilalți. Este singurul mod de a-mi ține mânia în frâu.

Cuțitul laser rămâne nefolosit.

Puii care m-au considerat la un moment dat un obiect interesant încep să se zburlească dacă mă apropii, ca și cum ar cunoaște gândurile bătrânilor lor. Armura moale se încordează, capetele sunt ridicate și dinții pe jumătate crescuți sunt dezgoliți, așa că dau din cap și zâmbesc și mă apuc să număr zilele până când toiul verii se va termina, pentru că nu poate să mai dureze mult căldura asta.

Până la urmă, cât îi poate lua unei mici planete jerpelitate să ajungă la înclinarea superficială a orbitei sale solare?

CAPITOLUL 6

Flacăra de foc este corect...

Când atacul sosește, nu este împotriva mea și nu vine de la trib, ci de afară. Încă mă întreb de unde a știut Tânărul ce se va întâmpla. Pot feroșii să vadă viitorul? Sau este răspunsul mai simplu, și veștile circulă în abundență prin lumea lui la fel de repede ca prin a noastră?

— Cap-de-Mort.

Strigătul este amplificat.

O voce umană amplificată electronic într-o adevărată armă. Sursa ei poate fi la o sută de pași depărtare sau mai mult, dar încă mă doare capul de la explozia bruscă de zgomot.

— Predați-vă acum.

Cuvintele sunt spuse doar de formă. Nu se cere și nu se oferă cruțare.

Deasupra și dedesubt, din laterale, prin fisuri în piatră, tuneluri și hornuri naturale, atacul pare să vină din toate direcțiile în același timp.

Capul-de-Mort curăță ansamblul de peșteri cu aruncătoare de flăcări, folosind gurile joase de ventilație să inunde tabăra principală cu gaz, pe care îl aprind. Și flăcări de foc se revarsă de deasupra, lipicioase și împuțite, aprinzând orice ating și curgând neconținut la vale spre cavernele în care se ascund femelele și puii.

Ce a fost fierbinte înainte, devine un infern.

Focul se ondulează contra stâncii, și întunecimea peșterilor devine o profană lumină parțială, cu feroși în flăcări ca niște lumânări mobile. Mor luptându-se, pentru că așa merg lucrurile.

Instinctul mă împinge în ce a rămas din bazinul meu cu apă, și bunul simț mă ține acolo, fața mea abia ieșită la suprafață pe măsură ce oxigenul din aer arde și plămânii mei încep să se înece. Oricine îți spune că nu simte frică în luptă este un mincinos. Frica te ține în viață, concentrându-ți mintea astfel încât să știi că ce ești pe cale să faci nu este un joc copilăresc.

Asta este tabăra mea,ăștia sunt oamenii mei. Poate de aia sunt atât de îngrozit.

Tânărul moare la fel cum a trăit, în liniște; dar îi aud moartea în cap, chiar și fără un cuțit cu care să-i invit gândurile, și țipetele lui nu sunt mai puțin înfricoșătoare pentru că sunt tăcute.

Sunt înghesuit în bazinul meu, la capătul unui tunel adânc, ghemuindu-mă în apă când un Cap-de-Mort apare. Ridicându-și pușca pulsatorie, omul privește de-a lungul țevii și începe să-și încordeze

degetul pe trăgaci.

Doar instinctul mă salvează.

Aruncându-mă într-o parte, țin din toți rărunchii înainte să apuce să mai tragă odată.

— Om!

Soldatul ezită, și această ezitare îmi salvează viața. Își ridică vizorul, buzele mișcându-se deja pe măsură ce relatează veștile comandantului său sau altcuiva de la suprafață.

— Om, îl aud că spune.

Un trosnet de electricitate statică.

— Nume? cere el.

Îmi ia cam o secundă să mi-l amintesc.

Oricine este la celălalt capăt devine în mod evident nerăbdător, pentru că soldatul din fața mea deschide gura chiar atunci când îmi amintesc.

— Sven, îi spun eu. Ex-sergent Légion Étrangère.

Legea Legiunii îmi cere să îi spun că am fost odată sergent. Este un mod de a identifica rapid scandalagii.

— Unde ai luptat?

Numele Fortului Libidad îmi iese din gură printre dinți. Încep să regret cât de tare când își ridică pușca pentru a doua oară; dar este un gest inconștient și nimic nu sugerează că simte altceva în afară de șoc.

Transmite numele meu și ultima informație superiorului lui invizibil, care revine prompt cu altă întrebare. '

— Cum ai ajuns aici?

Cum. Într-adevăr.

Am mers zile întregi alături de un ferox care a decis să mă țină ca animal de casă... Într-un fel, pare să fie răspunsul greșit, așa că am ales altul.

— Capturat.

— Și te-au lăsat să trăiești? Întrebarea vine în mod evident de la el. Pentru că nu este destul timp să vină de la suprafață.

Dau din cap.

— Doar tu? întreabă omul. Tu ai fost singurul capturat?

— Singurul de la fortăreață, spun eu. Dar era o fată aici când am ajuns eu.

— A murit?

— Au mâncat-o ferocșii, îi spun eu.

Am mâncat-o eu.

Și mă trezesc în genunchi, vomitând din nou.

— Poți să mergi? întreabă el.

Mă uit la el. Ceva nu mă lasă să spun. *Normal că pot să merg.*

În loc, îmi limitez reacția la o încuviințare din cap. Și când se întoarce cu spatele, mă târăsc dezbrăcat din bazinul meu de apă și îl urmez spre o scară din funie care pare că atârână în aer. Dispare în întunericul ușor luminat de deasupra, iar eu îmi dau seama că este încă noapte afară și

pot să văd stele în cercul conturat de gura îndepărtată a hornului.

Un motor minuscul ridică marginile scării, iar el face o buclă din propria sa curea, o prinde pe sub umerii mei și fixează catarama de un cârlig. Sunt tras în sus înainte să-mi dau seama că a activat mașinăria.

— Ce naiba e aia? Întreabă el, în timp ce trecem pe lângă secțiuni de ceramică îndesate de-a lungul intrărilor în tuneluri la jumătatea drumului în sus. Lumina de la cască joacă de-a lungul pereților hornului. Se pare că nu a observat baricadele improvizate când a coborât.

— Ceramică ranforsată, îi spun eu.

Mă orbește lumina când întoarce capul.

Bolborosind ceva, omul își înclină capul. Și apoi repetă ce a spus inițial.

— Ceramică? verifică el, uitându-se la mine.

— Da, spun eu. Furată de la fortăreață.

Omul bolborosește în microfonul de la gât.

— Așa o să fac. Spune el în final. Ne îndreptăm spre ieșire acum.

Mâini mă ajută să trec peste margine și eu mă holbez la cerul plin de stele. O privești, pe care n-am mai văzut-o de la excursia de vânatoare, când Tânărul m-a păcălit să mă îndepărtez de peșteri ca să o poată omorî pe Anna – din partea unui ferox asta este aproape compasiune.

— Poți să stai în picioare?

Ce e cu ofițerii și întrebările idioate?

— Normal că pot să stau în picioare, încep să spun, apoi îmi dau seama că nu pot și înghit restul propoziției oricum. Bocancii din fața mea aparțin unui colonel al Capului-de-Mort. Mic, privire ascuțită cu ochelari în ramă de sârmă, el poartă una dintre uniformele cele mai ușor de recunoscut din imperiu.

Știi care e. Este neagră, cu dungi argintii la umeri, epolet argintiu îngust și bare argintii pe guler. Un craniu se holbează de la fiecare nasture. Un pumnal minuscul atârna de un lanț de argint în partea stângă a șoldului lui, la fel de fițos ca și ochelarii, care au lentile fumurii.

Alte regimente de cavalerie se bazează pe broderie aurie, mantii purpurii, cusături maro și chiar noduri în nuanțe grețose de verde. Toți arată ca niște portari la bordeie prea scumpe.

Nu și cei din Capul-de-Mort. Nimeni care a văzut vreodată uniforma aceea nu o poate confunda cu altceva. Și, în puțin probabila eventualitate în care o confunzi, oamenii înfășurați în aroganța ei subapreciată sunt de obicei foarte fericiți să-ți corecteze eroarea.

Un sergent mă smucește de la pământ și mă ține ridicat în fața ofițerului. Colonelul zâmbește, și asta m-a făcut să vreau să mă scuz și să plec. După o clipă face semn că sergentul poate să mă lase jos.

— Ceramică? spune colonelul. Ești sigur?

— Da, domnule.

— Ceramică ranforsată furnizată de armată...?

Dau din cap din nou, de vreme ce am dat din cap și prima dată, în timp ce am lătrat răspunsul.

— Da, domnule.

Omul ăsta e prost? spune privirea lui. *Dacă nu. Atunci cu ce-mi fac eu de lucru aici?* Nu pare genul care să accepte cu bunăvoință oboseala de după luptă.

— Și de unde iau ferocșii ceramică? Întreabă el, cu vocea joasă.

— De la Fortul Libidad, îi spun eu.

— Înțeleg, spune el. Și au cărat-o aici? Tot drumul de-a lungul deșertului?

M-am plictisit de datul din cap.

— Ați văzut Fortul Libidad? Întreb eu. În jurul meu, jumătate de duzină de ofițeri devin tensionați.

— Și dacă am văzut-o?

— Mă gândesc, spun eu încet, întrebându-mă cum să termin o propoziție pe care n-ar fi trebuit să o încep de la bun început, că poate ați observat depozitul de arme?

— L-am observat? spune colonelul, întorcându-se spre un maior. Maiorul pare agitat, se poate să și fie. Alți ofițeri se retrag discret, evident îngrijorați de perspectiva de a fi implicați în întrebare.

— Ați observat cadavrele, domnule.

— Toată lumea a observat cadavrele, spune colonelul. Ar fi greu să nu le observi, ținând cont de numărul lor. Spune-mi... Ce am observat la depozitul de arme?

— Îmi cer scuze domnule, recunoaște maiorul într-un final. Nu sunt sigur.

— Nu există, spun eu.

Ambii ofițeri se întorc spre mine; dar numai colonelul zâmbeste, și este zâmbetul unei pisici care a văzut o pradă deosebit de interesantă.

— Nu există? Vocea lui este joasă și are un ton neobișnuit de rezonabil, întotdeauna un semn rău la un ofițer senior.

— L-au tăiat, îi spun eu, deja plictisit de conversație. Parte din mine știe că trăiesc periculos, dar șocul că am scăpat de ferocși mi s-a urcat la cap, și ușurarea că sunt din nou printre semeni mă face să sper la un comportament care nu le stă în fire celor ca mine.

— Și apoi, spun eu, l-au cărat prin deșert. Nu o bucățică, ci toată nenorocita de chestie. Motivul pentru care nu ați văzut un depozit de arme este că nu mai este unul de văzut. A fost peticit în tunelurile lor și acoperit cu nămol, pietriș și rahat asortat...

Turui, dar nu pare să se supere nimeni.

— De unde știi asta? cere colonelul.

— Am fost acolo.

Cei doi ofițeri se privesc unul pe celălalt.

— Ai mers cu ei înapoi la fortăreață?

Asta nu e o întrebare bună. Da, sunt un trădător. Nu, sunt un mincinos...

— M-au luat, spun eu. Nu e ca și cum mi-au spus de ce.

O privire dură, apoi cei doi ofițeri se privesc unul pe altul din nou. Am trecut de la a fi trădător sau mincinos la a fi nebun. Din cele trei opțiuni, este probabil cea mai bună. Așadar de ce să stric impresia?

Anumite obiceiuri sunt greu de pierdut, bănuiesc.

— Am învățat cum să comunic cu ei.

Asta chiar le atrage atenția.

— Este adevărat... Dând la o parte un medic, în repezeala mea să mă ridic și să fac ce spun să pară convingător, mă împleticesc în genunchi. Un tub este deja în încheietura mea iar medicul pare că încearcă să îmi înfigă încă unul în nas, fără un motiv evident.

— Lasă-ne, cere colonelul, făcând semn să se îndepărteze medicul.

Din privirea pe care i-o aruncă colonelul maiorului, este evident că se întreabă dacă să-l alunge și pe el. În final ofițerul senior ridică din umeri și-l lasă să stea.

— Știi la fel de bine ca mine, ferocșii nu vorbesc.

Maiorul s-a gândit în mod evident la altceva. Practic sare de pe un picior pe altul.

— Acest om le-a construit baricadele, îi spune colonelului. Ferocșii nu au nivelul acela de îndemânare.

Să ajuți inamicul este o infracțiune capitală. Pe aici, aproape totul este.

— Au tăiat-o cu ghearele, îi spun eu. O sută cincizeci de kilometri depărtare de tabăra lor, au decupat ceramica ranforsată după memorie, fiecare bucată potrivindu-se perfect după aceea.

Orice se pregătește maiorul să spună este întrerupt de o singură privire de la colonel.

— Vrei să spui că sunt inteligenți?

Mă gândesc la asta.

— Poate că nu într-o formă pe care o înțelegem noi, spun eu. Dar sunt organizați și plănuiesc lucrurile dinainte.

— Și tu ai vorbit cu ei?

— Da, deseori.

Colonelul dă mâna cu mine, ceea ce este atât de atipic pentru un ofițer senior că sunt imediat suspicios. Îmi urează de bine și spune că probabil o să mă mai vadă. Câteva ore mai târziu, maiorul se întoarce să-mi spună că am fost judecat fără prezența mea, am fost găsit vinovat de dezertare și condamnat la moarte. De vreme ce sunt programat să mor la răsăritul soarelui, maiorul sugerează să-mi petrec ce a mai rămas din noapte făcând pace cu Dumnezeuul adoptat de mizerabilii de pe planeta mea.

CAPITOLUL 7

O dată cu dimineața vin șase soldați în uniforma de luptă a elitei Capului-de-Mort. Țin puști pulsatorii la piept și poartă ochelari întunecați sub vizoarele ridicate. O șmecherie, de vreme ce este atât de puțină lumină.

— Tu, spun ei. Vino cu noi. Trebuie să fie vreo tabără de pregătire pe undeva care îi învață pe oamenii ăștia cum să vorbească.

Doi soldați ai Capului-de-Mort mă scot din celula mea, care este de fapt spațiul de bagaje al unui aparat de zbor. Este un loc încins, lipicios și foarte neplăcut pentru a-mi petrece ultimele câteva ore din viață.

Maiorul așteaptă la locul ales, tropăind înainte și-napoi de frustrare, de parcă moartea mea este doar a altă neplăcere care-l ține departe de micul dejun.

— Țineți-l acolo, ordonă el.

Soldații Capului-de-Mort sunt mult prea serioși ca să-și dea ochii peste cap la prostia unui ofițer senior, dar dacă și-i i-ar da, acum ar fi momentul pentru asta. Un zid natural este format dintr-un afloriment de piatră de nisip, deci e destul de evident unde trebuie să stau.

Când un soldat încearcă să mă lege la ochi, încep să mă zbat. Dumnezeu știe de ce am făcut jurământul ăla idiot, dar să promit că o să-mi înfrunt moartea cu ochii deschiși părea o decizie bună la momentul respectiv.

— Las-o, spune maiorul, aparent plictisit. Am pierdut destul, timp.

Stau unde mi se spune să stau.

Cu un gest neașteptat de respect, sergentul îmi scoate cătușele și mă lasă să-mi înfrunt moartea liber și nelegat.

— Nu încerca să fugi, îmi spune el.

— Soldații Legiunii nu fug niciodată, răspund eu. Noi ținem piept și murim.

Privirea care mi-o aruncă este aproape duioasă. Și brusc pare mai important ca niciodată să mor onorabil.

Așadar, când își ridică puștile și ochesc de-a lungul țevelor, mă holbez și eu. Capul meu este ridicat și corpul meu atât de încordat că brațele și picioarele nu îmi tremură.

— Încărcați, spune maiorul.

Sergentul dă din cap, răspunsul lui instinctiv, și mă uit cum își încordează degetul pe trăgaci. El va trage primul și restul vor urma la o fracțiune de secundă după el. Așa lucrează Capul-de-Mort, și Legiunea la fel în afara cazului în care se dă foc liber, a trage înainte de

subofițerul tău este o ofensă capitală, la fel ca și a minți sub jurământ, a trăda și a lovi un ofițer senior. Și dacă nu ar fi existat fostul meu locotenent cu interpretările lui excentrice ale acestor reguli, aș fi fost mort de mult.

Având în vedere situația, am fost doar retrogradat de la sergent la soldat pentru că *am vrut să lovesc un ofițer senior*. De fapt, l-am lovit, dar locotenentul a decis că *dorința* i s-a părut jignitoare.

Când degetul sergentului ajunge să tensioneze trăgaciul, el își fixează ochii într-ai mei; trebuie să ai boașe pentru asta, îți trebuie mult curaj să te uiți în ochii cuiva în timp ce îi iei viața. De aceea a ucide este o treaba pentru tineri, iar bătrânii sunt cei care îi trimit s-o facă.

Dau din cap, ca să arăt că sunt gata.

Iar el zâmbeste.

Este o împușcătură curată, o lovitură la piept. Abia am timp să înregistrez evenimentul înainte ca alte cinci puști pulsatorii să tragă simultan și mă înghite întunericul.

Nu te trezești... Asta este primul meu gând. *Nu te trezești după ce cineva trage în tine cu o pușcă pulsatorie*. În principal din cauză că nu rămâne destul din tine ca să te mai trezești.

Următorul meu gând este: *Doamne, asta a durut*.

Chiar și amintirea mâinii smulse de un ferox muribund s-a estompat în comparație cu o durere care se așează în pieptul meu și îmi obligă plămânii să se lupte pentru fiecare răsuflare. Toți nervii din corpul meu se simt ca pe foc.

— Setate la putere scăzută, spune cineva.

Când ochii reușesc să se adapteze într-un final, îmi dau seama că vocea aparține colonelului, care stă la capătul patului, curățând un pistol care pare făcut mai ales din sticlă.

De vreme ce am fost împușcat în mijlocul deșertului, unde paturile sunt puține și rare, ajung la concluzia că trebuie să fiu în altă parte.

Putere scăzută?

— Prostii, spun eu.

În afara razei mele vizuale, cineva râde.

— Am modificat transformatoarele, spune colonelul. O modificare mică, dar îmi aparține.

— De ce? întreb eu.

Iar râsul acela.

— Ai avut dreptate, spune vocea. Dacă n-aș ști, aș zice că ofițerul superior se simte ușurat.

— Poți să pleci, adaugă vocea, și colonelul aproape țâșnește din cameră. Eu aștept și vocea așteaptă și după un timp oftează.

— Un legionar?

Dau din cap, și apoi, în cazul în care nu a fost de ajuns, adaug:

— Domnule.

Logica mea este că oricine poate scoate un colonel Cap-de-Mort

afară dintr-o cameră merită tot respectul posibil. Nu-mi dau seama câtă dreptate am până când vocea devine un om la marginea câmpului meu vizual, doar în negru și argintiu. Și omul se dovedește a fi generalul Indigo Jaxx.

Știu cine este. Toată lumea știe cine este. Generalul a prevenit de unul singur un atac asupra dragului nostru conducător, aruncându-se în fața unei femei crizate, al cărei fiu a fost omorât în estul spiralei.

— Ai fost sergent?

— Da, domnule.

— De ce ai fost retrogradat?

— Am lovit un ofițer.

Se uită la mine, gândindu-se.

— Eu nu asta am auzit, spune el. Hai să încercăm din nou. De ce ai fost retrogradat?

— Nesupunere.

— De ce tip?

Clipește... Majoritatea ofițerilor nici nu știu că sunt mai multe tipuri.

— Am refuzat un ordin, îi spun eu. Apoi l-am pocnit pe locotenent înainte să poată da ordinul altcuiva.

Generalul Jaxx oftează.

— Și care a fost ordinul?

— Să-l împușc pe locotenent, să împușc tot restul lumii și apoi să mă împușc pe mine.

— Asta nu s-a întâmplat, spune generalul.

— Nu, domnule.

— De ce, întreabă generalul Jaxx, ar fi dat un asemenea ordin? Dacă ar fi dat, ceea ce nu a făcut.

— Era beat, domnule. Și plictisit.

— Asta a fost la Fortul Libidă?

— Da, domnule. Plictiseala l-a omorât până la urmă.

— Și apoi ferocșii i-au omorât pe toți ceilalți.

Dau din cap.

— În afară de tine, spune el, uitându-se în continuare la mine.

Am ajuns la miezul problemei. Înțelegem amândoi asta, iar eu sunt cel surprins, pentru că nu m-am gândit niciodată că sunt îndeajuns de important ca să fiu o problemă, cel puțin nu pentru cineva peste gradul de locotenent.

— Colonelul Nuevo vrea să te omoare, spune generalul. Asta ar fi soluția corectă. Norocul tău este că maiorul Silva are câteodată propria lui opinie.

Mergând spre fereastră, generalul Jaxx se uită la o privesc pe care eu nu pot s-o văd. Nu am cum să știu dacă sunt în Karbonne sau chiar pe aceeași planetă. Temperatura în camera asta e controlată și ziduri de sticlă neagră mă separă de orice este afară. În plus, sunt legat de pat cu o frânghie peste piept și încă una peste genunchi, dar destul de jos să prevină mișcarea picioarelor. Sunt, totuși, cu siguranță încă în

viață, și asta e mai mult decât am dreptul să cer.

— Nu te putem trimite înapoi la Legiune, spune el. Știi cum e. Un singur om rămas după ce o fortăreață întreagă a fost măcelărită. Nicio brigadă nu te-ar accepta... Ezită, apoi își modifică cuvintele. Ei, spune el, nicio brigadă nu te-ar lua și te-ar lăsa să trăiești. Deci trebuie să ne gândim la altceva. Ai vreo idee în legătură cu asta?

Nu mă gândesc să mă întreb de ce se complică un general să discute ceva cu un ex-Legionar ex-sergent.

— Nu-mi pasă unde merg, spun eu. Atâta timp cât nu este înapoi în deșert.

— Sătul de soare, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Bine, spune el. Las-o pe mine. O să văd ce putem face.

CAPITOLUL 8

— Alinierea, ordonă un caporal, deci execut.

Port o uniformă de milițian, demodată de cel puțin zece ani, și o idee prea mică. Poate că îl amuză pe general să mă vadă arătând atât de jerpelit pe lângă oamenii lui în uniforme negru cu argintiu. Iar eu călătoresc cu suita lui, cu toate că e mai corect să spui că eu călătoresc cu bagajele.

Părăsim Karbonne-ul într-un avion de luptă negru lucios care ia mult prea mulți pasageri față de câți ar trebui, având în vedere profilul lui alungit. O oră mai târziu, ajungem la o navă mamă, plasată pe orbita înaltă deasupra planetei. De ce a rămas nava mamă pe orbita înaltă nimeni nu știe. Au rămas mult prea puțini oameni cu arme pe suprafața acestei lumi ca să poată doborî mai mult decât un simplu zmeu.

Sunt chemat din nou două zile mai târziu. Întâlnirea mea cu generalul este scurtă. Pur și simplu dă din cap spre sergentul care a condus echipa execuției mele, apoi dă din cap spre mine.

— Horse te va avea în grijă, spune el.

Sergentul dă din cap.

— Da, domnule, spune el. O să ne înțelegem bine.

Este destul de evident că vorbește cu generalul.

— Liberi! spune generalul Jaxx.

Și așa plecăm.

— Îi place de tine, spune sergentul. Foarte bine. Dacă era după colonelul Nuevo, ai fi mort.

— Dacă era după mine, mârâi eu în răspuns, el ar fi mocirlă pe fundul unei găleți.

Sergentul zâmbeste la mine, un rânjel asemănător cu al unui cap de mort care se potrivește cu nasturii argintii și emblema de pe șapcă.

— Ai mai fost pe o navă-mamă-jeg până acum?

Pufnetul meu explică totul.

Am traversat de la o planetă la alta în transportoare de trupe de nivel inferior, înconjurat de genul de recruți care vomită dacă sunt obligați să traverseze o baltă, și am aterizat cu o capsulă de transport, cu ani în urmă când am achiziționat sistemul acesta de la Iluminați, fie ca metalicele lor capete să ia foc... Navele-mamă, crucișătoarele de linie și avioanele de luptă de mare înălțime nu sunt căile tipice de transport în Legiune.

— Dă-mi voie să-ți prezint împrejurimile.

Cum se mai întâmplă, nu mi-a arătat prea mult. Un lift ne coboară

optsprezece niveluri și ieșim în inima zonei de recreere. Dacă ceva atât de curat poate fi astfel descris. Ziduri din sticlă neagră și fântâni din sticlă neagră. Un rând de mese în fața unei cafenele, strâns apropiate, pentru că holul pe care mergem nu este foarte lat.

O femeie bine îmbrăcată cu doi copii mici stă la una dintre mese. Bărbatul așezat în fața ei este ridicol de elegant și bea ceva cețos și verde dintr-un pahar subțire. O Cruce de Obsidian atârână de la gulerul lui și împletituri argintii se revarsă pe o parte a pieptului lui. Poartă uniforma de locotenent a Capului-de-Mort de parcă ar fi o formă deosebit de amuzantă de îmbrăcăminte elegantă.

Privește absent spre sergentul de lângă mine și sergentul îi captează atenția. O încuviințare politicoasă din cap, și este evident că am primit ordinul să trecem mai departe.

— Hai să găsim un bar, spun eu.

Horse râde.

— OK, spune el. Generalul câștigă.

Mă fâstăcesc.

— A spus că până aici o să ajungi... în timp ce sergentul se uită în jurul lui, mă întreb ce vede. Pentru mine este o lume nouă, una în care ofițerii Capului-de-Mort și subofițerii lenevesc pe coridoare, cu jachetele negru cu argintiu atârânănd liber pe umerii lor. O lume în care barmanii zâmbesc și curvele sunt politicoase, în loc să ceară să fie plătite în avans.

Pe măsură ce ne îndepărtăm de calea principală, cu marchizele și mesele din ceramică, aerul se schimbă ușor și ofițerii devin o raritate. Nu sunt soldați aici, dar este o mare varietate de subofițeri. Acum aerul miroase a bere și sex și transpirație, dar numai puțin. Doar cât e nevoie să pară împrejurimile reale.

— Din partea casei, spune Horse.

— Ce anume?

— Totul, spune el, arătând spre baruri pe ambele părți ale pasajului. Orice. Generalul a spus să punem totul în contul lui.

Ochii mi se deschid larg.

— Este o glumă, spune Horse. Crezi că cineva cu mintea la cap ar face asta... Își îngroapă cuvintele, evident îngrozit că trebuie să explice ceva atât de evident. Ce vrei mai întâi?

Să mă fut, să mă îmbăt.

Răspunsurile evidente. Doar că eu vreau mai mult decât atât, sau poate că vreau mai puțin. Oricum, sigur implică să rămân îndeajuns de treaz încât să-mi amintesc totul când mă trezesc mâine.

— Vreau o bere, spun eu. O bere rece... Și apoi vreau o curvă pentru noaptea asta, într-un pat, poate într-un loc cu baie.

Horse zâbește.

— Am cunoscut bărbați, spune el, care ar fi vrut zece curve și cea mai bună șampanie a generalului.

— Și eu am cunoscut bărbați, îi spun eu, care ar da la schimb nava

asta întreagă pentru un pahar de apă curată.

— A fost greu?

Dau din cap.

— Da, aprob eu. Chiar și înainte să atace ferocșii. Suntem în Legiune. Dacă carnea este ieftină, o s-o mâncăm. Dacă berea este apoasă, o s-o bem. Iar dacă armele sunt demodate și transformatoarele de energie dau erori, o să luptăm cu ele oricum.

Doi caporali s-au oprit să asculte, dar o privire din partea lui Horse îi trimite pe drumul lor. Nu mă simt în largul meu pe nava asta. Mâna mea artificială este ruginită și a trebuit să rup manșeta ca să potriveșc cămașa. Bocancii mei sunt atât de uzați că o talpă se dezlipește de la călcâi. Este greu să crezi că prezența mea aici nu e o glumă.

— Suntem trupe de sacrificiu, spun eu, cu amărăciune. Nu pretindem că suntem altceva.

— Și crezi că noi pretindem?

— Nu, spun eu. Nu asta am vrut să spun. Voi sunteți elită, noi suntem luptători. Nimeni cu mintea la cap nu s-ar aștepta ca Înaltul Comandament să ne trateze la fel... Ridicând din umeri, mă uit în jurul meu și fac semn din cap spre cel mai apropiat bar. M-am răzgândit cu privire la beție.

— Țasta e bun.

— Știu eu unul mai bun.

Mai mergem încă zece minute de-a lungul unui coridor, apoi facem dreapta și coborâm un nivel, mergând aceeași perioadă de timp din nou. În timp ce mergem, îmi număr pașii și încerc să aproximez diametrul navei din distanța parcursă.

Este mare; orice îți permite să mergi o mie de pași în aceeași direcție e mare. Și după ce mai mergem o mie de pași, mai mult sau mai puțin în aceeași direcție, realizez că asta nu este o navă așa cum o știi eu.

Am făcut asta în peșteri, așa am descifrat ierarhiile la ferocși. Toți masculii ferocșilor revendică teren, și cu cât mai bătrân este masculul cu atât mai mult teritoriu cere. Și cel mai ciudat lucru pe care l-am descoperit a fost că tinerelul a fost adjunctul, ceea ce le-a confirmat inteligența pentru mine. Nimeni care l-ar fi văzut pe șeful lor de trib nu s-ar fi îndoit că el a fost cel mai puternic și mortal, dar tânărul? El ar fi pierdut o luptă cu oricare dintre ceilalți, și totuși spațiul pe care l-a revendicat era mai mare decât al lor.

— La ce te gândești?

— La ferocși.

Horse ezită, privește în jur și ezită din nou. Nu este comportamentul la care te aștepti de la un sergent al Capului-de-Mort, în special nu de la unul care a primit Crucea de Obsidian. Nu am observat înainte, dar poartă panglica micuță de mătase împachetată în gaura nasturelui de la jacheta lui.

— Spune, îi zic eu.

— Ce s-a întâmplat de fapt?

— Au venit feroșii, spun eu. Au măcelărit pe toată lumea în afară de mine.

Există dubiu în expresia lui. De parcă știe că nu-i spun tot adevărul.

— Poate că așa glumesc ei, adaug eu. Poate că aveau doar o zi bună. Am întrebat o dată, dar n-am înțeles răspunsul.

— Ai întrebat...?

— Feroșii vorbesc... Știu că generalul nu mă crede, dar este adevărat.

— Cine știe ce crede generalul, spune Horse, și asta e sfârșitul conversației noastre.

La o ușă mică fixată într-un zid negru lucios, se oprește. Aproape inevitabil, inelul pentru ciocănit, mânerul, balamalele și masca gravată în centrul ușii de obsidian sunt toate capete de morți.

Femeia care îi răspunde îmi aruncă o privire și deschide gura să protesteze.

— Ordinele generalului, spune Horse.

Așa că ea își închide gura și se dă într-o parte. Un hol îngust conduce spre bar. Tejgheaua este sculptată dintr-o singură bucată de marmură neagră, piele neagră încadrează pereții și gresie neagră acoperă podeaua. Uitându-mă în jur, mă întreb dacă asta e bășcălie și realizez, în timp ce o duzină de fețe serioase se întorc să ne salute, că este orice în afară de bășcălie.

— Bun venit în clubul subofițerilor, spune Horse.

— El este un sub? Întrebarea vine de la un om cu jumătate de față înlocuită de metal, și ochi ca de gheață. Horse îi aruncă o privire, înainte să reușesc să răspund.

Omul se uită în altă parte.

Berea mea e rece și atât de diferită de oricare alta din câte am băut că-mi vine greu să cred că e aceeași băutură. Asta e dulce și catifelată, pe când celelalte erau acre și amare. Mă înțepă pe gât și mi se scurge în stomac, umplându-mi intestinele cu o căldură lentă.

Cineva râde.

— Unde l-ai găsit? Întreabă altul, cu înțeles clar: *Cine e țăranul ăsta, ce caută în barul nostru?*

— Nu eu, spune Horse. Generalul l-a găsit.

Ne lasă în pace după asta. Când mi se termină berea, Horse îmi oferă încă una. Dar m-am răzgândit din nou. O bere este tot ce îmi îngădui.

— Dacă ești sigur?

Dau din cap.

— Fetele sunt la etajul superior, îmi spune el, indicând din cap spre o scară în spirală care dispare printr-o gaură în tavan. O să te aștept aici.

— Tu nu vrei...?

Zâmbește.

— Totul este nou pentru tine. Eu sunt aici de treisprezece luni.

Apoi înțelege, ridică din umeri și evident își amintește cuvintele mele legate de diferența între Cap-de-Mort și Legiune. În acel moment aproape că îmi place de tip. Cu toate că știu că mă va omorî la un singur cuvânt din partea superiorilor.

— Distracție plăcută, spune el.

CAPITOLUL 9

O duzină de fete se aliniază în funcție de înălțime. Poartă puțin mai mult decât zâmbete și destul păr pe corp încât să demonstreze că nimeni de pe aici nu-și face prea multe griji că seamănă cu feroșii. Ca vârstă oscilează între ultimii ani ai adolescenței și puțin peste treizeci, și ca aspect de la acceptabil de atractive până la atât de frumoase că-mi vine să urlu.

O ignor pe cea mai frumoasă. N-o să avem despre ce să vorbim și pare delicată, genul de fată care ar fi speriată de cicatricile pe care le-ar găsi pe spatele meu. O ignor pe cea mai în vârstă și pe cea mai tânără din principiu. Una va fi amărâtă, cealaltă ursuză, iar eu nu am nevoie de agitație.

În final o aleg pe cea din mijloc, la propriu.

La mijlocul liniei, la mijloc din punct de vedere al aspectului, înălțimii și vârstei.

Numele ei este Caliente, cel puțin este numele pe care mi-l spune ea.

— Eu sunt Sven, îi spun eu. Trebuie să găsim o cameră?

Pare jenată că sunt în stare să pun o întrebare atât de tembelă de față cu restul fetelor.

— Avem camere, spune ea. Poate că vrei să alegi una?

Când mă conduce, sunt bucuros să o urmez; nu doar pentru că are soldurile late și fesele bombate, și pătrunde destulă lumină printre coapsele ei pe măsură ce urcă scările cât să-mi permită să văd ce primesc.

Cine și-a imaginat că paturile pot fi de atâtea forme și mărimi?

Camera pe care o alegem este mai mică decât celelalte, mai puțin decorată. Este ultima pe care mi-a arătat-o și ea pare surprinsă și încurajată de decizia mea.

— Poți citi un om după camera pe care o alege?

Ridică din umeri la întrebarea mea, și când revin asupra ei, decide să-mi dea un răspuns sincer.

— De cele mai multe ori.

— Și camera asta ce spune?

— Că pui prea multe întrebări.

Zâmbesc, și renunț la subiect. Fiecare profesie are secretele ei. De ce să fie profesia ei diferită? Vreau să întreb cum a ajuns Caliente la profesia asta, dacă a ales-o, de când este pe navă. Dar faptul că n-am știut că nu se plătește pentru cameră separat m-a făcut precaut.

— Ce vrei?

— Ce îmi oferi?

Caliente zâmbește trist.

— Orice, spune ea de parcă ar fi trebuit să fie evident.

Bănuiesc că așa îmi răspunde la întrebarea legată de alegerea profesiei.

— Vreau o baie, îi spun eu. Și să vorbim și să dormim și să facem restul lucrurilor între timp.

Și așa se întâmplă.

Nu mușcă sau urlă și nu ne luptăm pentru resturi de mâncare când terminăm, și pentru asta sunt recunoscător. În schimb Caliente stă deasupra mea, cu sânii revărsându-se printre degetele mele și sfârcurile tari sub palmele mele, și vorbește despre nimicuri, până când mișcările lente ale coapselor ei îmi îndepărtează nevoia de conversație.

— la ce vrei, spune ea într-un târziu.

Este întuneric în cameră. O singură bătaie din palme va aprinde lumina și un pocnet din degete o va reduce din nou. Caliente are un truc: pocnind din degete și atingând mijlociul de degetul mare, micro-ajustează luminozitatea astfel încât schimbarea este aproape imperceptibilă.

Cunoaște multe trucuri, cu toate că doar unul are legătură cu ajustarea luminii. Atât de multe trucuri, de fapt, că încep rapid să-mi dau seama cât de multe nu știu despre sex și ce le mulțumește pe femei.

— Vorbesc serios.

O bătaie din palmele mele aprinde lumina și ea o reduce la un nivel mai delicat, zâmbind să îmi arate că știe că nu am intenționat să o fac atât de puternică.

— Ce? spun eu, văzând ceva în ochii ei.

Privește în gol, și rămâne așa în timp ce mă ridic pe pat și mă întind spre ea ca să o mângâi pe față cu mâna mea bună. Fără să vrea, se uită la mine și văd milă.

— Când ai misiunea? întreabă ea.

Ce misiune?

Mă rezum la scuza tradițională, iar ea își cere scuze și eu încerc să-i spun că nu e nevoie înainte să reușesc să termin de spus că este confidențial și nu am voie să vorbesc despre asta.

Reducem iar lumina și eu cobor pe trupul ei. Îi despart coapsele să-mi îngrop fața între picioarele ei și îmi întind limba adânc înăuntru. Caliente are gust de sare și săpun și încă ceva, care îmi dau seama că e gustul meu.

Respiră adânc și corpul ei începe să se încordeze, coapsele ei strânse în jurul craniului meu. Și apoi își întinde mâna și mă prinde de cap și îmi apasă gura puternic de ea. Are degetele încălcite în părul meu și eu am umezeala ei sub limbă. Simt gust de sânge de la buzele mele unde se lovesc de os.

— Nu te opri.

Cererea ei este arzătoare.

Deci fac ce mi se spune, înghițind sânge și sare și esența mea, și rămân așa până când degetele ei se împleticesc în părul meu, coapsele ei se ridică o ultimă dată și se împinge spre mine, suspinând.

Este pentru prima dată pentru amândouă, să fac sex oral și femeia să aibă orgasm cu adevărat, dar am grijă să nu-i spun asta lui Caliente. Și vechiul meu locotenent precedent mi-a spus – cu toate că nu știu dacă e adevărat – că în minutele de după eliberare mușchii anusului unei femei se relaxează. Așadar, dacă un bărbat are asemenea preferințe... (Mi-a spus multe lucruri. Nu toate potrivite pentru cei doisprezece ani ai mei de atunci.)

Caliente nu spune nimic când o întorc invers ci doar zâmbește în semi-întuneric când pun o pernă sub coapsele ei ca să o ridic puțin. Parcă a știut de la început că o să ajungem la asta. Transpirația se prelinge pe coloana ei și îi trece printre omoplați.

Când o ling ea tremură.

— Îmi cer scuze de mâna mea, spun eu. '

— E în regulă.

— Pot să o dau jos, îi spun. Dar probabil va arăta mai rău.

— Serios, spune ea. E bine.

Așa că scuipe în palmă, susținându-mă pe braț, și duc degetele spre fesele ei, introducând un deget înăuntru.

— În sertar, spune ea. Săculețul roz.

Este un fel de lubrifiant, așa că folosesc asta în loc; distribuindu-l în jurul ei și pe mine până când îmi spune că e de ajuns. Și apoi intru în ea și stau așa, destul cât să numeri până la o mie, până când mă întrebă Caliente dacă sunt ok.

— Sunt bine, spun eu.

Câteodată nevoia este mai complicată decât ar trebui să fie.

Fata mă lasă să stau până dimineață, își împarte micul dejun cu mine când își dă seama că nu am niciun plan și mă ajută să fac duș, uitându-se cum mă chinui să încap înapoi în uniformă prea mică cu insignele tăiate. Dacă mai are întrebări, le ține pentru ea.

CAPITOLUL 10

Paradisul se află la capătul spiralei de sud. Nu mă întreba cum au decis astrologii care braț al spiralei este nord și care sud. A fost decis cu ani înainte să mă nasc sau ca oamenii să deducă numărul sistemelor locuibile care există într-o singură galaxie. Câteva sute de ani în urmă. De fapt; mult înainte ca nebunii noștri rezidenți să înceapă să se contrazică cu privire la ce aparține cui.

Bineînțeles, pe atunci, ideea de a muta pur și simplu o planetă nelocuibilă pe o orbită care să o facă locuibilă era încă nouă și nimeni nu înțelegea bine fizica procesului, care este relativ simplă.

Scriindu-i unui văr, un prinț pe nume Arhimede se lăuda că poate muta lumi întregi cu uneltele potrivite. A avut dreptate, doar că era cu câteva mii de ani prea devreme. Trebuie să-i mulțumesc vechiului meu locotenent pentru această informație, la fel ca și pentru cea mai mare parte a lucrurilor pe care le cunosc.

Sub mine o planetă se rotește încet, o fantomatică sferă albă cu un soare palid foarte departe. O privesc pe fereastra unui transportor de trupe care a fost transformat într-o navă de condamnați. Asta constă în principal în scoaterea tuturor zidurilor și desființarea oricărui lucru care poate asigura o urmă de confort.

Suntem prinși cu o bară lungă de metal, așezați pe bănci de metal. Și filtrele de la ferestre arată de parcă nu mai filtrează lumina de particule radioactive de ani de zile.

— Paradis?

Femeia de lângă mine încuviințează din cap. |

Se pare că sunt blestemat de ofițeri care se laudă că au simțul umorului. Pe măsură ce nava de condamnați se apropie, văd o uriașă întindere de nori extinzându-se dinspre ambii poli și întâlnindu-se la mijloc. Suntem încă prea sus ca să se vadă sate sau orașe.

Întorcându-mă spre femeie, pun întrebarea evidentă.

— Furtuni?

Ea scutură din cap.

— Suprafața de gheață! spune ea. Kilometri întregi.

— *Cap de gheață!* fac eu.

O duzină de exilați își îndreaptă privirile spre mine.

— Nu tu, îi spun femeii. Generalul.

— Care general? întreabă un bărbat.

Și femeia scutură din cap preventiv.

— Jaxx, spun eu. Generalul Indigo Jaxx, futu-i.

Se aud şușoteli de-a lungul șirurilor, și-mi dau seama că și alții au tras cu urechea.

— Îl cunoști personal, nu-i așa? Întreabă un bărbat, câteva scaune mai încolo. Are unul dintre zâmbetele acelea de șobolan pe care le întâlnești la pești, chiar înainte să încerce să te ardă la bani.

Îl arunc o privire dură, și el este cel care își întoarce privirea. Când verific din nou, este roșu la față și își roade buza de jos. Mi-am făcut un dușman și nici nu am aterizat.

— Ce animale sălbatice sunt aici? Întreb eu.

Omul cu față de șobolan râde, cu răutate.

— Animale? spune el. Țsta e Paradisul, ultima destinație pentru toată lumea de pe nava asta. Râde din nou, apoi se holbează în jos spre picioare și-mi dau seama că se străduiește să nu plângă.

— Ei, adaugă, puțin mai târziu. Destinația finală pentru cei care călătoresc pe locurile ieftine.

— Este o planetă de gheață, îmi spune femeia. Totul trebuie importat. Pe la început se importa inclusiv oxigenul. Acum îl sparg din gheață. Folosesc surplusul de hidrogen drept combustibil... Și sunt zvonuri că morții ajung să fie materia primă pentru batoanele de proteine.

Un om înjură.

Și ea ridică din umeri.

— Vă spun doar ce am auzit.

Femeia este de aproximativ aceeași vârstă cu sora mea. Cincisprezece ani buni mai bătrână decât mine, cu o față obosită și ochi amărâți și o voce plată ca a unei persoane în pragul disperării. Ar putea chiar să fie sora mea, cu credința ei în certitudini pentru a ține viața în frâu, dar accentul ei elegant o trădează. E la fel ca și al locotenentului drăguț care a murit în atacul asupra fortăreței.

— Nu ești o infractoare de rând, spun eu.

Se uită la mine, aproape amuzată în ciuda împrejurimilor.

— Tu ești? Întreabă ea.

Câtiva dintre ceilalți zâmbesc și pentru un moment se luminează atmosfera.

— Suntem exilați, adaugă ea. Paradisul este o planetă de exilați. Nimeni de aici nu e un infractor de rând.

Își dă seama de ceva. *Cum am putut să nu știu asta.*

— Și tu? Întreabă ea. Mai mulți oameni par să aștepte răspunsul meu.

— O, eu sunt destul de obișnuit, le spun eu. Și un criminal.

— Și ce cauți aici?

— Locul greșit/ momentul greșit...

— Care înseamnă ce? cere un om de pe cealaltă parte a rândului. A fost destul de prietenos până acum.

— Am supraviețuit unui masacru, spun eu, cuvintele mele ca fapt divers. Un trib de feroceși ne-a atacat și a măcelărit pe toată lumea în

afară de mine. Nu prea știu de ce...

— *Doar că știi.*

Asemănarea este uluitoare. Femeia vorbește exact ca sora mea.

— Eram legat de un stâlp de biciuire, îi spun eu. Dezbrăcat, cu spatele sfâșiat în cea mai mare parte. Bănuiesc că feroșii și-au imaginat că soldații Legiunii sunt și inamicii mei.

— Ești în Legiune?

Dau din cap.

— Da, spun eu. Cincisprezece ani.

Ea se întoarce cu spatele.

— Legiunea i-a omorât părinții, spune bărbatul blond de lângă ea.

— Și pe ai mei, îi spun eu.

Femeia se întoarce înapoi. Așa că îi răspund la întrebare înainte să o pună.

— Am doispe ani, fără casă și familie. Un locotenent îmi oferă mâncare, haine și un loc în care să dorm. Tot ce trebuie să fac în schimb este...

— Să omori oameni, spune femeia.

Petrecem restul coborării în liniște. /

În timp ce mă uit în jur, îmi dau seama că ceilalți se întreabă ce fel de monstru se află printre ei. Creatura asta, cu un braț de metal și haine zdrențăroase, o cicatrice pe față și o încheietură atât de groasă încât cătușa intră în carne.

La rândul meu, mă întreb cât timp o să dureze până când fiecare din ei se va schimba. Condamnații de acolo se poate să-și fi început viața de exilați, fiind politicoși și rafinați în vorbire. Dar circumstanțele schimbă pe toată lumea, circumstanțele și foamea și sărăcia și nevoile...

Omul poate atribui o duzină de cuvinte frumoase celei mai elementare dintre nevoi.

— Bun venit în Paradis, anunță omul cu față de șobolan, când nava noastră ajunge în final pe suprafața planetei și paznicii au început să umble printre rânduri, deschizând cătușe în drumul lor. Asta te include și pe tine. Zâmbește trist spre mine.

Nu răspund sau întorc privirea sau orice altceva ar atrage atenția asupra mea. Doar privesc, în timp ce un paznic îl pocnește pe om în gură, îl smucește din scaun și îl trânteste înapoi atât de tare încât când craniul lovește zidul din spatele lui, toată lumea din încăperea aude sunetul de os în contact cu metal.

Deschizând gura să țipe, femeia de lângă mine se oprește când îi pun mâna la gură și o țin acolo, câștigând o încuviințare dușmănoasă din cap de la un paznic.

Vorbește numai când ți se vorbește. Nimeni din grupul ăsta nu are nici cea mai vagă idee.

— Nu vorbești, spun eu.

Foarte încet, îmi ia mâna de la gură și cu toate că își șterge buzele

cu dosul palmei și arată de parcă e pe cale să i se facă rău, face ce îi sugerez și tace.

— Și tu, îi spun prietenului ei.

Se țin aproape de mine după aia. Monstruozitatea mea, cunoștințele mele despre cum funcționează lumea asta au devenit calități. *Liberalii tipici*, îmi spun. Până și față-de-șobolan se ține după noi, cu sângele curgând din gura spartă. Ține ceva înfășurat într-un material aproape de piele.

— Dacă se poate mânca, spun eu. Mănânc-o. Dacă nu, și e destul de mică, atunci înghite-o până mai ai timp.

Mă privește cu ochii îngustați.

— Să o îndeși în fund nu ajunge, îi spun eu. O să ne percheziționeze. Și dacă avem noroc se vor limita la o percheziție corporală.

— Și dacă nu avem noroc? Întreabă femeia, vocea ei acidă.

— O afurisită de scanare integrală. Poate o operație la întâmplare, să impună punctul de vedere. Orice ai ascuns sub mușchii pieptului sau cusut de intestine va fi găsit.

Este evident din expresia feței ei că nu știa că poți ascunde obiecte sub straturi de mușchi sau în partea superioară a intestinului. Sunt amatori. Opinia mea personală este că nimeni nu ar trebui să înceapă o revoluție decât dacă are vreo șansă de câștig. Grupul ăsta, las-o baltă!

— Alinierea.

Ne aliniem, și observ că majoritatea celorlalți face orice face femeia. Și de vreme ce ea mă copiază pe mine, mă trezesc conducând un rând de papiței ale căror mișcări greoaie le reflectă pe ale mele.

După ce ne-au pus să ne dezbrăcăm, gardienii ne așează lângă hainele noastre, cât timp așteptăm să ne percheziționeze corporal. Totul se face la vedere, mixt ca să asigure gradul maxim de umilință și prizonierii să își știe locul.

Suntem șaisprezece în grup. Doisprezece bărbați și patru femei. Bărbații sunt mai tineri decât femeile, majoritatea de vârsta mea sau ceva mai tineri. Una dintre femei e de-o vârstă cu noi, restul sunt cel puțin cincisprezece ani mai bătrâne. Asta spune ceva despre revoluționari.

— Se spune că femeile mor în general de bună voie, zice o voce de lângă mine.

Mă uit și văd de pe navă.

— Având în vedere cum sunt tratate după capturare, spune ea. Este o alegere rațională... Zâmbește văzând șocul meu. Citesc fețele oamenilor. Este unul din lucrurile cu care mă ocup.

— Și tu? Întreb, gândindu-mă cum să formulez întrebarea.

— Dacă am fost violată? Dacă a permis OctoV vreunui dintre grupurile lui de adolescenți nenorociți să-și practice obiceiurile de tortură pe mine? Scutură din cap. Am ieșit pe cauțiune aproape înainte să fiu arestată. Familia mea a refuzat să mă lase să merg oriunde fără bodyguarzi. Au angajat cei mai buni avocați care există...

— Și judecătorii tot te-au găsit vinovată.

— O nu, spune ea. Cu tristețe. Am fost declarată nevinovată. Dar tot am fost închisă.

Este prima la percheziția corporală. În fața unui prieten și a paisprezece străini. Și suportă pentru că nu are de ales. Ceva se schimbă deja în ochii ei. Eu urmez, prietenul ei după mine. Pare că se stabilește o ierarhie.

Un om slab stă dezbrăcat în mijlocul unui grup de gardieni batjocoritori. La ordinul caporalului lor se ghemuiește până când fesele aproape ating gresia rece, apoi își ridică fundul și pupă pământul așa cum i se ordonă. Degete se înfig în el și el țipă. Când îi permit să se ridice el plânge.

— Este barbar, spune femeia.

— Intenționat.

Se holbează la mine, furioasă. De parcă ar spune, *Mi-am dat seama*.

— Eu sunt Sven.

— Mercenarul.

— Ex-sergent în Legiune...

Pentru o clipă, se pregătește să mă contrazică. Apoi ridică din umeri.

— Ai dreptate, îmi spune. Asta nu e momentul pentru semantică.

Probabil se vede întrebarea în ochii mei.

— Ce înseamnă de fapt cuvintele. Îmi întinde mâna. Eu sunt Debro Wildeside.

— Sven, repet eu.

— Care e al doilea nume?

Mă holbez la ea. Este o întrebare bună. Din câte știi, nu am unul...

— Știi povestea lui Sven Tveskoeg?

Familia mea nu era adepta poveștilor. Așa că scutur din cap, întrebându-mă ce legătură are asta cu mine. Femeia asta e dusă. De fapt, uitându-mă prin țarcul de exilați, în care peste jumătate din noi ne îmbrăcăm din nou și restul stau dezbrăcați așteptându-și rândul, îmi dau seama că toți suntem puțin duși.

Mătăhăloși, unii urâți. Suntem aproape normali la cât de duși.

— Era un rege, spune Debro, când vede că mi-a captat atenția din nou. În vremurile vechi.

— Care planetă?

Cea mai mare parte din galaxia cunoscută este condusă de Uniunea Liberă. Dragul nostru conducător conduce aproape tot restul, sau cel puțin așa ni se spune. Iluminații și Înălțații sunt de părere că ocupă mai mult, dar să spui asta e trădare. Singurele lumi care încă au regi sunt cele nefolositoare. Prinți ai prundișului și stâncilor, îi numea sora mea. Avea opinii clare despre acei oameni, ceea ce nu l-a oprit pe unul dintre ei să angajeze o legiune pentru șase luni și să reducă trei planete din sistemul nostru la cenușă.

— Care planetă? spune Debro. Cea inițială...

— Farlight?

Oftează.

— Pământul, spune ea, aranjându-și bluza.

Râd fără să vreau.

— Pământul este o legendă, îi spun eu. Povești de adormit copiii. Nu știu multe, dar chiar și eu știu asta.

Ea scutură din cap.

— A existat. Mult mai reală decât o mare parte din prostiile considerate istorie, în ziua de azi...

— *Debro*. Cuvântul este o atenționare.

— Știi că e adevărat.

— Eu sunt Anton, spune prietenul ei. S-a îmbrăcat cu spatele la ea. În afara cazului în care ea era cu spatele la el.

Dăm mâna.

— Fostul meu soț, spune ea, aproape cu drag.

Îmbrăcat în cârpe, arată ca o insectă pe băț înfășurată în plastic ieftin. De vreme ce nu pare genul care se îmbracă așa, cineva trebuie să-i fi furat hainele undeva de-a lungul drumului.

— Și tu ai fost condamnat?

Privirea pe care i-o aruncă lui *Debro* este ciudată. Este de parcă îi cere permisiune pentru ceva.

— Avem o fiică, sub vârsta majoratului. Știi legea.

Destul de evident, n-o știu.

— Legal este încă legată de mama ei. De vreme ce mama ei este aici Aptitude ar trebui să fie tot aici... Ezită. Familia mea a negociat cu OctoV. Împăratul a fost de acord să mă lase pe mine să-i iau locul. De dragul vremurilor vechi.

Anton vorbește despre OctoV de parcă este doar un alt om.

— L-ai cunoscut?

— Tatăl meu și bunicul lui au fost prieteni.

Asta explică de ce *Debro* este încă în viață. Cu toate că, mă gândesc, ar putea la fel de bine să explice de ce ar fi moartă, dacă asta ar fi fost cazul.

— Cine o are în grijă pe fiica voastră? '

Din nou privirea aceea.

— Vărul meu, spune *Debro* în final. Thomassi a fost singurul care s-a oferit.

Este evident că se ascunde un secret în spatele privirilor pe care și le aruncă unul altuia și sub tăcerea cu care își încheie *Debro* propoziția.

— V-ați certat cu ceilalți?

— Nu prea, spune Anton. S-ar fi oferit mama mea. La fel și fratele meu. Le-a fost prea frică să-l supere pe senator...

Care trebuie să fie vărul, bănuiesc. Orice altceva ar mai fi spus Anton este pierdut când ultima dintre noile prizoniere se ridică din poziția ghemuită, cu capul ridicat în ciuda lacrimilor din ochii ei. Este cea mai tânără dintre femei, iar gardienii au păstrat-o pentru la urmă. Când trece pe lângă caporal, bolborosește ceva.

Este o greșeală cumplită.

O bătă în stomac, o lovitură între picioare și este la pământ din nou, rostogolindu-se dintr-o parte în alta în propria ei urină.

— Tu, spune caporalul. Ridică-i hainele.

Anton face ce i se cere.

— Și tu, îmi ordonă. Ia-o cu tine.

Mă prezint.

— Da, domnule.

Răspunsul lui este un zâmbet acru.

— Dezbracă-te, ordonă el.

Cel mai prudent este să ascult fără să pun întrebări.

— Întoarce-te.

Așteptând lovitura, mai aștept puțin, dar omul re-examinează cicatricile de pe spatele meu.

— Un bici sjambok?

— Da, domnule.

— Mă mir că ai supraviețuit.

— Da, domnule. Și eu.

— Îmbracă-te, îmi spune. Mergând spre fată, își bagă piciorul sub coastele ei și o întoarce pe spate, încruntându-se la mizerie.

— Și ia-ți gunoiul cu tine.

CAPITOLUL 11

Gheața are opt kilometri grosime... Este atât de densă că nimeni nu va reuși vreodată să spargă atât de adânc. De fapt, este numai gheață și oricine își imaginează stâncă adevărată undeva sub toată apa asta înghețată nu înțelege nimic despre spațiu. Pentru că Paradisul este o cometă uriașă prinsă în câmpul de gravitație al unei stele inconvenabil plasată.

Numărul de păreri diferite este egal cu numărul de prizonieri din grupul nostru. Gardienii au cu siguranță propriile lor teorii, dar ei nu sunt au de gând să le împartă cu noi.

În afară de terenul de aterizare, care se deschide ca să permită intrarea navelor vizitatoare, complexul este în totalitate subteran. Așa se păstrează mai ușor puțină căldură care există. Exilații sunt ținuti la ultimul nivel, gardienii la nivelul următor și guvernatorul deasupra. În teorie căldura generată de exilați se va ridica și-i va încălzi pe gardieni, care îl vor încălzi pe guvernator și pe familia lui.

La un moment dat probabil că așa a funcționat. Dar faptul că închisoarea este condusă acum de prizonierii ei înseamnă noi tunele săpate și resursele sunt redirectionate, așadar ultimul nivel este acum ca o stea de mare gigantică ce se extinde veșnic.

Gardienii și guvernatorul tot au spațiile lor deasupra nivelului cu formă de stea de mare. Din păcate, brațele lui sunt săpate atât de adânc sub pelicula de gheață, încât centrul nu le poate controla și sunt create regate independente, date din generație în generație. În același timp, sunt construite mici principate, deseori sculptate direct în gheață. Acestea tind să nu apară pe niciuna din hărțile existente.

Debro s-a documentat bine. Mă întreb dacă cunoașterea transformă lucrurile în bine sau în rău.

— Bine, băieți... Ne ocupăm noi de acum. Cuvintele sunt pline de aroganță, o provocare pe față către gardieni, care se încruntă dar își mușcă limbile.

Omul din fața lor râde.

Înalt și fără un ochi, își poartă barba împletită și răsucită cu sârmă de cupru. — Eu sunt Ladro, se prezintă el. Eu conduc secțiunea asta. Va trebui să ții minte lucrul ăsta... Ea ce a pățit?

Se uită la mine.

— A vorbit fără adresare.

— Și el?

— La fel, spune omul cu față de șobolan, care poartă sânge uscat de

parcă ar fi propria lui barbă.

— Vei învăța.

— Am învățat, spune el.

Ladro zâmbeste. Nu este un zâmbet amabil și mă întreb dacă noul prizonier își dă seama că tocmai a vorbit fără adresare, din nou. Dar omul cu față de șobolan are dreptate, chiar învață. Pentru că nu mai are lucrul pe care-l strângea atât de tare la piept și ambele mâini îi sunt acum goale și atârnă liber pe lângă corp.

— Inelul, îi spun lui Debro. Înghite-l.

Pare șocată.

— Acum, sâsâi eu. Suntem pe cale să fim taxați. O să-l pierzi dacă nu-l înghiți.

Ezitănd, își scoate inelul cu sigiliu de pe degetul mic.

— Fă-o.

În timp ce ea ezită în continuare, îi înhaț inelul din mână și îl înghit, cu câtă discreție pot. Când privesc înainte, Anton rânjește.

— Întoarceți-vă buzunarele, ordonă Ladro. Țineți palmele deschise în fața voastră. N-o să mă complic să vă caut până la piele, pentru că s-au ocupat gardienii de asta deja.

Facem ce ni se spune.

— Uitați cum o să fie. O să-mi dați mie tot ce v-a mai rămas. Dacă refuzați, o să le rup brațele ambilor oameni între care stați.

— Nu poți face asta, încearcă un om să spună; nu reușește să termine propoziția.

— Luați-l.

Cineva îl ia.

— Bine, spune Ladro. Întoarceți-vă buzunarele și arătați-mi mâinile.

Mergând de-a lungul liniei, se oprește ocazional să-și bage mâinile în jacheta unei femei sau să verifice dacă buzunarele întoarse ale unui bărbat chiar sunt întoarse de tot.

Cam una din trei persoane are ceva. Sunt multe verighete, și un bărbat are un mic ceas elegant care ar părea să facă mult mai mult decât să indice ora. Ladro se oprește când ajunge la mine și rămâne cu gura căscată la ce am în palma mâinii mele masive.

Cred că am exagerat, dar uimirea îl împiedică să se gândească prea mult la motivul pentru care nu m-am străduit să-l țin ascuns mai mult timp.

— De unde dracu' ai luat ăla?

— L-am furat.

Ridică micul pumnal Cap-de-Mort și și-l întoarce în mână. Este scurt, cu tăiș dublu, o lamă făcută mai degrabă pentru tăiat decât înjunghiat adânc. Fiind de la Capul-de-Mort, este decorat minimal și teaca este aproape simplă.

Îi aparține lui Horse, al cărui nume adevărat este sergentul Hito, dădaca mea pe nava mamă a generalului Jaxx. Bănuiesc că știe când i l-am luat. L-a pus pe margine într-un bar, s-a uitat la ceva în altă

direcție și părea că nu observă că a dispărut când s-a întors.

— Ai furat ăsta?

Dau din cap.

— Unde?

— Într-un bar de la un sergent Cap-de-Mort.

Ladro se gândește la asta, decide că e plauzibil.

— Și cum l-ai trecut de gardieni?

— L-am înghițit. Mă uit la el. Doar că l-am vomitat o idee prea repede.

Rânjește.

— Ce păcat, spune el, punând cuțitul în buzunar. Nu poți câștiga totul.

Ar trebui să vezi ce altceva am înghițit.

Și nu mă refer la inelul lui Debro, oricum... Dar tac din gură și aștept să treacă mai departe. După ce termină, indică cu degetul un coridor.

— Mergeți până nu mai aveți unde și ați ajuns.

Suntem pe cale să aflăm unde vom locui. După priviri li de pe fețele celor mai mulți dintre nou veniți sunt deja destul de zdruncinați de locul în care se află; mă îndoiesc că este vreunul dintre ei pregătit pentru ce urmează.

— Stați, spune Ladro, brusc mărinimos. Dacă vă oprește cineva, spuneți-le că ați fost deja taxați, *de către mine*. Evident consideră asta factor decisiv. Niciun obiect nu a fost omis. Putem fi lăsați în pace fără grijă.

— Cât de departe? șoptește Debro.

— Un kilometru, spun eu. Doi.

Ar putea fi mai mult, mult mai mult. Mă întreb de unde se așteaptă să știu eu. O sută de pași de la întâlnirea cu Ladro, îi opresc și pun două dintre femei să o îmbrace pe fata care deja nu mai e într-o stare pentru mers. Debro supraveghează și se așează între fată și o mână de bărbați care vor doar să vadă mai bine.

— Debro o să se bage în bucluc, spune Anton.

Pare îngrijorat.

— Posibil. Debro ar putea fi acceptată ca mamă în gașcă sau ar putea fi respinsă; este prea devreme să poți prevedea care dintre variante o să fie.

— Poți s-o protejezi?

Zâmbetul meu îl face să se uite în altă parte.

— Pot să te plătesc, spune el hotărât.

— Cu ce?

— Aur, spune Anton. Blănuri, carne uscată de vânat, cristale ilegale, proprietăți. Ce vrei, noi comercializăm. Primești răsplata imediat cum ieșim de aici.

— Nimeni nu iese de aici, îi spun eu. ăsta nu e genul de loc din care oamenii scapă. Ridic o mână, oprindu-l. Fata rănită este acum îmbrăcată și Debro o mângâie pe față, spunând ceva încurajator. Vreau

să spun asta înainte să se întoarcă Debro și să mergem mai departe.

— Este datoră ta să ai grijă de ea, îl avertizez pe Anton. Dar o să fac ce pot. Cădem de acord și când îmi ridic privirea o văd pe Debro uitându-se la noi, cu un zâmbet ciudat pe față.

— Haideți, spun eu. Mergeți în continuare.

Tavanul tunelului este jos și pereții sunt încadrați de ceramică; este crăpat în unele locuri, și în cel puțin trei locuri a fost făcută o gaură în structură și un tunel mai mic se pierde în întuneric.

— Este mai cald decât mă așteptam, spune Debro.

— N-o să dureze, îi spun eu, apoi zâmbesc, încercând să reduc duritatea cuvintelor mele. Ei nu înțeleg încă nimic din ce li s-a spus.

— Țineți pasul cu mine, le spun lui Anton și Debro, și cumva asta înseamnă că o moștenesc și pe fată și pe omul cu față de șobolan, al cărui nume se dovedește a fi Phibs. Deține o tipografie pe o planetă atât de primitivă că nici nu este legată la rețea. Susține că ar fi tipărit literatură interzisă la comandă, pentru bani. Și nu înțelege de ce a trebuit să ajungă în Paradis.

— Ai noroc, spun eu.

Se uită la mine.

— Cunoști oameni grei, ca Debro sau Anton? îl întreb eu. Nu, ești aici pentru că autoritățile nu au putut fi convinse să te omoare. Și motivul pentru care nu s-au deranjat este pentru că făceai asta pentru bani. Faptul că ești un avar afurisit ți-a salvat viața.

— Știi ceva, spune Phibs, nu ești așa grozav cum pari.

Îl pocnesc, dar nu foarte tare.

Tunelul devine mai rece și mai îngust pe măsură ce înaintăm în întuneric. Fire luminoase ciudate spânzură de tavan. Par a fi fungice, cu toate că Debro încearcă să-și amintească dacă ciupercile rezistă la temperatura asta. În același timp tremură. Probabil din cauză că i-a dat haina fetei care merge în spatele nostru. Anton se tot uită în spate să se asigure că e bine, dar interesul lui pare să fie patern.

— Poftim, spun eu, dându-i lui Debro haina mea.

Se uită la Anton, care zâmbeste.

— Este doar generos, spune Anton.

Debro nu pare convinsă.

— Ar trebui să-ți spun, zice ea, sunt celibatară de cincisprezece ani.

Râsul meu este atât de zgomotos că un băiat își scoate capul pe una din spărturile din tunel să vadă ce se întâmplă. Se uită o dată la mine și dispare.

— Ce? întreabă Debro, cu o voce aproape ofensată.

— Ar fi ca și cum aş face sex cu sora mea, îi spun eu. Și trebuie să o cunoști ca să-ți dai seama cât de înfricoșătoare ar fi ideea. Ea e mai mult genul meu... Dau din cap în direcția fetei, cu păr lung și negru și caracteristici atât de delicate că arată de parcă o ia vântul pe sus.

— Ea e genul tuturor, spune Anton, câștigând o privire amenințătoare de la Debro.

— Vorbesc serios, spune el. O să creeze bucluc.

Debro se uită la el.

— Ai văzut cum s-a uitat Ladro la ea. Ai văzut interesul lui Sven. Nu este un bărbat în grupul ăsta care nu a verificat-o din priviri. O să fie nasol.

— Ce sugerezi să facem? întreabă Debro.

— Nu știu, spune Anton. Ce putem face?

— S-o dăm la schimb, sugerez eu. Acum, cât valorează mult.

Debro scutură din cap.

— Noi... Nu... Dăm... Pe... Nimeni... La... Schimb. Este atât de supărată că nici nu se poate uita în direcția mea.

— Și dacă mor oameni?

Atunci mă înfruntă.

Oftez, mă gândesc la ce cuvinte vreau să folosesc.

Anton și Debro au fost ascultați de oameni toată viața lor. Dacă m-a ascultat cineva pe mine a fost datorită gradelor de pe braț, și când am rămas fără ele am fost redus la tăcere.

— O să moară oameni încercând s-o protejeze, spun eu. Și cei care rămână o să fie revoltați și o să vrea de la ea lucrul de care o protejează. Am trecut prin asta.

— Chiar și așa. Anton ridică din umeri. Nu putem să renunțăm la ea pur și simplu.

— Putem face rost de mâncare, îi spun eu. Poate de păture și medicamente.

— Nu, spune Debro. Ea rămâne.

— De ce?

— Pentru că, spune Debro, așa e bine.

Mă gândesc la cuvintele lui Debro pe măsură ce înaintăm în tunel. Spărturile nefinisate din tunel devin mai frecvente, ciuperca luminoasă mai rară. Temperatura scade cu aproximativ un grad la fiecare o sută de pași, și deja aburii de la respirație rămân în jurul fețelor noastre ca fumul. Nu avem hrană, avem puține lucruri și prea puțin ca să ne țină de cald.

În Legiune protejezi ce-ți aparține. Cererea lui Debro este o versiune a fenomenului, dar a extins grupul pentru a include pe oricine are nevoie de ajutor, inclusive oameni pe care abia i-a cunoscut.

Este o idee foarte proastă. Doar că nu-mi dau seama cum să-i spun asta.

Pe măsură ce devine mai frig grupul din spatele nostru devine mai tăcut. Oamenii încep să se întrebe cât de mult o să mai degradeze situația. Nu au nici cea mai vagă idee. Deși, când tunelul se schimbă, schimbarea este atât de spectaculoasă că până și Phibs uită să fie mizerabil. Zidul de ceramică pur și simplu se oprește și pășim într-un tub de ceață albă înghețată, cu o mie de coaste translucide în locul structurii. O coloană vertebrală primitivă traversează întunericul deasupra capetelor noastre.

— Imposibil, spune Debro.

Anton scutură din cap.

— Este aici, spune el, punând mâna pe una din coastele înghețate, și opintindu-se când trebuie să și-o desprindă.

— Deci Paradisul are animale sălbatice, spun eu.

— Așa s-ar părea.

Tonul lui Anton pare-n dorul Ielii, și începe să meargă în continuare înainte ca noi să terminăm de privit. Este un om ciudat, și e greu să-ți dai seama dacă îi place de Debro sau o urăște.

— Ce e? întreabă Debro.

— Este un vierme.

— Viermii nu au coaste.

Privesc în jurul nostru.

— Asta are, îi spun eu.

CAPITOLUL 12

La o sută, poate două sute de pași în adâncul viermelui, un om într-un tunel lateral întreține un foc arzând. Fumul este înțepător și orice-ar fi ceea ce gătește miroase rănced. Mă interesează ce a găsit să ardă; Anton este mai interesat de sursa de hrană...

— Bună, spune Anton, aplecându-și capul ca să încapă în vizuină. Sunt nou aici.

Ochi duri se holbează la el, și apoi se îndreaptă către locul în care stau eu la intrare. Omul are barbă, îmbrăcat într-o duzină de straturi diferite de zdrențe, și își îndreaptă mâna către bocanc în momentul în care Anton intră în lumea lui. Un cuțit, presupun. Probabil făcut de el și nefinisat, ca și adăpostul.

Este un singuratic, l-am mai văzut cu toții.

— Nu, spune Anton, scuturând din cap. Nu sunt aici ca să creez probleme. Vreau doar să știu de unde ai hrana.

Zâmbetul vechiului locuitor dezvăluie dinți spârți.

— Ei? Răbdarea mea nu se ridică la standardele lui Anton.

— Zid, spune omul, înainte să înțească focul din nou. Cea mai mare parte a cenușei pare amestecată cu os așa că am găsit răspunsul.

— Mâncăm viermele, îi spun lui Debro.

Phibs pare indispus.

— Vorbesc serios... este înghețat și uriaș. Trebuie să fie ceva bun în oase, și carnea ar putea fi uscată și folosită mai târziu. Fata se uită la mine cu groază. Expresia lui Debro nu este cu mult mai bună. Așa că le pun să le transmită celorlalți și merg mai departe. Când nu mai am unde să mă duc și viermele face loc unui zid de gheață pură, știu că am ajuns.

— O să murim, anunță Phibs, când mă prinde din urmă. Se uită la noua noastră locuință, care a fost vechea locuință a cuiva, până când persoana respectivă evident s-a mutat în altă lume. O peșteră a fost cioplită direct în gheață și un morman de rahat înghețat și gheață galbenă decorează un colț. Tot ce poți spune despre aranjament este că măcar din cauza temperaturilor sub zero rahatul nu miroase.

O bucată de pânză zdrențuită este îngrămădită într-un colț. Este ruptă și murdară, dar e mai bine decât nimic și unii dintre bărbați poartă mai mult de un strat de haine. Cel puțin una dintre femei are o mantie. Debro poartă chiar jacheta mea.

— Am nevoie de asta înapoi, îi spun eu.

Lângă mine, Anton se stăpânește.

Phibs înțelege deja.

— Trebuie să facem o ușă, spune el. Să ținem înăuntru câtă căldură putem, nu?

Debro se strecoară afară din jacheta mea iar eu observ costumul negru și scump de dedesubt. Nimeni nu i-a furat hainele lui Debro până acum. Mi se pare un lucru interesant.

— Și jacheta ta, îi spun altei femei.

Se uită la mine.

— Și a ta.

Omul de lângă ea își încleștează mâinile în jurul jachetei.

— Sau ce? cere el.

— Îți sparg craniul de zid și ți-o iau.

În spatele meu, Debro oftează.

— Cred că o să ajungi la concluzia că vorbește serios, spune ea, uitându-se la om, care se dezbracă de jachetă într-o liniște apăsătoare. O secundă mai târziu, femeia face la fel.

Colectăm hainele de rezervă - Debro, Anton, Phibs, fata și eu. Numele ei este Rebecca, dar nu aflu asta decât după ce terminăm de sortat jachetele și paltoanele după mărime. Este agitată în preajma mea, poate din cauză că a auzit sugestia mea să o dăm la schimb.

Și apoi, imediat ce Debro a găsit ceva cu care să acopere ușa, care s-a dovedit să fie cârpa pe care am găsit-o la început, o las să redistribuie haine în funcție de nevoi, și mă duc spre mormanul de rahat înghețat, făcându-mă să vomit și prinzând cuțitul laser înainte să cadă pe jos.

O răsucire rapidă pe mâner și apare lama. M3-ul e albastru cobalt, în setarea originală, și permite utilizatorului să vadă ce face. La setarea cea mai fină, lama este în totalitate invizibilă și cu atât mai înfricoșătoare pentru asta.

— La naiba, spune cineva.

Dar lucrez deja.

Rocă de nisip, gheață sau carbon, nu este mare diferență între ele ca materiale de construcție și toate sunt mai bune decât chirpiciul îmbibat în urină. Tai bloc după bloc de gheață până când am destule cărămizi să construiesc un zid. Cortina zdrențuroasă are rol de camuflaj, ascunzând munca mea de toată lumea de afară.

Făcând semn către ceilalți să se dea înapoi, tai intrarea în peșteră în formă de pătrat, lăsând o suprafață pe care cărămizile de gheață să se potrivească. Apoi car blocurile, câte trei, și le pun la locul lor. Merge mai repede decât să arăt cuiva cum se face.

Când este gata avem o intrare destul de îngustă să fie păzită de unul sau doi oameni, dacă sunt în formă.

— Vom fi atacați la noapte.

— De cine? întreabă Debro.

Ridic din umeri.

— Oricine ajunge aici mai întâi.

Noul zid ține căldura înăuntru și pânza ține afară cea mai mare parte din frig și până într-o oră avem o temperatură în care oamenii pot trăi. Cuțitul meu laser, înfipt cu mânerul în zid, furnizează lumină.

— Tu și tu stați de pază. Aleg doi oameni la nimereală. Apoi voi doi. Voi schimbul următor.

— Și tu? întreabă Anton.

— Eu o să stau treaz toată noaptea.

— Pentru că noaptea asta e cea mai periculoasă?

Dau din cap.

— Atunci o să stau și eu cu tine. Îmi observă privirea și zâmbește. Pot să mă lupt, îmi spune el. Am făcut asta ca profesie.

— Miliție?

— Gardă la palat. Crede-mă, pregătirea a fost dură. Și înainte să întrebi ce s-a întâmplat, am cunoscut-o pe Debro... Familia ei a fost furioasă.

Da, gândesc eu. Pariez.

La primele ore ale dimineții. Phibs ridică capul, ca un șobolan în căutare.

— Afară, șoptește el, mulți oameni. Înainte ca eu sau Anton să putem răspunde, Phibs ridică o mână, indicând către noi și cei doi din grup care stau de pază să nu ne mișcăm.

— O duzină, anunță el în final. Două grupuri, căpitani diferiți.

Trebuie să-mi fi observat îndoiala.

— Îmbunătățire acustică, spune el. Foarte utilă în afacerea mea.

Tipăriturile? vreau să spun, dar am alte motive de neliniște.

— Mă duc eu, spun, îndreptându-mă spre pânză.

— Ia-ți cuțitul, sugerează Phibs.

— Nu, scutură Anton din cap. E prea devreme să arătăm ce avem.

— Atunci ia-l pe al meu, spune Phibs, dându-mi un cuțit grosolan cu mâner și teacă rotunjite, ideal pentru înfulecat sau eliminat. Nu e la fel de impresionant ca al tău, spune el, privind spre locul în care luminează cuțitul meu. Dar e eficient.

Este Ladro, cu alți patru, toți îmbrăcați în jachete călduroase. Jumătate de duzină de acoliți se aglomerează în spatele lui, îmbrăcați în zdrențe.

— Impresionant, spune el, indicând din cap spre cuțitul meu. Cu toate că eu aș fi făcut o cacealma cu ăsta și l-aș fi păstrat pe celălalt. Este foarte echilibrat. Ține stiletul meu furat de la Capul-de-Mort, ușor și cu foarte mult profesionalism, între arătător și degetul mare. Ladro are dreptate cu privire la ceea ce e important. A nimerit-o la fix, după cum se arată lucrurile.

— Mă bucur că-ți place, spun eu.

— Și o să iau și fata, spune Ladro. Renunță la ea și poți scăpa nevătămat. Este foarte sigur pe el, un om atât de obișnuit să primească ceea ce vrea că evident nu i-a trecut prin minte că lucrurile se pot schimba.

— Mă tem că nu, spun eu. Rămâne cu noi.

Cineva chicotește.

Așa că mă dau din intrare și îi simt pe Anton și Phibs că ies după mine. Cu cei doi paznici înăuntru ar trebui să putem ține piept pentru o vreme.

— O s-o iau oricum, spune Ladro. Renunțați la ea acum și o să ne purtăm frumos cu ea.

Din nou, chicoteala. F

— Refuzați, spune el. Și o s-o facem să plătească.

— Nu înțelegi, îi spun eu. Nu renunțăm la ea.

Se repede la mine atunci, iute și șiret. Cuțitul din mâna lui, stiletul meu, se îndreaptă spre gâtul meu și eu mă feresc. Este o fentă și urmează atacul real, care implică intenția de a lovi cu piciorul genunchiul meu drept. Există o duzină de căi despre cum ar putea decurge conflictul și fiecare oferă un rezultat ușor diferit pentru grupul nostru.

Mă hotărâsc să fiu și eu iute și șiret; știind, în timp ce iau decizia, că Debro n-o să fie de acord și întrebându-mă de ce îmi pasă.

Răsucindu-mă, las lovitura lui să treacă de mine și cuțitul lui mă nimereste în umăr. În timp ce Ladro rânjește, învârt cuțitul meu – ei, cuțitul lui Phibs – cu tăișul chiar la dreapta pumnului meu, și împing tare muchia de-a lungul gâtului lui Ladro.

Se dă înapoi, iar eu rotesc lama, despicând în sus de la scrot până la stern, eliberându-i intestinele. Împușeala fierbinte de rahat umple coridorul.

Dobor alți doi. O creștătură adâncă la unul, retezându-i jugulara. Pe celălalt îl omor apucându-l de cap și răsucind până când se rup oasele. Amândoi sunt din brigada zdrențăroasă. Așa adunăm mai puține probleme de lungă durată.

— Plecați, le spun celorlalți.

Ochi ostili ne privesc. O torță aprinsă este ținută sus, de parcă cineva încearcă să vadă mai bine.

— Sunt morți, spune Anton. Și așa o să fiți și voi dacă nu vă cărați. Vocea lui este feroce, politețea lui obișnuită înlăturată. Asta este Anton cel care trebuie să-l fi cunoscut Debro, cel care lucra ca gardă la palat.

— O să ne întoarcem.

— O să vă așteptăm! răspunde Anton vocii.

Pleacă cu amenințări și înjurături, târând corpul lui Ladro și ale zdrențăroșilor după ei.

— A fost necesar? întreabă Debro.

Nu, vreau să spun, nu a fost... Am fi putut renunța la fată cum am sugerat.

— Am făcut alegerea, spune Anton. Acum trăim cu alegerea. Asta este versiunea lui pentru același lucru.

Debro vrea să spună ceva, dar se întoarce cu spatele și, când o văd din nou, o liniștește pe Rebecca, aceasta plângând și susținând că e

numai vina ei.

— Nu, o aud pe Debro spunând. Bărbații sunt de vină.

Anton oftează.

— L-am pierdut pe Phibs, spune el, aproximativ cinci minute mai târziu; ceva ce eu am observat deja.

— Dă-i timp, spun eu. O să se întoarcă.

Și asta face, târând mâncare și gunoi bun pentru foc învelit într-o pătură furată.

— M-am gândit, ne spune el, că în timp ce sunt ocupați aș putea să văd ce găsesc.

— Cine? întreabă Anton.

— Următorul grup. Privește spre mine. Vorbesc deja despre alt atac. Răzbunare pentru cei morți.

— Cum este tabăra lor? întreb eu.

Zâmbește.

— Mai calduroasă decât ăsta, spune el. Este în vierme. Ei, are intrare în vierme printr-o gaură în piele. Poate de două ori cât ăsta. Au chiar și o saltea.

— Îl luăm mâine noapte.

Anton îmi aruncă o privire încruntată.

— Este mai calduroasă, primul motiv. Și dacă nu-i atacăm noi, or să ne atace ei, al doilea motiv. Cât despre al treilea, spun eu, noi am început asta și or să ne măcelărească dacă renunțăm acum.

CAPITOLUL 13

Pentru acțiune, ne pregătim două zile, și atacăm când suntem gata. Petrec cele patruzeci și opt de ore dinainte decupând cu trudă blocuri de gheață ca să fac un tunel în jurul viermelui pe exterior până în spatele taberei lor.

Nu decupatul este obositor, ci căratul blocurilor în liniște totală. Phibs mă ajută, cu toate că fuge din front când vine vorba de atac. Asta nu este neapărat o problemă, pentru că vreau ca el și toți ceilalți să stea în coridor, unde tabăra zdrențăroșilor intră în corpul viermelui.

Este timpul să-i umplem de sânge.

— Știi ce faci? îl întreb pe Anton.

El dă din cap.

— Bun, acordă-mi trei minute.

Zâmbește, apoi începe să numere, adăugând sutimi după fiecare secundă ca să facă intervalul de timp mai exact. Peste șaiszeci de secunde o să conducă pe toată lumea în coridor, o să înainteze o sută de pași cât de silențios cu putință și o să-i aranjeze într-un semicerc la intrarea în următoarea tabără. O să folosesc timpul ăsta să parcurg tunelul meu și să decupez o ultimă secțiune de cărămizi de gheață.

— O sută șaptezeci și opt... O sută șaptezeci și nouă... O sută optzeci...

Dărămând zidul, arunc stiletul Cap-de-Mort spre prima persoană pe care o văd, spintecându-i fața de la ochi până la gât și adăugând o rană nouă la colecția lui. Este unul dintre oamenii din atacul precedent.

Cade pe spate, așa că îi deschid intestinele idiotului care îi ia locul. Atacatorul meu este obosit și flămând, se luptă la fel de neglijent cum moare. Cadavrele de la bătaia precedentă sunt îngrămădite într-un colț; câteva eviscerate, altele reduse la oase și o găleată de măruntaie.

Primul meu gând este că oamenii ăștia nu sunt cu nimic mai buni decât feroșii. Apoi îmi dau seama că nu-și mănâncă morții, ci doar extrag din cadavre seul și grăsimea. Luminile uleioase de pe ziduri indică succesul lor.

O femeie mă atacă așa că mă feresc. Când mă atacă din nou, îi blochez cuțitul cu brațul și o opresc cu o singură împunsătură în gât, scuturând-o s-o eliberez din propriul meu cuțit. Deschide gura să țipe și moare fără să spună un cuvânt. Când ceilalți se retrag în coridor, o explozie bruscă de zgomot sugerează că Phibs, Anton și restul sunt gata și așteaptă.

Lupta este brutală, dar așa trebuie să fie.

În intervalul de cinci secunde Anton rupe picioarele a trei oameni folosind aceeași lovitură laterală cu piciorul, apoi ia un al patrulea prin surprindere, apucându-l de încheieturi și folosindu-i impulsul să-l arunce într-un zid, dislocându-i brațul de la umăr. O lovitură cu piciorul la teastă îl omoară.

— Exercițiu, spune Anton, văzând că dau din cap.

Cât despre Phibs, el este peste tot, ferindu-se de lovituri și strecurându-se nevăzut. Un pumn la gât, o lovitură la bile, dacă e posibil un atac prin spate. Se luptă murdar, și este deosebit de mândru de asta. Și se oprește, de fiecare dată, pentru a goli buzunare sau a fura orice obiect care îi stârnește interesul. În intervalul a zece minute punem stăpânire pe tabăra lor și tot ce este în ea, cu toate că Phibs bombăne înnegurat că trebuie să care înapoi ce a furat cu două zile în urmă.

— Taie blocuri de gheață, îi spun lui Anton, azvârlindu-i cuțitul laser. Sigilează tunelul pe care l-am făcut în cazul în care supraviețuitorii încearcă să-l folosească în același scop.

El dă din cap, evident amuzat că primește ordine.

— Și tu? întreabă Debro.

— Mă duc să vorbesc cu cei din următoarea tabără.

— Fii bun de data asta, spune Phibs.

Debro se încruntă.

Avertismentul meu în următoarea tabără este dur. L-am omorât pe Ladro, și am preluat tabăra care i-a ajutat oamenii. Dacă ne lasă în pace îi lăsăm și noi în pace. Dacă nu, nu vom fi responsabili.

Este un discurs arogant.

Pe măsură ce merg înapoi de-a lungul coridorului bizar și mă întreb ce alimentează firele luminoase care cresc sub enorma coloană vertebrală a viermelui, calculez că după insultă o să le ia o săptămână sau mai mult să se enerveze destul încât să ne atace. Greșesc; le ia mai puțin de trei zile.

— Afară, spune Phibs. Oameni.

Anton se ridică în picioare și eu întind mâna spre cuțitul laser înainte ca Debro și Rebecca să se fi trezit.

— Ai grijă de ea, spune Anton.

Fosta lui soție dă din cap.

Fie că îi place sau nu – și se pare că îi place – Rebecca a fost adoptată de doi adulți care caută să umple un gol în viețile lor. Dacă aș fi genul de om care să aibă o fiică pe Farlight, probabil și eu că aș adopta puștoaica.

— Sunteți gata? întreb eu.

Toată lumea dă din cap.

Asta e politica, realizez, înțelegând în final ceva care mi-a scăpat. Cu asta se ocupă OctoV. Spune un lucru și vrea să însemne altceva. Face ceva care pare că intenționează să ducă la un rezultat și rezultatul este într-un altul. Nu este atât de complicat cum am crezut.

Aproape după ceas, trei zile după ce îi previn să ne lase în pace, oamenii din următoarea tabără își încep atacul... Sunt mai bine înarmați, mai bine îmbrăcați și mai bine hrăniți decât cei din gașca precedentă pe care am înfrânt-o. Dar noi suntem proaspăt veniți, suntem organizați și forța fizică cu care am venit mai are până să se risipească.

De asemenea, sunt agitați. Nu e un lucru bun la soldați.

Omorâm mai puțini decât în prima luptă. Nu este nevoie de excese. Moartea lui Ladro și reputația noastră se răspândește. Pierdem trei oameni la cei cinci ai lor, obținem un copil pe care aparent l-au furat de la altă tabără numai câteva zile în urmă, și câștigăm dreptul să trăim chiar în dreptul tunelului de ceramică.

Următoarea tabără se predă fără luptă. Tabăra de după asta oferă să facă schimb de locuri înainte să apucăm să facem zgomot de război. Ne-am mutat de cinci ori în mai puțin de nouăsprezece zile, ne-am înmulțit cu o duzină de oameni, am pierdut o jumătate de duzină dintr-ai noștri și am făcut rost de-a lungul drumului de haine, arme, vreascuri și mâncare.

Oamenii au început să ne plătească taxe.

Tabăra de după asta este vechea bază a lui Ladro, iar eu decid să îl vizitez de unul singur. Anton și Debro vor să rămânem unde suntem. Și majoritatea dintre ceilalți sunt de aceeași părere; dar nu așa funcționează războiul, cel puțin nu în lumea mea. Legiunea are reguli. Revendici teren și apoi continui să revendici teren până când pierderile nu-ți permit să mai avansezi.

— Las-o baltă, sugerează Debro.

— Nu pot.

Oftează, privește spre Anton.

— Încearcă tu să te înțelegi cu el.

Anton scutură din cap.

— Reguli diferite, spune el.

Mă duc singur, cu stiletul Cap-de-Mort ținut la vedere în mână și cuțitul laser ascuns pe după curea. Nimeni în afara taberei noastre nu știe de el și nimeni nu va ști, în afara cazului în care este inevitabil.

Așadar defilez pe un coridor cucerit de grupul nostru numai câteva săptămâni în urmă. Pături se mișcă puțin când singuratici și familii mă cercetează din vizuinele lor. Taberele mă interesează pe mine, adăposturile construite în jurul unui foc central, cu locuitori destul de organizați încât să țină de pază și să lucreze prin rotație, chiar dacă rotația spune că cei slabi fac toată treaba. Pentru fiecare asemenea tabără, coridorul are o duzină de vizuini, locuite de oameni care se învelesc în gunoi și speră să fie lăsați în pace să trăiască ce le-a mai rămas din viață.

Îi ignor și ei mă ignoră mulțumiți.

— Alo? Sunt Sven. Am venit să vorbim.

Să bat la ușă este politicos. Și de vreme ce este prima tabără pe

care am văzut-o în Paradis care are ușă, savurez momentul – să fii în Legiune îți aduce bucurii simple.

Primesc numai liniște, liniște totală.

Așa că bat la ușă din nou, și continui să bat.

— Of pentru Dumnezeu, spune cineva. Intră.

Cu cuțitul într-o mână și cu ce sper eu să fie o expresie mortală corespunzătoare pe față împing ușa și încremenesc...

— Bună ziua, spune o voce. Mă întrebam ce te-a întârziat. F

Este colonelul de la Capul-de-Mort, stând într-un fotoliu într-o peșteră înghețată altminteri cu totul părăsită. Fotoliul a fost adus odată cu el fără îndoială, la fel ca și sticla de vodcă și cele două pahărele.

— A fost o glumă, spune colonelul Nuevo.

Îmi dau seama că stau deja în poziție de drepti.

— Generalul este impresionat, adaugă el. Trei săptămâni și ai format deja o echipă, ai cucerit vreo cinci tabere, ai omorât un conducător și ai început să îngrijorezi oamenii.

Dau din cap.

— Ai putea măcar, spune el, să pari îngâmfat. Deschizând o tabacheră de argint, scoate o țigară neagră lungă și o aprinde cu o brichetă de fildeș, oferindu-mi apoi și mie.

— Nu mulțumesc, domnule.

— De ce nu?

— Face rău, spun eu.

Se uită la cuțitul din mâna mea și zâmbeste.

— M-ai făcut să-mi pierd mălaiul pe o lună, spune el, pe un ton nici măcar supărat.

— Chiar așa, domnule?

— Generalul a spus că o să reușești în trei săptămâni. Eu am spus cinci. Ia-ți lucrurile, spune el. Plecăm de aici.

CAPITOLUL 14

Am stat în Paradis mai puțin de o lună, și totuși, este mai greu să plec decât mi-am imaginat. Phibs o să ajungă sus, sau o să fie consilierul de încredere al cuiva care ajunge sus. O să adune o mică avere, sau orice altceva îl preocupă pe Phibs să adune.

O să devină bogat, o să adune susținători. Oamenii or să meargă la el pentru medicamente și cuțite și mâncare, pentru că tot timpul este cineva care dispune de lucrurile astea, contra cost.

Anton și Debro sunt altfel.

Nu au decât idealurile lor, și acestea se crapă, se pătează și se sparg. Unii oameni nu sunt capabili să trăiască cu răul pricinuit de așa ceva. Eu știu. Locotenentul Bonafont este în amintirea mea un tactician genial, un învățător înăscut și un conducător capabil. Ceea ce este probabil motivul pentru care a ajuns să facă menajul într-o fortăreață de doi bani la sute de kilometri la sud de un oraș care este oraș numai după nume.

La început era ca Anton. Înțeleg asta acum. Vocea lui este în amintirea mea educată, politicoasă, bine crescută... Tot ce nu voi fi eu vreodată.

Asta mă face să mă gândesc. De ce și-a pierdut el timpul cu mine? Pentru că niciun ofițer din Legiune, nici măcar unul care conduce o amărăță de fortăreață în mijlocul pustietății, nu e obligat să-și bată capul cu un fugar de doisprezece ani, o rămășiță accidentală de la o după-amiază de măcel cotidian.

Și totuși Locotenentul Bonafont a făcut asta.

M-a învățat cum să țin un cuțit și cum să folosesc o pușcă pulsatorie. M-a învățat cum să iau urma și cum să interpretez vremea. Am învățat cum să citesc cerul și cum să-mi dau seama după pietrișul de sub picioarele mele dacă a mers cineva pe ruta respectivă înaintea mea. Și m-a învățat alte lucruri, care îmi păreau fără importanță.

Să nu mănânc cu degetele. Cum să-mi păstrez cumpătul. De ce trebuie să beau un pahar de apă curată înainte să mă culc beat.

Poate că datoria pe care o am față de Locotenentul Bonafont mă face să revin la datoria pe care o am față de Debro și Anton, pentru că sunt îngrijorat pentru ei. Cel mai mult sunt îngrijorat că Debro nu o să-i permită lui Anton să fie suficient de nemilos ca să mențină lucrurile pe care le-am obținut. Și pe măsură ce merg de-a lungul coridorului, cu un cuțit atârând în continuare liber pe-o parte, gândurile mele ar trebui să fie la dușul care mi-a fost promis, hainele noi și întâlnirea mea cu

generalul...

Regret că am eșuat să îl conving pe colonelul Nuevo că ceilalți ar trebui să vină cu mine, ca parte esențială a echipei mele.

Nici nu vrea să audă.

Cu toate că îl ia pe Phibs în considerare, ceea ce este o adevărată surpriză. Îl ia pe Phibs în considerare, dar nu și pe Debro și Anton. Și așa îl condamnă pe un om care nici nu știe că are o a doua șansă la nicio șansă până la urmă, pentru că vreau ca Phibs să îl ajute pe Anton, cel puțin pe termen scurt.

Încep să înțeleg politica mai bine decât mă așteptam.

— Ei? întreabă Debro.

Stă așezată într-un colț al noii noastre baze, mângâind părul copilului pe care l-am luat de-a lungul drumului și vorbind într-una cu micuța fată. Nu am nici cea mai vagă idee ce spune, dar Debro vorbește neobosit și încet și dulce, într-un fel în care nu am văzut-o niciodată să vorbească cu un adult, nici măcar cu Rebecca.

— Ce au spus? întreabă Anton.

Mă uit la tabără, îl văd pe Phibs privind dintr-un colț și dau din cap; o secundă mai târziu arăt spre Debro și Anton și ies afară. Phibs vine primul, Anton următorul și apoi Debro. În spatele ei aud plânsul din ce în ce mai tare al unui copil.

— Ce vârstă? întreb.

— N-am idee, spune Debro. Aici este aproape imposibil să-ți dai seama.

— Plănuiești să ai grijă de ea?

— Bineînțeles că o să am grijă de ea, spune ea supărată. Scuturând din cap, de parcă există lucruri ascunse pe care nu le voi înțelege niciodată.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Phibs. Avem probleme?

Scutur din cap.

— Tabăra este deja părăsită, le spun eu. Cineva v-a lăsat un fotoliu, o sticlă de vodcă și două pahare.

Ochii lui Anton se deschid larg.

— Ce se întâmplă? spune Debro, fața ei brusc serioasă. Dintre toți, ea este întotdeauna cea care citește semnele. Un adevărat găsitor de urme.

Trag aer adânc, mă uit în jurul meu la pereții de ceramică și la ușa nefinisată care au fost pentru scurt timp lumea mea.

— Plec, spune eu.

Phibs deschide gura, dar nu iese niciun cuvânt.

— Nu pleacă nimeni, spune Anton.

— Ce vor de la tine? întreabă Debro.

Uitându-mă la femeia pe care am împrumutat-o pentru scurt timp ca soră, trebuie să recunosc că nu știu.

— Cine a venit? întreabă ea.

— Un colonel, spun eu. Cap-de-Mort.

— Și tu îl cunoști pe omul ăsta?

Vocea lui Debro este aproape afirmativă. De parcă răspunsul la întrebarea asta este deja evident. Care într-un fel este. Oamenii nu sunt scoși din Paradis după poftă. Cu toate că se pare că am fost trimis aici exact după o asemenea poftă.

— Colonelul ăsta, spune Anton, lucrează pentru generalul Jaxx?

Dau din cap.

— Și unde te duci acum?

Gânduri traversează pe fața lui. Un anumit raționament poate fi observat. Nu este crud, sau convingător, doar foarte intens și foarte, foarte serios. În timp ce ezit să răspund, îmi dau seama că și el și Debro așteaptă să vadă ce spun.

Și Phibs, dar nu în același fel.

El are doar un interes.

— Orașul Farlight, spun eu, și atunci îmi dau seama. În secunda aceea înțeleg ce vor și ce pot eu să fac pentru ei. Știu chiar înainte să mă întrebe Debro. *Își face puțini prieteni*, a dezvăluit primul și singurul test psihologic atunci când am intrat în Legiune. *Este cu totul devotat față de aceștia...*

O s-o protejez pe fiica lor. O să fac orice îmi cer Debro și Anton... Le spun asta și le dau cuvântul meu de onoare. Este un jurământ de Legiune care te leagă până la moarte, și în ciuda urii nesfârșite pe care o poartă Debro pentru armată mă pupă pe ambii obraji și îmi spune că rugăciunile ei o să mă țină pe drumul cel bun.

CAPITOLUL 15

— Îmi aduci ceva de băut?

Fata dezbrăcată privește în sus de la ecranul ei. Pe care o femeie din trib imposibil de frumoasă își ia la revedere de la un legionar, un tip dur cu un zâmbet înăbușit care i-ar câștiga dușmănia oricui din viața reală.

Mă întreb ce rol a ales Caliente și de ce nu își conectează jocul pur și simplu la mintea ei la fel ca toată lumea de pe navă.

— Sigur, îi spun eu. Vodcă e bine?

Zâmbește.

— Ce joci?

— E nou, spune ea. Chiar ordonat.

Vodca este servită deja răcită, cu gheață. Ador automatul de băuturi din camera ei. Așteptând să-mi facă loc pe scaun lângă ea, mă mai uit o dată la jocul ei; mie mi s-a părut destul de banal.

— Ce e frumos la el?

— Are reguli.

Mă uit la Caliente și îmi aduc aminte de ce am ales-o tot pe ea și data trecută. Sâni plini, dar nu prea grei, și șolduri care pot fi apucate. Scaunul este prea mic pentru amândoi. Așa că o ridic și o așez în poala mea.

— Toate jocurile au reguli, spun eu.

Are o expresie vag neîncrezătoare. De parcă vrea să mă contrazică, dar nu e sigură că îndrăznește. În schimb se foiește frumos. Ceea ce, dacă nu îmi pătează uniforma pe dinăuntru, o să mi-o păteze pe dinafară oricum.

— Așteaptă.

O ridic, doar cât să pot să-mi desfac pantalonii.

— Acum poți să te întorci, îi spun eu.

Este a treia zi de când m-am urcat pe nava mamă a generalului și am făcut duș, mi s-a făcut rost de o uniformă și sunt cazat la Caliente în cameră de cincizeci și șase de ore.

Se întoarce. Mecanic la început, apoi cu mai mult interes când realizează că mă stârnește.

— Jocurile alea, zic, aducându-mi aminte că locotenentul mi-a spus odată că trebuie întotdeauna să faci conversație cu fetele de la bordel.

— Majoritatea nu au reguli, îmi spune ea.

— Serios?

— Ei, nu cele pe care le joc eu.

— Ce se întâmplă?

— Joci până te plictisești. Sau până se complică lucrurile.

— Și apoi? Întreb eu, ajustându-i ritmul puțin, astfel încât fesele și interiorul coapselor se freacă de mine mai încet când își rotește soldurile. Dacă nu mă înșel, a început să se umezească.

Caliente ezită.

— Nu te opri, îi spun eu. Vreau doar să știu ce se întâmplă dacă se complică lucrurile.

— Închizi jocul și îl începi iar.

— A, da... Jocurile oferite celor din Legiune sunt mai simple. Mergi la luptă, mori, pe drum colectezi jetoane pentru bordel și medalii. Poți chiar să încerci să obții o promovare. În lumea jocului evident, dar nu am înțeles niciodată motivul.

Ne foim în liniște o perioadă, dacă poți numi respirația grea liniște. Apoi o ridic pe Caliente o ultimă dată și o cobor pe mine. Este strâmtă, mai implicată decât data trecută, doar dacă poziția permite o penetrare mai adâncă.

— Este mai mare? Întreabă ea.

Scutur din cap.

— Nu, spun eu. Totul este la fel proporționat.

Mai face o dată pentru un jeton pe care mi l-a dat sergentul Hito, și încă o dată pentru nimic și se pregătește să mai facă și a treia dată când bătăi la ușă ne anunță că sergentul nu mai are răbdare să "dădăcească indivizi loviți de amoc", după cum spune el.

Greșește. Am văzut astfel de inși. Nu avem absolut nimic în comun. Pentru început, eu nu sunt un nenorocit de marsupial.

— Ești căutat.

— Sunt căutat aici înăuntru, îmi vine să răspund. În schimb, o ridic pe Caliente de pe mine, o lovesc o dată peste fund și zâmbesc când protestează. Palma pe care o țintește spre mine abia îmi atinge fața.

— Ajunge, spune sergentul. Pare că vorbește serios. Ea poate să plece, adaugă el, cu voce tare în ciuda ușii dintre noi.

— Ea a plecat deja, spune Caliente, făcând un gest invizibil cu degetul spre el, înainte să mă sărute ușor pe buze și să dispară în cabina dușului dând din fundul înroșit, rânjind obraznic și cu un prosop alb pe ea.

— Să te fut! face sergentul.

— Ce?

— Ai putea măcar să te acoperi.

Îmi ia ceva timp să-mi dau seama ce vrea să spună. După ce mi-am tras fermoarul, mă uit după haină.

— Asta înseamnă că generalul este gata să mă vadă?

De trei zile nu fac nimic mai mult decât sex cu Caliente și dușuri. Am așteptat să fiu chemat la general de atât de mult timp că am început să mă îndoiesc că știe că sunt pe navă. Doar că, evident știe, pentru că e periculos pentru toată lumea dacă eu sunt pe navă iar el nu știe. Toată lumea vorbește deschis despre firea nemiloasă și furia viscerală a

generalului. Dar par să le creadă calități.

Eu nu sunt atât de sigur. Părerea mea este că furia nu-și are locul în luptă, decât la soldați. Ofițerii trebuie să fie neclintit de calmi. După cum am spus, vechiul meu locotenent era un idealist.

În mod evident, nu menționez teoria lui. Doar mă cazez timp de trei zile într-o cameră deasupra clubului sergenților. Majoritatea sergenților nu ascund că mă displac oricum, și mă acceptă doar pentru că Hito are un statut superior lor și se știe că generalul are un interes.

— Ce? spune sergentul Hito. Să te vadă pe tine? Arătând așa?

Un alt lucru despre Legiune: noi nu ne batem capul prea mult cu îmbrăcămintea regulamentară și standardele personale. Cei din Cap-de-Mort, pe de altă parte, arată de parcă au ieșit toți din aceeași oală. Bineînțeles, în afara cazului în care, a nu-ți păsa de îmbrăcămintea regulamentară este valabil doar în unitățile Legiunii în care am servit eu. *Fortărețe de frontieră. Misiuni de sinucidere. Unitățile care pier.*

— La ce te gândești?

Mă holbez la sergentul Hito. Este o întrebare atât de neadecvată venind de la un sergent. Poate de la o femeie... Dacă vrea să facă conversație.

— Vorbesc serios.

— La cât de ordonați sunteți voi.

— O să înveți.

Nu este necesar un răspuns.

— Și cu asta vorbesc serios. O să te înveți. Este posibil să-ți ceară chiar generalul... Și brațul ăla, spune el. De ce?

Nu înțeleg întrebarea.

După ce o repetă și adaugă ceva legat de brațul artificial fiind expirat de peste cincizeci de ani și în mare parte rupt, îmi dau seama ce vrea să spună. *De ce nu am unul mai bun?*

— Costă, îi spun eu, pe un ton rece. Și ăsta costă.

Așa că mă întreabă care e costul și eu îi spun. Și ceva din ochii mei îl oprește din râs, cu toate că se uită instinctiv spre ușa pe care a ieșit Caliente.

— Ok, spun eu. Și ea e costisitoare.

Și frumoasă, experimentată și inteligentă. Și probabil că nu exista un legionar în partea asta a spiralei care nu și-ar da brațul adevărat, lăsând la o parte o proteză mizerabilă, ca să o aibă pe ea. Dar nu sunt pe cale să-i spun asta lui Horse.

— Știi cât costă ea?

Costă de două ori mai mult decât a costat brațul meu de metal. Am avut-o pe Caliente de cel puțin șapte ori în ultimele trei zile, fără să le socotesc pe cele gratuite, ceea ce înseamnă că l-am încălțat pe general cu o notă de plată echivalentă cu paisprezece brațe mecanice. Mă întreb dacă o să-l deranjeze și decid că nu mă interesează. Câți bani au oamenii ăștia? Și de ce își permit să-și pună mintea cu restul lumii?

Doar că nu mai am doisprezece ani și am avut conversația asta cu

locotenentul meu. Numai că pe atunci vorbeam despre sergenți și nu mi dădusem încă seama că locotenentul putea să se joace de-a Dumnezeu și cu viețile lor.

— Putem să-ți facem rost de alt braț, spune sergentul Hito.

— Nu-mi trebuie, spun eu indignat.

Fața lui se înăsprește.

— Nu te juca, spune el. Este o mișcare proastă. Oamenii care se joacă în preajma generalului Jaxx mor repede.

Și acolo conversația este menită să se încheie, doar că nu pot să renunț.

— Tu nu ai o armă preferată? îl întreb eu.

Privește în sus, cu ochii duri, apoi își dă seama.

— Asta e arma ta?

— Este una din ele.

— O să-ți găsim ceva mai bun, spune el. Nu doar nou, mai bun...

Și coborâm la careul sergenților, unde o duzină de fețe ostile mă privesc traversând camera și privesc în continuare până se închide ușa în spatele nostru și mergem de-a lungul unui coridor spre un lift.

— Nu ar strica să spui *bună ziua*.

— Ei nu spun, zic eu, și lângă mine îl aud pe Horse trăgând aer adânc.

— Tu ești străinul, îmi explică el. Este camera lor, clubul lor. Nimeni nu primește acces la clubul sergenților în afară de sergenți. Chiar și ofițerii trebuie să fie invitați.

— Deci eu de ce am acces?

— Pentru că așa vrea generalul.

— De ce?

Sergentul Hito este pe cale să spună că nimeni nu pune la îndoială ce vrea generalul. Una dintre reflexele acelea întipărite pe care le avem toți în loc de gândire. Dar nu spune. Alături de mine, el ezită, se gândește.

— Ai trăit printre ferocși.

Dau din cap.

— Nimeni nu a mai făcut asta. Și pretinzi că poți să comunici cu ei.

— Pot, îi spun eu. Ei, puteam. Poate că mergea doar cu aceia.

— Și poate că erai înnebunit de foame și oboseală, și ai pierdut controlul asupra gândurilor și ți-ai imaginat doar. Asta crede colonelul Nuevo.

— Tinerelul și cu mine am comunicat, spun eu cu fermitate. Câteodată era greu să-l înțeleg. Când eram legat de stâlpul de biciuire a trebuit să mă taie ca să-l înțeleg.

— Și apoi este argumentul ăsta, spune sergentul.

— Stâlpul de biciuire?

— Și ăsta. Scanările medicale arată șaptesprezece lovituri într-o singură bătaie. Nimeni nu supraviețuiește la nivelul ăsta de abuz.

— Eu am supraviețuit.

— Așa se pare. Dar asta îl și îngrijorează pe colonel – pot spune asta pentru că a spus-o și el deja, și mi-a zis că i-a zis generalului.

Aștept ca sergentul Hito să-și atingă punctul de vedere și mă întreb dacă e conștient ce imagine își face refuzând să-și asume răspunderea. Se poate să caracterizeze Capul-de-Mort ca un tot.

Negarea răspunderii personale. Sunt mândru de asta. Sună ca ceva ce ar fi spus vechiul locotenent; poate că a spus, dacă mă gândesc mai bine.

— Te-ai tăiat ca să nu înnebunești? În timp ce erai ținut prizonier de ferocși. Am înțeles bine?

— Am făcut asta ca să comunic cu ei.

Ieșind din lift, sergentul face semn că ascultă. Doi oameni în uniforme inferioare se dau la o parte. Uniformele sunt complicate. Sergenții arată mai grandioși decât locotenenții și uniforma colonelului este și mai simplă. Din ce-mi amintesc despre generalul Jaxx, uniforma lui este cu totul simplă. În afară de Crucea de Obsidian care atârână la gâtul lui și cranii de argint ca nasturi la gulerul tunicii nimic nu indică faptul că el îi întrece pe toți.

Oamenii care se dau la o parte probabil sunt caporali. Unul îmi aruncă o privire și apoi se uită repede în altă parte.

— Ce spuneai...?

— Durerea mărește capacitatea de a-i auzi pe ferocși.

— Susții în continuare ce ei *pot* să vorbească?

— Numai aici, spun eu, bătând ușor pe o parte a capului.

— Sunt telepați? spune el, adăugând: Vorbesc cu gândul? În cazul în care cuvântul este prea ciudat.

— Da, chiar așa este.

— Și tu poți să le auzi gândurile?

Ridic din umeri.

— Puteam să aud gândurile unui trib. Dacă alte triburi vorbesc diferit?

— Gândul este gând, spune el.

CAPITOLUL 16

Camera în care mă conduce este mică și prăfuită, ceea ce este cu totul surprinzător, de vreme ce marea parte a navei este deosebit de curată și pare să fie întreținută de o armată nevăzută de curățitori care ori sunt invizibili ori sunt atât de mici încât lucrează la nivel microscopic.

Nava are un design uniform. Pereții sunt negri și lucioși, obsidian sau sticlă. Podelele sunt de asemenea negre, făcute din ceva ce pare a fi marmură. Sunt montate lumini în pardoseli care creează trasee când este întuneric în navă, ceea ce se întâmplă timp de opt ore din fiecare douăzeci și patru.

Aerul este curat, temperatura este plăcută și toată lumea pare că știe exact ce face. Dacă aș fi în locul generalului nu aș mai pune piciorul pe altă planetă. Când îi spun asta lui Horse – tot așa îi spun Sergentului Hito – zâmbeste și dă din cap în semn de aprobare de parcă tocmai am trecut un test.

— Ți-am adus un cadou, spune el. Se adresează unei femei bătrâne care stă în spatele unei tejghele.

— Ce avem aici? cere ea.

— Un fost legionar.

— Nu am întrebat *cine*, răspunde ea, mai tăios decât este nevoie. Am întrebat *ce*.

— Este om, spune sergentul, vocea lui plină de amuzament, Se pare că se cunosc de mult timp. Poți face teste.

— Toți suntem oameni, dragule, spune ea. Sau nu ți-a spus dragul nostru conducător?

— *Madie...*

— Știu. Toate creaturile din imperiu sunt oameni, chiar și cele care nu sunt. Sunt noile reguli.

— Au fost de o sută de ani.

— Exact, spune ea. Probabil că următorul împărat o să le schimbe. Și apoi nu va mai rămâne nici urmă de probleme...

— *Dezbracă-te*, spune sergentul, și îmi ia o secundă să-mi dau seama că se referă la mine.

— Doamne, spune ea. Nu puteai să-l speli întâi?

— A fost la bordelul sergenților.

— Nu-mi spune... Folosește aia, îmi ordonă, arătând spre un compartiment. Este un tub oval, făcut din sticlă, cu un panou de atingere fixat într-o consolă neagră lucioasă. Nu există legendă de

instrucțiuni pentru butoane. Alegând unul la întâmplare, îl ating o dată și apoi din nou pentru că nu are niciun efect.

Câteva secunde mai târziu sunt pe podea cu mâinile încleștate la ochi, orbit de o lumină mai puternică decât am văzut vreodată în deșertul din sudul Karbonne-ului, și sergentul stă deasupra mea, înjurând.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt orb fir-ar să fie, îi spun eu, încercând să mă ridic și împiedicându-mă de propriile mele picioare.

Două perechi de mâini mă ajută.

— Nu-mi spune, spune femeia. Te-ai uitat la lumină?

— N-am știut că o să fie o lumină. Nu mi-a spus nimeni.

Pare mai serioasă când vorbește din nou.

— Cât timp te-ai uitat?

— O secundă.

— Ești sigur?

— Cel mult, spun eu. Am fost în destule deșerturi și destule lupte ca să știu că lumina orbește. Deja îi disting conturul, uitându-se atent la fața mea. Probabil am reacționat din reflex înainte să se deterioreze ceva.

— Sunt bine.

— Nu, nu ești, spune sergentul. Trebuie să te ducem în aripa medicală urgent.

— Sunt bine, repet eu. Uite, deja vă văd pe amândoi.

Degete mă apucă de față și mă răsucesc dintr-o parte în alta. Este femeia, și are o încleștare de oțel. Fața ei se apropie de a mea și simt un miros înțepător când se holbează în ochii mei, uitându-se atât de atent încât pare că încearcă să vadă până în spate.

— Futu-i, spune ea. Se vindecă singur.

Dispar după un morman și se întorc cu o atitudine hotărâtă.

— Am vrea să facem niște teste, spune femeia.

— Să vă demonstrez ceea ce știți deja?

Sergentul Hito rânjește.

Deja îmi imaginez. Ea vrea să îi poată spune generalului Jaxx ce a descoperit, fără să trebuiască să îi spună cum a descoperit, aproape orbindu-l pe noul lui animal de casă.

— Bine, spun eu, socotind că probabil îi datorez asta sergentului. Și dușul a îndepărtat împușeala de ferox, ceva ce nici hoinăreala în Paradis nu a reușit.

Când femeia mă așează în fața unui calculator, sergentul Hito începe să se plimbe de-a lungul unui rând de proteze de braț, scuturând din cap la fiecare câțiva pași. La capătului rândului, se întoarce și începe din nou.

— Nimic destul de mare.

— Crește-i unul, spune femeia. Cu nivelul ăsta de vindecare nu o să ai niciun fel de problemă.

- El vrea unul de metal. Sergentul se uită la mine. Așa e, nu?
- Spune-i că nu poate.
- Problema, spune sergentul, este că probabil că poate.
- A, spune ea. Interes personal, nu?

Pentru o secundă sergentul arată de parcă și-ar dori să nu fi început conversația asta, dar eu nu ascult cu atenție, pentru că stau în fața unui calculator care nu pare să facă altceva decât să înfigă ace în mine și să mă taie ușor cu lame. Și orice descoperă calculatorul, face mult zgomot și aprinde duzine de luminițe și huruie.

Poate că așa a fost fabricat să facă.

— Ai dreptate, spune ea în final. Este om.

— Și?

— Zero virgulă opt la sută altceva.

Tonul ei blând îl face pe sergent să ridice privirea.

— Ce?

Ea ridică din umeri, eliberându-mi brațul cel bun de o sumedenie de curele inutile. Aplică un strat de ceva care miroase a alcool și deja mi se vindecă pielea.

— Trebuie să fie o adaptare utilă, spune ea în cele din urmă.

— Poți spune și asta.

Ceva din tonul meu îi face pe amândoi să se întoarcă.

— Nu există întrerupere, îi spun eu. Corpul pur și simplu nu se oprește. Nicio durere nu este prea mare. Puține răni prea grave.

Ziua în care am pierdut brațul contra unui ferox am mers cincizeci de kilometri înapoi la fortăreață.

— Un ferox a făcut asta?

— Un copil, spun eu. Probabil un bebeluș.

— Ce făceai?

— Îl decapitam pe tatăl lui.

Femeia privește spre sergentul Hito. Privirea ei spune, *De ce l-ai adus pe nebunul ăsta aici?* Deci încep să explic că adultul era deja mort. Ei, aproape mort, și de bătrânețe nu de arme. Dar e prea târziu. Văd în ochii ei ce am văzut în ochii noilor recruți până când am renunțat să mai vorbesc cu ei. Ceva între frică și admirație.

— Bine, spune ea. Văd de ce l-ar vrea generalul. De ce-ți place brațul pe care-l ai?

— Este puternic.

Femeia oftează, și mă plictisesc așa de tare să mă gândesc la ea ca *femeia*, că o întreb cum o cheamă și întreb politicos.

— Madeleine, spune ea.

— Este un nume frumos, spun eu, la care sergentul ridică sprâncenele, dar eu vorbesc serios. Nu fac conversație cu o curvă. Este un nume frumos.

— Foarte vechi, spune ea. De pe vremea Pământului.

Mă uit la ea.

— Știi, spun eu, ești a doua persoană care menționează Pământul în

ultima vreme.

— Cine a fost cealaltă?

— Un prizonier de pe Paradis.

— Nu vreau să știu, spune ea către sergentul Hito. Nu-i așa?

Sergentul scutură din cap.

— A existat Pământul?

— De ce crezi că nu a existat?

Ridic din umeri, încercând să-mi amintesc.

— Ceva ce a spus sora mea, spun eu în final. Legat de Pământ fiind o invenție ca să explice de ce lucrurile erau odată mult mai simple în galaxie... Tot timpul spunea lucruri de genul ăsta și nu i-am acordat prea multă atenție niciodată, dar tot timpul am presupus că e adevărat.

— Asta e herezie, spune Madeleine încet. Ar trebui să uiți teoriile astea legate de Pământ în prezența generalului.

Dau din cap, zâmbesc ca să arăt că am înțeles și îi urmez deja statul. Ea nu zâmbește înapoi.

— Vremuri rele, spune ea. Mulți oameni au murit.

— Știu, îi spun eu. Bănuiesc că sunt predestinat să fiu unul din ei.

Sergentul zâmbește și o înghiontește pe Madeleine ca să-i atragă din nou atenția la brațele artificiale. Dar ea și-a pierdut entuziasmul așadar cred că are ceva istorie personală.

— O să-i facem unul, spune ea în final.

— Ce?

— Doar pentru că nimeni nu a mai făcut asta de zeci de ani... Ridică din umeri, hotărâtă. Avem uneltele. Avem mai multe modele decât cunoaște oricine. Dă-mi brațul lui fals.

Când desprind brațul, ea chiar se uită în altă parte.

— Trebuia să-l fi văzut înainte.

— Cine a făcut operația?

— Vechiul meu locotenent.

— Doamne, spune sergentul Hito. Te-ai gândi că a avut o trusă medicală.

Mă gândesc să-i spun că rezervele medicale pentru câmpul de luptă erau goale când le-am primit, că oricum prea puțini din Legiune pot citi destul cât să înțeleagă instrucțiuni scrise oricum, și majoritatea ofițerilor buni pot face lucruri cu un cuțit încins care depășesc posibilitățile cutiilor de metal, dar decid să renunț.

— Era beat, spun eu. Dar tot mi-a salvat viața.

— Ți-ai salvat-o singur, spune Madeleine. Când ți-ai ridicat brațul și l-ai cărat cincizeci de kilometri înapoi la fortăreață.

Dau din cap, pentru că nu pare momentul potrivit să menționez că am plecat fără braț, știind că este inutil. După ce mi-am legat rana, am decis să iau capul de ferox în schimb.

— O să reparăm asta întâi, spune ea.

Și așa și face, cu o precizie rece care mă impresionează la culme. Oriunde a învățat lucrurile astea, știe exact ce face.

— Cum vrei să fie la capăt?

— Brațul meu nou?

— Ciotul.

În cele din urmă, pentru că durează atât de mult să înțeleg întrebarea, îmi dă ceva care arată ca o carapace aurie de țestoasă, începe cărnos și se schimbă în ceva similar cu coarnele de bivol. Ostentativ, scoate un pumnal laser micuț din sertarul de la baroul ei și crestează rapid o serie de semne pe suprafața obiectului.

— L-ai însemnat, spune Horse, părând surprins.

Ea dă din cap.

— Primul lucru pe care-l fac și-mi place de ani de zile... Știi pentru ce-l vrea bătrânul?

Sergentul se încruntă și ea râde.

— Nu mă refer la misiunea exactă. Ei, poate la genul de misiune.

El ezită. Am impresia că dacă nu eram în acea cameră ar fi mai deschis.

— Infiltrare și extragere, spune el. Doar că poți să elimini partea cu extragerea.

— Posibil să fie deghizat?

Locotenentul se uită la ea și apoi se uită cu înțeles la mine. Privirea lui întreabă, *Cum te aștepti să deghizez asta?* Și pentru prima dată mă întreb ce vede el așa de ciudat la mine. În Legiune făceai cunoștință cu toate tipurile, asta e ideea. Pe nimeni nu deranjează limba pe care o vorbești, ce culoare au ochii tăi, dacă forma craniului tău este puțin diferită de cea a persoanei de lângă tine.

Sunt înalt și destul de solid, dar lăsând la o parte cicatricile de pe spatele meu și faptul că-mi lipsește un braț, nu am avut motive să mă consider diferit. Puțin mai puternic, poate; am ceva mai multă voință să duc totul până la capăt. Dar asta e legat doar de forța mai mare de care dispun.

După decorațiunea cu carapacea de țestoasă la ciot nu am de gând să obiectez la nimic din ce zice Madeleine. Cu toate că, până la urmă, renunță să mai facă sugestii și face ce vrea ea oricum. E în regulă, pentru că am văzut fierari și armurieri la cea mai înaltă performanță și niciunul nu ajunge la nivelul de concentrare la care ajunge ea când face brațul meu nou.

Cel vechi este așezat pe un stand, care se închide cumva și apoi brațul este scanat. Se uită la o placă fotografică de pe biroul ei și apoi tâțâie, merge spre rândul de brațe prăfuite și mai tâțâie puțin, cu toate că a spus deja că nu le va folosi pe acelea.

— Își face idei, spune sergentul. Las-o în pace.

Dau din cap.

În cele din urmă, brațul pe care-l creează este impresionant pentru că este foarte neașteptat. Brațul vechi, cel pe care mi l-a cumpărat locotenentul, este butucănos și evident, în totalitate acoperit de plăci de oțel și pistoane, cu împletituri de metal făcute de degete

neîndemânatic.

Brațul construit de Madeleine este exact ca brațul meu adevărat, doar că e făcut din metal negru. De la distanță ar putea fi confundat cu carne, dar de aproape devine evident că pielea nu este naturală. Spun *metal*, pentru că suprafața răsună când este lovită, dar cotul se îndoaie ca la un braț adevărat fără să fie nevoie de plăci suprapuse și încheietura se rotește de parcă ar avea oase și tendoane dedesubt.

— Îți place?

Dau din cap.

— Nu vrei să-l semnezi?

Madeleine zâmbeste.

— Am mai făcut unul, spune ea. Nu pot să pretind că este original. Vrei să fac ceva pentru spatele tău?

Scutur din cap.

— De ce nu? întreabă sergentul Hito.

— Unele lecții e mai bine să le ții minte.

Privește către femeie. Ea zâmbeste și oftează. O femeie bătrână cu o ocupație ciudată pe o navă cum nu am mai văzut niciodată. Pare că m-am rătăcit pe o altă lume, fără să știu că am fost invitat. Acum, devin agitat. Știu asta pentru că o durere profundă similară cu foamea mi-a cuprins stomacul. Sentimentul pe care-l am chiar înainte de luptă.

— Ce faci în legătură cu armura?

— Asta e decizia generalului.

— Dar o să fie în uniformă?

Este un joc între cei doi. Ceva între șepșică și șah. O alianță clădită pe ironii. Iar eu descopăr din ce în ce mai multe lucruri despre sergent și mă întreb de ce îmi permite să aflu atâtea.

— O să-i fac eu una, spune ea. Dacă nu-i convine bătrânului, o să renunțăm la ea.

— Bine, spune Hito. Dă-i armura clasică neagră.

— Emblema, gradul, compania?

Sergentul Hito scutură din cap.

— Fără identificatori, spune el.

CAPITOLUL 17

Sunt percheziționat înainte să mi se permită să-l văd pe generalul Jaxx. Un grup de patru ofițeri se apropie și mă verifică. De vreme ce am fost deja scanat din cap până în picioare, știu că asta e tradiție, parte dintr-un ritual care trebuie făcut înainte să fi pus față în față cu un general al Capului-de-Mort.

— Arme?

Scutur din cap.

— Va trebui să scoți brațul ăla.

În spatele meu, sergentul Hito se pregătește să obiecteze, foarte politicos. Toți cei patru oameni îl depășesc în funcție.

— Însuși generalul... Se retrag în momentul în care sergentul precizează că generalul Jaxx vrea să vadă ultima creație a colonelului Madeleine.

— Tu stai aici, spune unul.

Sergentul pare că vrea să obiecteze și cu privire la asta, dar face ce i se spune și eu intru singur în camera de lucru a generalului. Este același om. Înalt ca întotdeauna. Doar că acum poartă o jachetă de casă cu pantaloni pană; amândouă decorate cu o singură dungă tubulară argintie.

Fără uniformă, singurul semn că el conduce un regiment este inelul de argint cu sigiliu de la mâna stângă. Un craniu care rânjește, gură care sfidează și ochi care tachinează lumea.

— Sven, spune el.

Aștept; este tot ce pot să fac.

— Avem o treabă pentru tine. Una ideală pentru talentele tale.

Care talente? Vreau să întreb, dar nu spun nimic.

— Ce știi despre Farlight?

— Nimic, domnule.

Dă din cap.

— Chiar mai bine. Mergând spre un bufet, toarnă o băutură dintr-o carafă în două pahare. Nu îmi spune ce e băutura sau nu mă întreabă dacă vreau, dar de vreme ce soarbe primul din paharul lui și apoi îl dă pe tot pe gât, urmat de un oftat evident de satisfacție, fac și eu la fel.

— *Single malt*, spune el. O veche băutură de pe Pământ. Ezită, zâmbind puțin. Știi ceva despre Pământ?

— Poarte puțin, spun eu.

— Dar despre sfârșitul lui?

Este una din zilele alea în care trebuie să-mi mențin fața fără

expresie. Orice știu, sau în cazul ăsta ce nu știu, pare mai prudent să țin pentru mine.

— Puțin peste șase sute de ani în urmă singularitatea și-a înghițit proprii copii... Face pauză. Sau poate că și-a mâncat proprii părinți. Experții se contrazic... Nu ai nici cea mai vagă idee despre ce vorbesc, nu-i așa?

Scutur din cap.

El zâmbeste.

— Nu pot să-ți spun, spune el, cât de fericit mă face asta.

Treaba este simplă. Trebuie să ajung pe Farlight, să caut un trădător, al cărui nume îl voi afla când ajung, și să-l omor pe el, gărzile lui de corp și toată familia lui. Dacă palatul lui ia foc în același timp ar fi și mai bine.

— O să negăm, evident, că am auzit de tine dacă eșuezi.

— Și dacă reușesc?

— Vei fi inițiat în Capul-de-Mort, vei trece printr-o pregătire de rigoare și vei lupta în expediția în care trebuie să lupți orice nou venit. După care, vei lucra pentru mine și numai pentru mine.

Așteaptă.

Ar trebui să-i mulțumesc?

După un moment, zâmbeste.

— Îmi place de tine, spune el. Oamenii spun că ești un animal. Greșesc. Animalele nu gândesc. Ei, nu așa ca tine. Văd că o să lucrăm bine împreună.

S-ar putea să gândesc, dar evident nu destul de repede. Îmi ia o secundă sau două să-mi dau seama că mi-a sugerat că este momentul să plec...

CAPITOLUL 18

Farlight este vast. O plăcintă de oraș prins în craterul unui vulcan mort de mult timp. Este stratificat de istorie, ca un fel de omletă exotică. Pentru început, străzile simple au o jumătate de duzină de nume diferite; în timp ce bulevardele se termină abrupt și piețele mari au pierdut lupte cu atacuri virale în urma cărora jumătate din clădiri arată ca ceara topită.

Palate sunt răspândite în centru și cartiere sărăcicioase sunt cățarate pe coasta craterului vulcanic, până când marginile devin prea abrupte pentru clădirile normale, unde sunt doar colibe pe suporturi de lemn și barăci din spumă tare agățate de stâncă. După câteva sute de pași până și acestea dispar și marginile craterului pot fi identificate ca ceea ce sunt.

Văd toate astea în timpul în care o veche navă de mărfuri zboară peste oraș la o înălțime de care sunt surprins că este permisă de împărat. Când menționez asta, un membru al echipajului rânjește.

— Cineva supărat, probabil.

— Cine?

— Suntem plătiți să zburăm jos peste Bulevardul Mazimo. Deci se presupune că vom ruina prânzul elegant al cuiva. Râde. Bănuiesc că au omis să treacă pe cineva pe lista lor de invitați.

Bătându-mă pe umăr, Carl îmi oferă jumătate din ce a mai rămas din cârnatul lui, care pare să fie făcut din carne râncedă, amestecată cu destul usturoi să camufleze o împuțală cu alta.

O descriere suficient de bună a politicii pe Farlight.

Îi mulțumesc, spun că am mâncat deja.

Carl este căpitanul navei – ne-am cunoscut inițial într-un bar de pe orbita înaltă. Un loc pe care nu l-am mai vizitat, în mod evident, dar l-am recunoscut imediat. Un șir de separeuri în spate indică felații în grabă și frenezii în picioare, sprijinit de perete. Primesc aceeași privire de la o duzină de bărbați diferiți, care se uită după sticleți, foste neveste și vânători de datorii. Un barman iese de după tejgheaua lui în momentul în care declanșez un scaner montat în ușă.

— Fără arme, spune el.

— Nu port arme.

— Ai fost scanat.

— Bine. Nu intenționez să le folosesc.

Deschide gura din nou.

— Aș putea, însă, să mă răzgândesc.

Madama râde.

— Dă-i ceva de băut, spune ea, deci am intrat.

Carl se îndreaptă spre mine să mă întrebe de unde am luat haina. Analizez întrebarea de sensuri ascunse și mă întreb dacă nu există un înțeles codificat, dar omul vorbește serios. Este mândru că se îmbracă bine și vrea una la fel.

— A fost a unui sergent al Capului-de-Mort.

Pare surprins.

— Stai liniștit, spun eu. Nu o va vrea înapoi. Asta e destul de adevărat. Sergentul Hito a luat-o de la magazie, proprietarul precedent neavând nevoie de ea. Ți-o dau ție, spun eu. Dacă mă duci pe Farlight.

— Există o navă de transport, îmi spune el. Pleacă din oră în oră.

Este rândul meu să mă uit la el.

— Căptușeală de mătase de rezistență, spun eu. Înveliș exterior semi-cameleon, funcționează la lumina soarelui și cu pudră de sodiu. Infinit mai eficient decât cameleonul întreg, care e mult prea evident. Nu fac decât să repet ce mi-a spus sergentul Hito, dar sună convingător, iar eu vreau să scap de haină. Poate sunt suspicios, dar îl suspectez pe generalul Jaxx că a plantat un emițător pe undeva.

Carl a acceptat schimbul și eu am făcut rost de transport...

— Ești sigur că nu ți-e foame?

— Destul de sigur, spun eu, cu un gest de refuz către oferta lui de salam rânced. Deci Carl se duce să facă ce anume face el pe *Trillion Doi Zero Trei*, ceea ce pare să fie foarte puțin. La scurt timp după ce aterizăm, se uită împrejur repede, verifică dacă rampa de la ieșirea camбуzei este liberă și dă din cap cu înțelese.

Îmi strâng scurt mâna și mă alungă din viața lui, cu haina mea încă pe spatele lui și cu gura plină de salam jumătate mestecat în gură.

Zona de aterizare este un câmp vast de nave ancorate. Un gard înalt de oțel îl înconjoară, și după aspectul șifonat al unor nave sosite mai recent, mă gândesc că gardul există atât ca să țină echipajele înăuntru, cât și ca să țină restul orașului afară. Nu mă oprește nimeni când mă strecor printre două vase uriașe în formă de transcontainer și trec pe sub un al treilea. Oamenii vin și pleacă, un bărbat râde undeva și un băiat mic stă pe o cutie ridicată uitându-se la un robot păianjen cu cinci picioare cum repară neglijent un runner.

Chiar și la Fortăreața Libidad vedeam runnere. Sunt plutitoarele acelea micuțe de doi oameni care abia se ridică deasupra capului, dar care se pot descurca pe orice fel de teren. Mă întreb la ce e bună un runner aici și înțeleg, când apare tatăl băiatului, că nava este folosită pentru a naviga pe zona de aterizare și băiatul este fiul unui încărcător.

— Ce cauți aici?

— Mă uit, spun eu, ceea ce pare destul de rezonabil.

Tatăl băiatului se încruntă.

— Robotul păianjen e dat dracu', îi spun eu.

Se încruntă din nou, poate la cuvintele mele, poate la accentul meu

sau poate că pur și simplu nu-i convine când oamenii atrag atenția la ce e evident.

— Ce e mai important, îl întreb, să termini sudura sau să funcționeze robotul cum trebuie?

— Nimeni nu poate repara roboți, spune el, dar văd că se gândește la întrebarea mea. Robot, decide el în final.

Apropiindu-mă de insecta metalică de mărimea pumnului, o apuc cât este încă atentă la sudură, o întorc și îi rup alte două picioare, înainte să o arunc pe jos. Când omul se pregătește să țipe de nervi ridic o mână ca să-l fac să tacă, iau o bucată de fier dintr-un skip jumătate plin și o fac bucăți mici, folosind degetele de la noul braț artificial.

Dau drumul firimiturilor lângă robotul păianjen amestit.

Nu se întâmplă nimic.

Numărând invers de la zece, ajung la zero și mă întind spre robot din nou, când decide că este deja destul de distrus, mulțumesc, și începe să mănânce ca și cum mica lui viață mecanică depinde de asta.

— Trei ore, spun eu. Poate patru. Dă-i mai mult de mâncare în următoarele câteva zile, până când își revine de tot. Deja vedem că robotului încep să-i crească trei noi picioare, să le înlocuiască pe cele două pe care i le-am furat eu și pe cel care-i lipsea dinainte.

— La naiba, spune el. Unde ai învățat să faci asta?

— Pe altă lume, spun eu. De la un inginer. Acela este un vechi robot de luptă, construit să funcționeze până ajunge la stricăciuni de cincizeci la sută, și apoi să înceapă reparații de urgență. Data viitoare când îți mai face unul probleme, mototolește-l puțin. De obicei merge.

Omul se uită la mine, și apoi privește în jurul lui.

— Fost în armată?

Dau din cap.

— Și tu?

Nu e nevoie să răspundă, se vede deja în ochii lui.

— Ai coborât de pe una din nave?

O privire spre *Trillion Doi Zero Trei* îi răspunde la întrebare.

— Cauți de lucru?

— Întotdeauna.

Omul zâmbeste obosit.

— Da, spune el. Am trecut și eu prin asta... la-o prin poarta de est și o să găsești un rând de case dărăpănate. Cere o cameră cu plata pe săptămână și refuză să faci un depozit, și nu plăti mai mult de două credite. Cântărește din priviri jacheta pe care mi-a găsit-o Carl, după ce a acceptat să mă transporte la prețul hainei mele.

— Ai două credite?

— Da.

— Bun, spune el. După ce rezolvi asta, întoarce-te și întreabă de Per Olson. Sunt prieten cu șeful de echipă. E posibil să avem ceva de lucru pentru tine.

— Mulțumesc, spun eu, știind că nu o să-l mai văd niciodată în viața

mea.

CAPITOLUL 19

A fi profesionist înseamnă să mă întorc și să îl omor și pe bărbat și pe băiatul lui. Dar din același motiv ar trebui să-l omor și pe Carl, și poate și pe ceilalți indivizi din primul bar, pentru că și ei ar putea să mă identifice...

Tot timpul am trăit cu impresia că lăsând în urmă un șir de morți este un mod foarte prost de a rămâne neobservat. Este mult mai bine dacă Per Olson crede că i-am urmat sfatul cu casele dărăpănate, dar am găsit ceva mai bun de lucru pe drum.

În timp ce o iau spre est, vasele cargo devin din ce în ce mai înghesuite. Încep să mă întreb cum sunt asemenea nave pregătite de zburat și îmi dau seama repede că nu sunt. O mulțime de roboți păianjen se târăsc pe carcasele sparte. În timp ce creaturile merg, mestecă și dezmembrează, luând orice pare util, schimbând ceva în altceva. Asta fac roboții păianjen, asta au făcut roboții întotdeauna din câte se știe.

Continui să merg până ajung la un șir de cinci case dărăpănate, un bar, un fel de cantină și un bordel. Toate sunt făcute din blocuri de fibră, rășină epoxi și acoperișuri peticite de metal. Arată de parcă au fost puse ca adăposturi temporare cât timp zona de aterizare era în construcție și nu au mai fost dărâmate.

— Cinci credite, spune primul.

Luând decizia să mă scutesc de negociere merg la următoarea ușă.

— Trei.

— Două, ofer eu.

Fata din spatele tejghelei privește pe sub margine, ceea ce probabil funcționează încă la aproximativ cincizeci la sută din clienți și scutură din cap.

— Două și jumătate, îmi spune ea. Cea mai bună ofertă a mea. Își îndreaptă spatele. Să știi, adaugă ea, că asta include totul.

— Inclusiv pe tine?

Se pregătește să fie jignită, apoi se uită din nou la mine și își flutură genele în loc.

— Categorie nu. Dar putem să discutăm asta separat dacă vrei.

Numele ei este Lisa. Îmi dă camera pe două credite.

Apoi urmează cele mai rele trei zile din viața mea. Pentru un soldat controlul este totul. Lumea poate să se ducă dracului în grabă și lupta poate fi pierdută cu mult înainte să înceapă, dar tot ai nevoie de control asupra ta și a fricilor și emoțiilor tale.

Sergentul Hito m-a avertizat ce o să se întâmple. Mi-a spus chiar că o să dureze șaptezeci și două de ore și că ar trebui să țin minte asta când decid că nu pot să mai suport. Și are dreptate; durează exact atât, aproape până la ultimul minut.

Nimic din ce spune, totuși, nu descrie nici pe departe cum se simte de fapt.

Deschizând un pachetel din foiță de metal, extrag o bucată de pieleț subțire și o desfac după instrucțiuni, aruncând-o în bazinul care reprezintă singura mea sursă de apă curată din noua mea cameră. Mă așez să aștept cele cincisprezece minute așa cum mi s-a spus.

După cinci minute, pielea se transformă într-un tub gol și niște urme de linii sângerii încep să se răspândească de-a lungul ei în timp ce se umflă. Încă cinci minute și încep să se vadă mici ondulații pe suprafața ei, pe măsură ce se zvârcolește ca o omidă care încearcă să se târască.

Mi se face rău deja.

Când au trecut cele cincisprezece minute stomacul meu este ca un nod tare și târătorul încearcă să se cațere afară din bazin.

Este un *Aculeus accipio*.

Este ilegal să îi ții și să îi crești oriunde în imperiu se pedepsește cu moartea. Se spune – ei, sergentul Hito spune – că pe alte sisteme sunt folosiți de orașe întregi și nu li se pare nimic ciudat în asta. Dar se vedea pe fața lui că are dubii când a spus-o.

Dacă am de gând să fac asta, trebuie s-o fac repede. Ridicând târătorul înainte să poată scăpa, deschid gura și înghit, simțind cum mă zgârie cârlige minuscule pe gâtlee înainte să fie măcar la jumătatea drumului în jos.

Mă înec; reflexul este instinctiv.

Se luptă cu reflexul, cârligele intră mai mult în marginile gâtului meu. Acum sunt în genunchi, vomitând. Obişnuința mă face să mă târăsc spre toaletă, până când gura mea a trecut de margine. Forțându-mi intestinele, îmi încordez mușchii de sub mână, și stomacul meu se relaxează în final și dă drumul conținutului.

Pe măsură ce vomit, voma se ridică în gâtul meu și trece prin târător în drum spre ieșire. *Aculeus-ul* dă din picioare și se zbate, dar face asta de emoție. Asta a așteptat. Este viu și și-a găsit o gazdă.

Scuipând, simt că se încordează târătorul și reflexul îmi provoacă o stare de vomă care îmi golește stomacul, și apoi îl mai golește o dată, până când nu mai știu și nu-mi mai pasă de unde vine lichidul și mâncarea deja digerată. După trei crize de vomă, stomacul meu este gol și după șapte mi-am golit partea superioară a intestinelor și scuipe bilă, care își face drum prin praful care înconjoară vasul de toaletă.

Diareea începe la scurt timp după.

Trezindu-mă ca să aflu că am impregnat așternuturile, mă rostogolesc jos din pat, trăgând așternuturile după mine, și le spal în bazin până când dispare rahatul. Și salteaua este pătată, așa că o șterg, mai degrabă întinzând mizeria decât curățând-o. Creierul meu își

folosește ultimele resurse și răzii cuvertura de bumbac cu cuțitul de luptă, fără să-mi pese dacă lama ia și din material atâta timp cât scapă salteaua de mizerie.

Când am terminat cu răzuitul, frec pata cu o față de pernă udă până când materialul arată la fel de bine ca orice alt petic. Întorcând salteaua, agăț cearceaful ud de un fasung de bec și întind un prosop murdar pe saltea ca așternut. Și apoi cad înconștient pentru următoarele cinci ore.

Prosopul este murdar, dar salteaua este curată.

Așadar spăl prosopul și mă simt prea obosit să mai fac altceva decât să-l azvârl înapoi pe pat și adorm din nou. O stare de vomă mă trezește din nou și văd sânge în vasul de toaletă. Aud muzică în capul meu de genul acela ciudat pe care-l ascultă femeile câteodată, valuri și vânt și sunete naturale. După un timp îmi dau seama că fizicul meu îmi cântă, dar mai este ceva în plus.

O muzică reală, excentrică și stridentă și ciudat de seducătoare, cu un ecou neașteptat. Aud propriile mele gânduri, dar sunt întârziate cu o fracțiune de secundă. O cascadă de temeri și amintiri pe care nu am cum...

să le opresc

Mă doare gâtul, și când tușesc târătorul se agită puțin, apoi se liniștește.

Vomit din nou, un lichid acru ceva mai dens decât berea, dar este aproape din obișnuință deja. Și știu că data viitoare o să pot să opresc reflexul și gustul din gâtul meu. Ori târătorul este mai subțire, s-a afundat mai adânc în gâtulejul meu sau deja mă...

obișnuiesc cu asta

Prosopul este curat pentru prima dată în zile întregi.

Ochii mei sunt pustii și obrajii nebărbieriiți, stomacul se înghesuie în coaste unde febra a consumat grăsimea pe care o aveam din constituție. Mușchii mei arată ca niște cable încălcite pe sub pielea palidă. Sunt destul de sigur că ochii mei și-au schimbat culoarea dar asta. Trebuie să fie...

imposibil

Pe măsură ce gândurile mele se sincronizează, simt cum se încetinește muzica din capul meu și sunetele propriului meu corp se retrag în fundal. În locul lor este un mare vid. Mă văd ca ceea ce sunt, un soldat naiv depășit de situație într-un oraș necunoscut cu o misiune încă nedeazăluită.

Este un gând foarte înfricoșător.

Doar că nu este.

Deja iau notă de brațul meu, de puterea corpului meu, de mintea care abia a fost deprinsă cu gândirea în primii douăzeci și opt de ani de viață. Potențialul este acolo, pot să-l folosesc.

O să-l folosesc.

Șovăind spre fereastră mă uit la marginile Farlight-ului. În fața mea

văd câmpul de aterizare Bosworth și după acela curțile Emsworth, cățărare pe coastele inferioare a craterului. Deasupra lor este Lacuna Calinda, o spintecătură săpată de timp și fluxuri ciudate în marginea vasului stâncos.

De unde știu lucrurile astea?

Nu știu, dar accept că le cunosc. Și când mă întorc să mă uit la altă secțiune a orașului exterior, realitatea se așează la locul ei și istoria se derulează până înaintea de obiecte în formă fizică. Astea sunt gândurile mele și abia pot să le controlez, dar informația este extrasă din altă parte.

Sigur nu așa trebuie să funcționeze. Târâtorul trebuie să permită accesul unei conexiuni neurale de nivel redus ca să pot trimite și primi mesaje, furișându-le peste chiar cele mai sofisticate sisteme de supraveghere. Un agent al generalului ar trebui să țină legătura, legătură mentală, dar nu cred că el este acest gol uriaș și inteligența asta vastă care îmi umple capul.

Ești al meu acum.

Asculți?

Dând la o parte vidul, mă clatin înapoi spre oglindă. Nu m-a interesat niciodată aspectul meu fizic prea mult. Am parte de genul de fete de care au parte legionarii, care sunt în principal cele pe care nu le vor alți bărbați. Este o realitate dură, dar apoi este o lume dură și am uitat de câte ori mi-a spus asta sora mea când am fost copil; și tot ce am auzit și am văzut de atunci sugerează că este adevărat.

Nu trebuie să fie.

— Cine ești? cer eu în final.

Vocea râde. *Tu cine crezi?* spune. *Sunt OctoV, împăratul tău.* Ceva în tonul vocii mă face să înghit în sec, și durerea îmi umple gâtul imediat.

— Nu înțeleg.

Puțini dintre voi înțeleg.

— Dintre noi?

Vocea dă din cap, așa absurd cum sună. Pot să aud vocea, dar numai în cap și ce aud este mai mult gând decât vorbă. Primesc fracțiuni, nuanțele pe care le-ar transpune un interlocutor în cuvintele care sunt de fapt spuse, dar este mai degrabă un indiciu de cum ar trebui să sune.

Fracțiuni, nuanțe, indicii, de unde vin termenii ăștia?

Nu te subestima, spune vocea. *Oricum, le-ai auzit de la tutorele tău când erai copil.*

— Ce trebuie să fac?

Să-ți faci datoria.

— Ai de gând să-mi spui ce anume este datoria mea?

Altcineva o să-ți spună. Trebuie să faci treaba pe care te trimite generalul s-o faci. Pentru că dacă nu o faci el va aranja să fii omorât și asta ar fi supărător. Așa că fă ce faci și fii cine ești. Vom vorbi mai târziu.

— Când? Întreb eu, pe măsură ce vocea dispare.

Cam peste o zi, o săptămână, o lună, câțiva ani. Este dificil să fii precis. Necesitatea este atât de fluidă la nivelul ăsta.

Și apoi vocea a dispărut, iar eu sunt singur din nou. Impulsul să vomit a dispărut de asemenea, și a fost înlocuit de o nevoie să văd orașul ăsta și să îmi fac datoria. Examinez cu atenție gândurile astea, îngrijorat că ar putea să aparțină altcuiva, dar par să fie într-adevăr ale mele.

O bătaie la ușă mă face să mă rotesc și am cuțitul laser în mână înaintea chiar să fiu conștient de asta. Lisa stă acolo, cu ochii larg deschiși și dezgustată. Poate din cauză că sunt dezbrăcat, că am cuțitul în mână, sau de faptul că unul din brațele mele este făcut din metal negru. Poate fi doar din cauza împuțelii sau aspectului camerei mele.

— A venit cineva să te vadă.

— Cineva?

— Un bărbat, spune ea. A tot așteptat.

— De cât timp?

— Aproximativ trei ore.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

De data asta ochii ei se îndreaptă cu siguranță spre cuțitul din mâna mea.

— Ți-am spus, spune ea. Ai amenințat să omori prima persoană care intră în camera asta.

— Mă gândeam la alte lucruri, spun eu.

Este o teamă pe fața ei care arată urât.

Nu este atât de tânără cum ar vrea să fie, dar tot este mult mai tânără decât mine și asta e viața ei și aici locuiește, și probabil va locui aici întotdeauna. Trebuie să învăț să mă descurc cu genul ăsta de lucruri.

— Scuze, spun eu. Trac de luptă. S-a terminat acum.

Se uită în camera mea și i se încrețește nasul.

— Da. Pute. O să curăț și o să mă curăț și pe mine și apoi mă duc să beau o bere. Poate ai vrea să vii cu mine?

— Trac de luptă? Întreabă ea, nici acceptând și nici refuzând oferta mea.

Dau din cap, cu o atitudine umilă.

— Ai fost soldat. Unde?

— Fortul Karbonne, o mică planetă mizerabilă într-un mic sistem solar mizerabil atât de îndepărtat, că nici nu ai auzit de cea mai apropiată stea.

Am dreptate, n-a auzit.

— Ești foarte departe de casă.

— Da, foarte departe.

Ceva din ochii mei o face să-mi accepte invitația inițială de a bea ceva împreună.

— Dar va trebui să te cureți. Vocea ei este ezitantă, pentru că este

îngrijorată să nu mă jignească iar eu zâmbesc, realizând că trebuie să arăt într-adevăr groaznic dacă nu sunt vrednic de o ieșire la o curte din capătul Farlight-ului.

— Trimite-l pe individ, îi spun eu.

— Eu sunt Charles deCharge, spune el.

Este mic și vânjos, o versiune subnutrită a lui Phibs. Când intră în camera mea deja îi sare privirea de la un colț la altul, de parcă ar căuta inamici neașteptați.

— Ar fi trebuit să-ți fi înghițit viermele până acum.

— Ce anume?

— *Aculeus accipio...* Ți-a fost dat unul.

— Este la locul lui, spun eu deschizând gura. Vrei să arunci o privire?

Se dă înapoi, cu o expresie nulă pe măsură ce se concentrează de zor. Un ecou foarte vag al unui gând apare în capul meu. Este o șoaptă în comparație cu vacarmul de mai devreme. Nu am aproape niciun fel de emoție și cu siguranță nimic asemănător cu nuanța, dar este acolo.

— Te-am prins, spune deCharge.

— Da.

— Ți-a fost greu? Aruncă o privire la camera mea, vede așternuturile puse la uscat și prosoapele ude și își dă seama cât de absurdă este întrebarea.

— Mă auzi? Întreabă.

Și întrebarea lui este în propriul meu cap, așa că încuviințez.

— Bun, spune el. Asta este misiunea ta.

Vorbește repede, nerăbdător să scape de întâlnirea față în față, pentru că asemenea întâlniri sunt evident o raritate pentru el.

— Acum cinci săptămâni Senatorul Debro Wildeside a fost dizgrațiată datorită unui complot pornit de vărul ei, Senatorul Thomassi. Ea este exilată, la fel ca și fostul ei soț, Anton Urbana, care i-a luat locul ficei lor, Aptitude... Ai înțeles până aici?

Dau din cap, încercând să-mi mențin fața neutră.

— După cum permite tradiția și cum a sperat Thomassi, Debro Wildeside a aranjat ca toată averea ei să meargă la Aptitude, care este acum în grija lui Thomassi. Senatorul plănuiește să se căsătorească cu fata. Dacă se întâmplă asta va crea cea mai mare casă de comerț care a existat vreodată în imperiul ăsta. Datoria ta este să împiedici acest lucru.

— Senatorul Thomassi moare?

— Bineînțeles, îmi spune el. Începi cu Thomassi și termini cu fata. Nu cruța pe nimeni și dă foc la casă. Fă-o la noapte.

Înțeleg în final de ce ar prefera deCharge să facă întâlnirea asta de la distanță. A fost informat că pot fi periculos. Și cineva se joacă cu mine, în afara cazului în care se joacă cu Debro și Anton. Oricum este neplăcut. Fă cunoștință cu familia, omoară-le copilul...

CAPITOLUL 20

Vine dimineața și casa lui Thomassi este tot în picioare, și este chiar o casă elegantă. O vilă de cinci etaje cu grădini proprii, cu porți de oțel și copaci care arată de parcă au fost crescuți din sămânță. Vila este așezată în cel mai bun loc de pe Bulevardul Mazimo, una dintre cele mai scumpe străzi din Farlight; la cam cincisprezece minute depărtare de mers pe jos de complexul palatului central.

Dar toate astea vin mai târziu, mult mai târziu – cam la douăsprezece ore după ce decid că trebuie să mă spăl, să cumpăr niște arme și să îi fac cinste Lisei cu băutura aia...

Fac duș cu apă rece, ceea ce este de așteptat când te scufunzi la marginea câmpului de aterizare din Bosworth în umbra Lacunei Calinda. Nu mă deranjează, pentru că orașul este fierbinte și umed, aerul de noapte dens de la hidrocarburi și ascuțit de la ozonul din atelierele de decupaj care înconjoară câmpul de aterizare de jos.

Când am terminat dușul, sunt prea curat pentru hainele mele vechi. Așa că mă strecur în pantaloni, iau credit-cipul pe care l-a lăsat deCharge pe o margine în drum spre ieșire și mă duc să caut un centru comercial ieftin. Ceea ce găsesc de fapt este o prăvălie, cam la două străzi înainte de Golden Memories, care se dovedește a fi numele bordelului la care stau.

— Asta e tot ce ai?

Se uită la fisa mea de credit.

Dau din cap.

— Cât e pe ea?

Ridic din umeri și asta spune totul.

Femeia bătrână scoate un zâmbet crispat și îmi spune că cea mai bună ofertă pe care mi-o face este de șaizeci de cenți la fiecare credit dacă mă aștept să-mi spele un cip furat și de asemenea îmi vinde haine care nu trădează faptul că tocmai am venit de pe altă planetă, și probabil că am încălcat contractul când am coborât de pe navă.

— Nu este furat, îi spun eu.

Sprâncenele ei sunt albe, la fel ca și părul. Îmi amintește de fantoma unei bufnițe cu expresia ei exagerată de neîncredere.

— L-am primit.

Râde.

— Sigur, spune ea. Cât de tare a trebuit să-l pocnești înainte?

Ne înțelegem la șaptezeci și cinci de cenți, iar ea ia tot cârdul și promite să-mi dea ce rămâne în bani, după ce cumpăr ce îmi trebuie,

cu condiția ca ceea ce rămâne să nu depășească douăzeci și cinci la sută din suma inițială de pe cip.

Ceva îmi spune că a mai făcut asta.

— Ce poartă lumea?

Femeia se uită la mine.

— Care lume?

— Lumea ca mine...

Iau o haină de piele, prea grea pentru aerul fierbinte de noapte. Este o copie ieftină a celei care a luat-o Carl ca plată pentru a mă lua pasager pe nava lui. Cele două bluze pe care mi le oferă sunt negre; vopseaua lor este de calitate proastă și ambele arată de parcă o să se destrame după vreo două spălări. Când fac o față urâtă, femeia îmi spune să mă uit mai îndeaproape.

Sunt ex-militare, polimer de rezistență combinat cu pânză de păianjen. Culoarea este mizerabilă pentru că vopseaua nu se prinde bine de polimer și pânză, dar materialul este destul de gros să încetinească lame și să se răsucescă în jurul gloanțelor, făcându-le mai ușor de extras.

M-a băgat în categoria mercenarilor, cineva care jefuiește copii bogați ca să o scoată la capăt cu două slujbe. Nu este o poveste de acoperire nepotrivită pentru un om cu temperamentul meu. Face de asemenea să-mi fie mai ușor să pun ultima întrebare, cu toate că pun alta mai întâi.

— Cât a mai rămas pe cip?

Se gândește să mintă. Se răzgândește.

— Trei mii opt credite.

Văzând șocul din ochii mei, femeia se încruntă. Ar fi putut să mintă oricum, pentru că evident nu aveam nici cea mai vagă idee de cât era pe cip.

— Trebuie să fi fost un prieten bun, spune ea cu amărăciune.

Mă holbez la ea.

— Să-ți dea ăsta.

Ne fixăm din priviri și ea se uită în altă parte.

— Nu am cum să-ți dau atât de mult în bani, îmi spune ea. Ți-am spus de la început.

— Îmi trebuie un pistol, spun eu. Ceva bun. Mai poți lua alte două mii cinci sute... Vreau ultimii cinci sute în bani. Bancnote mici. Mă întreb ce am zis ca s-o fac să râdă.

— Ești în Farlight, spune femeia. Nimeni nu acceptă hârtii.

Se pare că inflația lasă banii fără valoare, și OctoV își plătește trupele în credite, și deci acum chiar și cipurile de credit trebuie să fie marcate cu aur de bănci particulare – cel puțin așa e în Farlight. Ignoranța mea o convinge pe femeie că sunt de undeva departe, din afara sistemului.

Apoi cântărește șansele ca cineva atât de departe să ajungă atât de adânc în centru fără un sprijin de proporții, și începe să se întrebe dacă

ar trebui să-și facă de lucru cu mine până la urmă. Am trecut de la a fi un mercenar fără slujbă la a fi ceva mai periculos.

— Un pistol, îi spun eu, făcându-mi vocea dură.

Ea dă din cap. Lăcomia, și gândul la creditele pe care le poate lua, îi înfrânge frica.

— Așteaptă aici, spune ea. Mă întorc în cinci minute.

Mai degrabă o oră.

*

— Am crezut că ai uitat... Lisa este pleoștită în spatele tejghelei la Golden Memories, părul ei periat îngrijit și apoi ciufulit din nou, acolo unde a tras de el iritată de căldură și de faptul că am făcut-o să aștepte.

— A trebuit să fac rost de asta, spun eu, dându-mi haina la o parte.

Ochii ei se deschid larg când vede tocul de la subraț și lungimea pistolului pe care-l ține. Ceva mai mic ar fi fost bun, dar asta e aproape nou și l-au luat cu destule încărcătoare ca să am nevoie de un al doilea toc pe partea cealaltă, doar pentru muniție.

— Nu ai de gând să ieși în oraș cu ăla?

— De ce? Crezi că e o idee rea?

Așa crede, dar eu îl iau oricum. Pentru început, vreau să știu dacă se observă pe sub haină, și apoi este emoția. Pentru ea, nu pentru mine. Eu am purtat arme ascunse cea mai mare parte a vieții mele.

Bem la o cantină la două clădiri depărtare. Un loc care servește oamenii din șantierul de dezasamblare și terenul de aterizare. În partea asta a orașului este chiar un loc select. Toți bărbații se uită la noi și majoritatea o cunosc pe Lisa după nume, dacă poți să judeci după puzderia de adresări de genul *ce faci* și *salut* și *bună*.

Ochi mă examinează, iau în calcul îmbrăcămintea mea și modul în care mă mișc. Dacă observă cineva arma ascunsă, cel puțin nu se vede pe fața lui. Aș spune pe fața lui sau a ei, dar Lisa este singura femeie din cantină, în afară de o fată care ar putea fi sora ei geamănă, iar ea servește bere din spatele tejghelei.

Carl este într-un colț îndepărtat, cu doi oameni de pe *Trillion Doi Zero Trei*. Privirea lui mă examinează ceva mai rapid decât privirile celorlalți.

— Cine este prietenul tău? Întrebarea vine de la fata care seamănă cu Lisa.

— Este din afara planetei.

— Lisa, spune fata, zâmbind, toată lumea este din afara planetei.

— Nu, Lisa scutură din cap. Adică el este din afara-afara planetei.

Fata din spatele barului mă examinează cu interes.

— Ai venit să-ți cauți de lucru...?

— Am de lucru, îi spun eu.

Lisa se uită la mine cu interes.

— Ai de gând să-mi spui ce anume? Asta este barmanița din nou.
Zâmbesc cât pot de frumos.

— Crede-mă, spun eu, chiar nu vrei să știi.

Când fata deschide gura, Lisa o privește sfidător. Așa că fata își închide gura din nou.

— Fă cunoștință cu verișoara mea, spune Lisa. Angelique.

Angelique dă mâna cu mine, cu toate că gestul i se pare caraghios.

— De unde ești? Și înainte să pot răspunde, se preface că se încruntă la Lisa. Asta am voie să întreb, nu?

Într-un fel sau altul ajungem toți în pat cam la o oră după ce se închide barul. Este patul lui Angelique, deci probabil că Lisa nu vrea să mă ducă în camera ei de la Golden Memories, nu că îmi pasă mie al cui pat îl folosim. Lisa și Angelique sunt tinere, sunt blonde și în mod evident au renunțat amândouă de mult la inhibiții, în ideea că ar fi avut inhibiții de la bun început.

Ne futem, dormim, ele beau *cachaca* și eu beau o bere, până când verișoarele sunt tolănite într-o încurcătură de membre dezbrăcate pe o saltea murdară, iar eu stau la o fereastră uitându-mă cum soarele răsare peste capitala lumii mele.

Undeva acolo este o fată nu cu mult mai tânără decât acestea două. Ar trebui să fie moartă, pentru că ar fi trebuit să o omor. Faptul că asta nu s-a întâmplat îl îngrijorează evident pe deCharge, pentru că îi simt vocea făcându-și loc în colțul minții mele.

Ce? întreb eu.

Mă asaltează voci, mult prea multe voci, și eu cad în genunchi. Când mă uit în încăperea fetele încă dorm, dar soarele este ceva mai sus pe cer. Domnul deCharge este în harababura din capul meu, vocea lui mai insistentă decât celelalte.

Unde ești? spune el.

Bolnav, îi spun eu.

Vocea lui vine de departe, pălită de îngrijorare și furie. Numai intervalul de timp de când îmi solicită atenția îmi permite să știu că este supărat.

Cum adică bolnav?

Îi trimit o amintire de când vomitam, atât de reală și intensă că aproape îl simt cum se retrage, ca să scape de groaza ei cumplită.

La naiba, spune el.

Da, aprob eu. Și apoi pun o întrebare care mă îngrijorează. Cum scap de vierme?

Nu scapi, îmi spune el, dar întrebând îl liniștesc. Domnul deCharge crede că sunt îngrijorat de faptul că viermele meu nu funcționează cum trebuie și mă face să vomit... Ei, așa știe el.

Unde ești acum?

Ceva mă împiedică să-i spun că sunt în camera mea. Afară la o plimbare. Tu unde ești?

Te aștept pe tine.

Dau din cap și scot din buzunar trei monede grase de argint. Da, acolo credeam și eu că e. O monedă o pun pe partea Lisei de pat, alta pe partea lui Angelique și ultima în pantoful Lisei. Va știi să nu spună nimic despre aceea.

„Cumpără o rochie,” mângălesc pe o bucată de hârtie.

Și apoi ies de acolo, scanând strada din priviri să văd dacă m-a așteptat cineva. Câini și o găină, o pisică pe un acoperiș înalt și o șopârlă cu coada ruptă mestecând o muscă la jumătatea unui zid murdar. Este încă devreme și eu trebuie să fiu în altă parte.

Mă auzi?

Vag, spun eu. E dezordonat. Nu-mi vine să cred că așa trebuie să fie. Nu trebuie.

Și nu pot să-l scot?

Nu, îmi spune, pe un ton încrezător din cauza întrebărilor mele repetate. Va trebui să te descurci cu ăla. Mă ascultă înjurând și este de acord că un vierme cu probleme nu este ideal.

Sunt pe drum înapoi, îi spun eu.

Ezită.

În afara cazului în care vrei să mă duc direct acolo?

Unde?

La vila Thomassi.

Aproape că îl aud luptându-se cu întrebările și în spatele neliniștii lui sunt alte voci, un amestec de întrebări directe și fragmente de gânduri. Este ca și cum ai asculta o stație militară de radio prost reglată cu toată lumea vorbind în același timp. Asta cumva nu îmi pare în regulă.

Vocile, îi spun eu, înainte să aibă timp să răspundă la întrebarea precedentă. Ar trebui să le pot auzi?

Și este rândul lui să înjure. Auzi alte voci?

Sute, spun eu. Este ca o durere de cap permanentă. Este unul din lucrurile care îmi provoacă greața... Asta e o minciună, evident, dar este o minciună bună.

POTI SĂ LE OPREȘTI...

Un vânt aproape că mă dărmă. Când a trecut, sunt lipit de un perete și privit de un băiat nedumerit, care ține strâns o bucată ruptă de pâine. Văzând că mă uit și eu la el, copilul pleacă înainte să pot fura micul dejun al familiei lui.

Ești acolo? întrebă deCharge. Te-am pierdut pentru un moment.

Da, îi spun eu. Sunt încă aici.

Pot să îl opresc?

Vocile devin mai puternice în capul meu când mă gândesc la ele, și apoi dispar, lăsând liniște și vocea omulețului care a venit să mă vadă noaptea dinainte. Îl dezactivez pe el de tot, și apoi îl activez din nou. O sută de voci, o voce, nicio voce. Totul este posibil. Îl aud pe deCharge bine acum, cu tot cu nuanțe.

Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Nu știu. Cu toate că știu. OctoV tocmai și-a luat o pauză de la

cucerirea vreunei părți din galaxia cunoscută ca să-mi arate mie cum să dau volumul mai încet din butoane și cursoare care nici nu știam că există.

Te-am prins, spune omul.

Da...

Cum se simte?

Limpede, îi spun eu. De parcă am fi în aceeași cameră.

Este evident că se simte ușurat. Și vocile?

Au dispărut. Nu te aud decât pe tine acum.

La naiba, spune el, apoi repetă, și pentru prima dată înțeleg cât de îngrijorat a fost, cât de speriat pentru el însuși, cât și pentru mine. Este prima dată când s-a întâmplat asta, îmi spune el. Nici n-am știu că viermii pot avea defecțiuni. Crede că suntem conectați printr-o nenorocire, așa că îi arunc încă o firimitură, ceva care să explice defecțiunea.

Biologia mea este diferită, îi spun eu. Mă vindec singur. Bănuiesc că organismul meu a luptat contra viermelui, probabil de asta nu a funcționat cum trebuie, dar totul este în ordine acum.

Partea cu biologia poate fi verificată, și știu sigur că cineva o să spună că e așa; ar face bine, pentru că nu o să îl iert pe general pentru experiența cu târătorul pentru ceva timp, dacă o să-l iert vreodată...

Așteaptă, îmi spune deCharge, cât verific ce trebuie să facem acum.

Scutur din cap, privit doar de pisica neagră, care este ocupată cu ce a mai rămas din șopârla cu coada ruptă. Pe măsură ce capul șopârlei dispare în gâtleejul pisicii, îmi amintesc că deCharge nu poate să mă vadă, și îmi dau seama că probabil așteaptă în continuare să răspund.

Nu, spun eu, mă apuc de treabă.

Așteaptă, îmi spune el, dar eu am întrerupt deja conexiunea.

Istoria este ca o furtună de nisip. Nu-mi aduc aminte cine mi-a spus asta. Dar trebuie să ai grijă unde stai să te gândești la așa ceva, pentru că centrul liniștit este de multe ori mai periculos decât marginea zgomoasă.

CAPITOLUL 21

Sunt într-un bar la marginea pieței Zabo când primesc vestea unei slujbe de-o zi; un bar preferat de foști soldați. O duzină de bărbați se ridică deodată.

Slujba este disponibilă pentru că am sunat înainte să îl previn pe Senatorul Thomassi că o facțiune rivală intenționează să îi tulbure nunta. Probabil că oamenii lui încă încearcă să depisteze apelul meu.

Trebuie să ne adunăm în fața vilei Thomassi; plata va fi bună, dar numai profesioniștii pot să se înscrie.

— Unde ai lucrat? întreabă un om cu față dură, când îmi vine într-un final rândul. El este șeful securității pentru familia Thomassi, un fost-legionar după cum se mișcă.

— Este confidențial.

Șeful securității lui Thomassi se uită la mine.

— Va trebui să găsești un răspuns mai bun.

Pumnalul de la Capul-de-Mort este în mâna mea înainte ca el să apuce să clipească. În cealaltă mână am cuțitul laser, cu toate că el nu-și dă seama ce e decât când tai o bucată de ceramică din poarta de lângă el.

— Chiar contează?

Privirea lui trece de la un cuțit la altul, ochii deschizându-se larg.

— Este adevărat?

— Care dintre ele?

— Pumnalul.

Dau din cap, îl întorc în mână și i-l ofer cu mânerul înainte. Îl ia cu grijă, de parcă mânerul ar putea fi otrăvit.

— Chiar este al tău? întreabă el, și apoi îmi spune onorariul înainte să apuc să răspund.

Să îngrozești cu o uniformă neagră și o emblemă care rânjește, și lasă restul în seama imaginației. Este un șiretlic bun dacă îți iese. Numai sugestia că am aparținut de Capul-de-Mort este de ajuns ca să-mi asigure locul.

Deci acum sunt în fața unei catedrale împodobite, încercând să nu mă topesc de căldură în timp ce mi se scurge sudoarea pe coaste înăuntru hainei de piele și un grup de copii jerpeliți se strâng să vadă spectacolul. Sunt atrași de un runner ornat și muzica de înăuntru, și de armele din mâinile bărbaților cu priviri aspre aliniați în jurul meu.

Aș putea să o fac aici, când Thomassi și Aptitude ies din catedrală, dar aș fi măcelărit în câteva secunde iar ușa este prea îngustă să-mi

permite să țintesc pe toată lumea.

Și mai este și cealaltă problemă.

Drăguța de Aptitude.

Să mă gândesc la ea în clișee nu ușurează situația. Până la sfârșitul zilei voi fi dezamăgit pe cineva; și pregătirea aplicată de Legiune este de așa natură că eu știu, oricum iese, că nu îmi permit să dau greș. Este cel mai urât eșec, *eșecul care îi dezamăgește pe alții*.

Vechiul proverb este gravat în capul meu, lustruit și strălucitor, dar este inutil pentru că încă nu știu cui îi dătez de fapt.

Aptitude Wildeside arată exact ca mama ei.

Aceiași ochi întunecați ca și Debro și aceeași privire intensă; oasele obrazilor sunt înalte și buzele pline: să mă uit la ea este ca și cum aș vedea-o pe Debro tânără din nou. Este îmbrăcată în alb, așa cum trebuie să fie o mireasă, și părul este prins sus, împletit și aranjat în jurul craniului într-un model complicat prins cu agrafe.

Este tânără, doar că nu atât de tânără precum sugerează lipsa ei de experiență.

Și este frumoasă.

Un corp perfect și o față perfectă, probabil potrivită cu o minte ageră și curioasă. Rochia ei este scumpă, bijuteriile neprețuite. Sunt diamante de mărimea ouălor de prepeliță în mânerul evantaiului pe care îl ține, în timp ce iese clipind la lumina soarelui și este condusă spre vehiculul ei de nuntă.

Nu sunt sigur ce fel de runner este, pentru că este acoperit de ghirlande și fundițe, dar din câte văd vehiculul este nou. Iar șoferul îl ține absolut nemișcat, astfel că abia se leagănă când coboară o treaptă și Aptitude se urcă în spate, zâmbind cât poate de frumos.

Ochii ei privesc spre fața mea și apoi sunt uitați.

Doar unul dintr-o duzină de oameni care au fost chemați în ultimul moment să asigure protecție. *Din precauție*, spune Senatorul Thomassi către Aptitude, fără să specifice față de ce. Sunt acolo când îi spune, la fel de invizibil pentru el ca și pentru ea.

Ne aliniem pe ambele părți ale vehiculului, care merge cu o viteză care ne permite să o protejăm. Până aici, în runner a fost doar Aptitude; acum este și Aptitude și Senatorul, care o ține strâns de mână. Aptitude are lacrimi în ochi, și nu par să fie lacrimi de fericire.

Vălul este ridicat de pe fața ei și ochii ei cercetează străzile de parcă este ultima dată când o să le vadă.

Trebuia să fac asta noaptea trecută.

Ar fi fost mai curat și plăcut pentru copilă să o scutesc de trauma de a se vedea căsătorită cu un om care a trăit mai mult decât trei neveste și este îndeajuns de bătrân să-i fie bunic, dacă nu și mai bătrân. Clanurile nobile din Farlight trăiesc mai mult decât oamenii de rând. Ei, ceea ce numesc eu oameni de rând, pe care cei din familia Thomassi probabil nici nu îi numesc oameni...

— Vrei să fi plătit sau să mai faci un schimb?

Sunt tentat să mai fac un schimb. Este o metodă bună să ajung în Vila Thomassi, poate prea bună, și ceva mă previne să nu mă încurc. Așa că încasez banii, care ajung la o mână de monede de argint, și merg înapoi la barul unde am primit la început vestea despre slujbă. Majoritatea dintre ceilalți mă urmează.

O parte din noi comandă beri și doi bărbați urcă pe scări cu o fată cu pielea închisă la culoare. Ceilalți încep să plece când întinericul se strecoară în piața enormă. Se aude muzică de la o cafenea vecină. Așa că proprietarul răspunde și el cu ceva muzică.

În mod evident, melodiile se amestecă.

O femeie slabă gătește miel în curtea din spatele barului, grăsimea căzând în flăcări și impregnând aerul cu miros de carne friptă.

Mă tot uit după vestita eleganță a Farlight-ului și nu o găsesc. Piața Zabo este vastă. Atât de vastă, de altfel, că încape toată Fortăreața Libidad într-un colț și abia dacă ocupă un sfert din spațiu. N-aș fi surprins dacă ar încăpea și tot orașul Karbonne în Piața Zabo.

— Este ceva afară?

Este unul dintre bărbați. Se uită la mine cum privesc spre piață.

— Mă gândesc doar cât de mare este.

— Ești nou aici?

Caut o provocare în cuvintele lui, dar întrebarea este exact asta, o simplă întrebare. Așa că dau din cap, iar el îmi spune că numele lui e Pietro, și el locuiește în Farlight de cinci ani, și i-a luat ceva timp să se obișnuiască cu zgomotul și aglomerația. Pietro mă avertizează că sunt hoți de buzunare și șarlatani, și îmi spune să am grijă cu oamenii care vor să-mi fie prieteni. Zâmbește când spune asta, și se oferă să-mi cumpere încă o bere, lăsându-mă să mă întreb dacă își dă seama de incoerența cuvintelor lui.

Incoerența?

Lovindu-mă de cuvântul ăsta mă încrunt. Explicând repede că-mi aminteam de un vechi sergent, cădem de acord amândoi că aceștia sunt idioți și mai bine uităm de ei. Apoi eu cumpăr încă un rând de beri, cu toate că nu am terminat încă berea pe care mi-a cumpărat-o el, și Pietro spune că se duce sus să vadă dacă prietenii lui au terminat cu fata cu pielea închisă la culoare.

Întrebă dacă sunt interesat să trag o tură.

Așa că îi mulțumesc pentru ofertă, și îi spun că am lucruri de făcut.

CAPITOLUL 22

Piața Zabo este întunecată. O dungă de lumină se formează de la cafenele și cantinele care o înconjoară, iar mijlocul ei negru se întinde sub picioarele mele. Vila Thomassi este la marginea îndepărtată, trei străzi înapoi și ascunsă în spatele unor porți de fier forjat și a unei bolte dese de copaci. I-am memorat așezarea pentru acest moment.

Un om vine la poartă când o zgudui. Este unul dintre puținii care au rămas pentru a doua tură și eu vreau să-mi cer scuze și să spun că nu e nimic personal, dar deja îl pun la pământ, iar marginea laserului a cauterizat rana de la gâtul lui, închizându-i marginile.

Târându-l aproape, ridic *cheile* de la cureaua lui.

Te întreb.

Chei grele de alamă, cu capete curios tăiate care se dovedesc a fi blazonul familiei Thomassi. Știu asta, pentru că același blazon este gravat pe stâlpii de la poartă și turnată în oțel pe barele de fier forjat ale porții.

Există încredere și există aroganță; și apoi există prostie oarbă, care este mai apropiată de primele două decât își închipuie oamenii. Familia Thomassi are sistem de monitorizare, dar ochii le sunt reprezentați de o singură cameră discret așezată într-un copac de o parte a intrării, astfel încât să nu strice aspectul porților.

Până când camera ajunge la mine am trecut de poartă, omul mort este într-o tufă iar eu port jacheta lui și stau la locul lui. Camera trece de mine și apoi se oprește, fixându-se pe ceva din stradă.

O armă, cinci încărcătoare, un pumnal și un cuțit laser, plus pistolul pe care tocmai l-am luat de la omul din tufa. Să-i omor pe oamenii lui Thomassi nu va fi o problemă; să dau foc la vilă după aia este posibil să necesite ceva mai multă ingenuitate.

Aud pași pe nisip în spatele meu.

— Totul e bine?

Fracțiunea de secundă care îi ia omului să-și dea seama că nu mă recunoaște este tot timpul de care am nevoie să-i înfig un țep pe sub bărbie și în creier. Șocul moare pe măsură ce lumina îi părăsește ochii, iar eu îl așez ușor pe pământ.

Aceștia sunt foști soldați, oameni care sunt plătiți să facă față morții. De fapt, ei sunt eu în altă viață; poate de aceea îmi vine greu să-i omor pe neașteptate.

Revino-ți, îmi spun.

Șeful securității lui Thomassi urmează și uciderea lui se dovedește

ușoară; la fel și să-i arunc corpul în umbra de lângă scările principale. O cameră de la portic mă surprinde, dar nu sună nicio alarmă. Camera ajunge doar la capătul drumului, apoi începe să meargă înapoi, trecând de mine a doua oară. Ori programul este inutil ori familia are un om la celălalt capăt, caz în care protecția lor este și mai inutilă.

Trei trepte, o privire rapidă în spatele meu și am intrat pe ușa din față.

Un miros bogat și năucitor de flori umple holul. Tapițerii enorme acoperă un zid. Un corp greu de iluminat atârna deasupra capului meu, ținând o duzină de lumânări. Este susținut de un lanț gros și controlat de un trolu aparent ruginit dintr-un colț îndepărtat. Dacă trolul este ruginit, atunci așa e făcut să fie, pentru că tot restul lucrurilor din hol sunt perfect menținute.

Așa arată banii.

Un portret enorm al unui ofițer cu aspect eroic se holbează la mine. Pieptul lui este împânzit de medalii și un ordin de merit atârna de o panglică la gâtul lui. Îmi ia o secundă să-mi dau seama că omul este Senatorul Thomassi, și nava argintie din spatele lui este un crucișător intern de luptă. Moment în care mă cuprind nervii, pentru că omul este la fel de mult soldat ca și Aptitude, iar ea măcar nu se preface.

Mânia și muzica mă fac să traversez holul. O muzică cu totul diferită de cea din Piața Zabo. Asta e elegantă și formată în principal din pauze între note. Îmi umple mintea și îmi găsesc picioarele făcând pași pe ritmul ei, opririle bruște și mersul în lateral mă fac să rânjesc, mânia uitată.

Am un pistol în mână.

Cincizeci de oameni mă așteaptă după ușa aceea.

Învârtindu-mă într-o parte, intru în sufrageria Senatorului Thomassi și scanez masa. Thomassi moare înainte să realizeze că nu sunt unul din oamenii lui. Ambele gărzi de corp cad, fără să-și scoată pistoalele. Primul moare și creierul lui redecorează un zid din spatele lui, al doilea moare încercând să țipe printr-o gaură din gât.

Aptitude doar stă acolo.

Asta e momentul care contează, trebuie să înțelegi asta.

Tot ce sunt sau ce trebuie să fiu stă într-o singură împușcătură, când fata se întoarce și cade pe gresie.

— Criminalule, țipă o femeie.

Dau din cap.

Trei dintre musculoșii angajați de Thomassi mor în intervalul a trei focuri, ultimul aruncându-se în spatele unui scaun de lemn, doar ca să fie omorât de o furtună de așchii. Nu știu unde a găsit bătrâna pistolul, dar e o armă meseriașă.

— Petrecerea s-a terminat, țip eu.

Cum nimeni nu mișcă, descarc un încărcător în tavan. Ipsos cade ca zăpada și sufrageria se goleşte. Un gardian cu un pistol își scoate capul pe după ușă și pierde o jumătate din craniu, căutând încă sursa focului

de armă.

Glont penetrant învelit în ceramică, cu vârf de polimer și inel de expansiune din oțel, este de neîntrecut. Gloanțele ajung la un nivel de răspândire de trei sute la sută, încă menținându-și nouăzeci și șapte la sută din greutate la cincizeci de pași; ceea ce trebuie să merite fiecare credit din banii altcuiva.

O poșetă minusculă vișinie se găsește lângă majoritatea serviciilor de masă. Câteva au fost luate de oaspeți care fug, restul abandonate. Când verific, fiecare poșetă conține zece monede de aur. Mulțumindu-i oricărui Zeu în care a crezut familia Thomassi pentru că i-a sensibilizat la respectarea tradiției, bag totul în buzunar, cu decizia că merită să car surplusul de greutate.

Mai rămâne să ard vila.

Turnând brandy, vodcă și ceva dulce și lipicios pe masă, răstorn o candelă ornamentată de argint și privesc cum flăcări albastre își fac drum pe o față de masă din pânză albă. Pentru noroc, stropesc cu vodcă o tapițerie pătată cu creier, dar nu prea a rămas destul să facă o diferență.

Altă față, alt om mort.

Luând-o pe Aptitude de talie, o ridic pe umăr și mă duc spre holul cu scările întinse de marmură. Orice subofițer din lume o să-ți spună, nu urca scări într-un incendiu și niciodată nu te retrage pe acoperișul casei, în afara cazului în care cineva cu un elicopter te așteaptă acolo. Dar am cercetat tavanul când am intrat, și cel puțin trei copaci ating acoperișul vilei, cu încă cinci la distanță de un salt.

Ce urmează este neplăcut. O femeie stă la capătul de sus al scărilor. Are un pistol și îl ține în fața ei, ținut fix la fața mea. Are în jur de douăzeci de ani, cu ochii limpezi și hotărâtă. Poate își mușcă buza, dar mâinile ei sunt perfect nemișcate și arată de parcă a mai umblat cu arme.

Deci nu face parte din familie.

— Stai pe loc, spune ea.

Scutur din cap.

Am renunțat la haină și am un pistol în fiecare mână, și brațul de metal lucește în puțină lumină de la un candelabru de deasupra. Tocuri atârnă sub ambele mâini și țepii de aruncat sunt vizibili; este evident ce sunt.

Dar femeia este curajoasă. Ea doar stă acolo, își ridică pistolul încă puțin și începe să-și strângă degetul pe trăgaci. Când face asta, îi dau drumul lui Aptitude iar femeia își pierde concentrarea când capul lui Aptitude se lovește de o treaptă de marmură.

Ea tot trage.

Și trage bine, dar nu destul.

Chiar dacă sunt în genunchi, aruncat pe spate și ceva s-a rupt în umărul meu, dar încă sunt în viață și ochii gărzii sunt pe Aptitude. A rămas încremenită de șocul rănii de la craniul copilei și de substanța

neagră și lipicioasă de pe cosița elaborată a lui Aptitude. Când își îndreaptă atenția asupra mea din nou eu sunt în picioare, și pistolul meu este fixat la capul ei.

— Aruncă-l, îi spun eu.

— Nu, spune ea, ridicând propria ei armă.

— O să te omor.

Ea ridică din umeri, cât se poate de intens. Un gest care spune, *Nu-mi pasă și Du-te dracu', și Poate mori încercând.*

Cade cu o secundă înainte să apese pe trăgaci. Bucăți de acoperiș cad când ultima ei împușcătură sparge un trandafir din ipsos de pe tavan și dezvăluie grinda de deasupra. Pistolul ei este încărcat cu muniție alternativă și explozibilă. Îmi pare bine că n-am știut asta.

Ridicând pistolul ei, aflu că este un SIG *diabolo*, construit pentru o mână mult mai mare decât a ei. Mie mi se potrivește perfect.

„Armează și încarcă,” scrie pe SIG.

Mă uit la el.

„Procesez informație nouă. Genotip echivalent uman. Statut CM clasa 3, depășit...”

Atunci îmi dau seama că nu pe haină a pus generalul micul locator, ci pe mine; și am statut de membru onorabil al Capului-de-Mort, chiar dacă e de cel mai jos nivel. Încă încerc să înțeleg cum se potrivește asta cu faptul că m-a amenințat să mă renege dacă misiunea eșuează, când un zid se dărâmă și mă readuce în prezent.

Două gărzi de securitate se îndreaptă spre scări de la etajul inferior.

— Ați ratat, le spun eu.

O a doua împușcătură îl nimerește pe primul gardian pentru mine, iar el cade cu un glonț în cap. Fragmente de os aproape orbindu-l pe omul din spate. Ștergându-și fața, al doilea om ajunge exact la timp să vadă piesa SIG din mâna mea. Locul în care stătea se transformă într-o minge de foc. Pistolul meu tocmai a irosit un incendiar iar eu sunt șocat, pentru că poți angaja o brigadă a Legiunii timp de o săptămână pentru prețul unei cutii de asemenea muniție.

— Exagerat, spun eu.

— E mort, nu-i așa? SIG-ul pare mai nervos decât mine.

Pentru un moment mă gândesc să renunț la el. Doar că pistoalele inteligente trebuie să fie valoroase, și cu toate că am mai auzit de ele aproape am crezut că sunt un mit.

— Doi oameni, mă avertizează. Urcă scările.

Decid să păstrez pistolul.

Am omorât deja mai mulți oameni într-o jumătate de oră decât am omorât cu vreo altă ocazie în cei douăzeci și opt de ani din viața mea, și adaug încă doi pe listă, înainte să o ridic pe Aptitude pe umăr din nou, și apoi ezit. Femeia de la picioarele mele este aproximativ de înălțimea lui Aptitude, mai în vârstă cu câțiva ani și cu expresia feței mai dură chiar și la moarte, dar asemănător construită.

Ea este răspunsul la o problemă pe care nu știam că o am.

Sub haine are armură de corp. Este subțire și mulată și pare scumpă. Timp de o secundă, sunt tentat să o iau, dar gândul că trebuie să dezbrac un cadavru îmi întoarce stomacul pe dos și închizătoarea pare complicată, iar eu m-am convins să renunț la armură când realizez că făcând asta sabotez tot ce încerc să obțin.

Armura de corp se desface din spate.

Este subțire și pare să fie făcută din mătase răsucită care reacționează în funcție de tratament: dacă o zgârii destul de tare probabil o să te taie la mână. Culoarea se setează cu ce ai pe dedesubt. Când dezbrac cadavrul armura devine transparentă și apoi adoptă culoarea alb cu negru a gresiei.

Tocmai desfăceam nasturii cămășii lui Aptitude când ea deschide ochii. O fracțiune de secundă mai târziu, deschide gura să țipe, și încearcă să mă muște de mână când îi acopăr fața.

— Taci, îi spun lui Aptitude.

Se luptă atât de tare să se rostogolească de sub mine că renunț să mă port frumos și îi pun pistolul la cap.

— Încerc să te salvez.

Aptitude scuipă.

— Dezbracă-te, îi spun eu.

Știe o mulțime de cuvinte urâte pentru cineva atât de bine crescut.

— Schimbă-te în asta. Îi arunc armura de corp, apoi hainele pe care le purta femeia moartă. Să le vadă este de ajuns ca Aptitude să adopte o expresie crispată. Mai sunt puține secunde până la colaps, și acestea sunt secunde pe care nu le putem irosi.

— Schimbă-te, îi spun eu.

Ea se uită la femeia moartă, apoi la hainele din mâinile ei. Pistoalele mele îi captează pe jumătate atenția lui Aptitude, dar sunt prea multe întrebări și niciun răspuns evident. Afară pe stradă se aud sirene și un elicopter zboară deasupra și nici asta nu e bine. Trebuie să scăpăm neobservați, fără camere și în special fără martori.

— Aptitude, spun eu.

Se uită la mine, întrebându-se de ce îi spun pe nume.

— M-a trimis mama ta...

Nu este adevărat, dar nu este tocmai o minciună.

— Poți să mă crezi sau nu, îi spun, încerc să-ți salvez viața.

Privirea ei se îndreaptă spre femeia moartă, iar eu îmi dau seama că vrea să spună că nu mă crede de niciun fel. Dar, de ce este în viață dacă eu vreau să o omor? Și de ce m-aș complica să o menționez pe mama ei?

— Ascultă, spun eu.

Ea așteaptă.

— Ara întâlnit-o pe mama ta pe Paradis, și pe Anton...

— Îl știi pe tata?

— Înalt bărbat, a fost soldat. O iubește pe mama ta, chiar dacă au divorțat și ea îl cam scoate din sărite câteodată.

Aptitude plânge.

— Sunt încă în viață?

— Da, spun eu. Amândoi. Trebuie să te scoatem de aici.

— Dar ai omorât-o pe Sophie.

Privirea mea se îndreaptă către femeia moartă.

— Garda ta de corp?

Copila dă din cap.

— Sophie.

— Sophie a încercat să mă omoare. A murit făcându-și datoria...

Poate că asta înseamnă mai mult pentru mine decât înseamnă pentru Aptitude, pentru că nu pare să o consoleze prea mult.

— Schimbă-ți hainele, îi spun lui Aptitude. Te rog. Fă-o acum.

— Întoarce-te cu spatele, ordonă ea.

— Deja m-am întors.

La capătul scărilor flăcări încep deja să mănânce portretul Senatorului Thomassi; asta e bine într-un fel și rău într-altul. Focul ne separă de hol și ne protejează pentru moment, dar în același timp nu ne permite să trecem pe acolo.

— Ai terminat? întreb, privind în spate și văd un fragment de umăr dezbrăcat. Armura de corp foșnește pe măsură ce se mulează pe noul proprietar și începe să adopte culoarea pielii ei.

— Hei, spune Aptitude. Nu ai voie să te uiți.

— Nu mă uit.

Copila se uită urât la mine.

— Ești gata cu asta? o întreb.

Ea dă din cap, încercând să încapă într-o jachetă de luptă care nu i se potrivește prea bine. Pantalonii sunt mai buni.

— Și bocancii.

Aptitude face ce i se spune.

Durează mai mult decât aș fi vrut să o îmbrac pe Sophie în rochia de nuntă a lui Aptitude. Cu toate că trebuie să o îmbrac în cămașa de mătase mai întâi.

— Nu eu am ales îmbrăcămintea, spune Aptitude.

— Senatorul?

Ea dă din cap, fața atent impasivă. Asta e o fată care s-a obișnuit să-și ascundă emoțiile.

— Întoarce-te, îi spun.

Glonțul meu trece prin capul gărzii moarte de corp, aruncându-i în aer jumătate din craniu și împrăștiind jeleu lipicios de-a lungul gresiei sparte. Când Aptitude încearcă să se uite, o îndrept în altă direcție și scot brățările de aur de pe încheieturile lui Aptitude și un inel de pe deget. Este greu să-i pun inelul pe deget, dar brățările merg destul de ușor.

Focul urcă scările acum, ajutat de obiecte agățate de zid, balustrade de lemn poleit și forța brută a flăcărilor.

— Ce este acolo sus? o întreb pe Aptitude.

- Dormitoare.
- Și după ele?
- Sectorul servitorilor... Podurile. Niște cămări.

Urcăm scările în liniște. Între timp, privirea lui Aptitude trece de la fața mea la flăcările din spatele ei. Îi este greu să-și dea seama care este adevăratul pericol. Când se uită la mine din nou, realizez că este din cauză că înjur.

- Ce? cere ea.
- Mă gândesc doar.

În mare parte la cum dracu' ar trebui să o scot pe copilă de aici. Ce am? Un pistol care vorbește, o colecție de arme proaste, un târâtor ciudat în gât și voci care se înghesuie pentru răspunsuri într-un colț al minții mele.

Un gând mă oprește, la mijlocul pasului.

Unde sunt hărțile?

Când întrebarea se strecoară în mintea mea se strecoară și planurile pe etaje ale Vilei Thomassi. O clipire și mă uit la harta unei zone la vest de Piața Zabo, altă clipire și Farlight este răspândit sub mine, trecând de la o fotografie din aer la o suprapunere transparentă. Viermele îmi transmite informații mai repede decât pot să le percep. Trecând harta la detalii amănunțite, încerc să înțeleg planurile casei.

— Ce este acolo? cer eu, indicând un coridor. În planuri se vede un jgheab. Pare să ducă la un subsol. Marele avantaj este că ne va duce de la flăcările care cresc până jos la răcoare.

- O veche spălătorie.
- O luăm pe acolo.

Aptitude arată de parcă se pregătește să protesteze, ceea ce e bine, pentru că înseamnă că se gândește deja la noi ca o echipă. Pe termen scurt poate, dar Aptitude nu mai caută să scape de mine cu prima ocazie.

- Câți ani ai?
- De ce?
- Mă întrebam doar.

Pentru o secundă, pare că o să refuze să-mi spună. Nu că ar conta de fapt, sunt doar curios.

— Cincisprezece.

Am omorât o jumătate de duzină de oameni până atunci, m-am îmbătat, m-am regulat, am făcut febra curvelor și am fost biciuit pentru prostie. Dar aia a fost atunci și asta este acum și suntem oameni foarte diferiți, nu doar pentru că ea e fată dar și pentru că lumile noastre sunt lumi care nu sunt făcute să se întâlnească.

— Sven, îi spun eu.

Se uită la mâna mea întinsă, apoi bunele maniere se lasă văzute.

— Eu sunt domnișoara Aptitude Tezuka Wildeside, spune ea, dând mâna cu degetele mele pătate cu sânge.

Vezi ce vreau să spun?

CAPITOLUL 23

Dimineața ne prinde șchiopătând prin terenul de aterizare de la Bosworth. O dâră de fum negru se ridică spre cer în spatele nostru, abia vizibil acum când soarele a început să răsară. Nimeni nu pare să se grăbească să stingă focul, cu toate că două elicoptere zboară deasupra și nave cargo grase se abat din curs să se apropie de loc.

Aptitude este încă furioasă pentru că am aruncat-o în jgheab când a refuzat să sară, și încă o doare capul acolo pe partea craniului unde am lovit-o. A fost o plimbare lungă și o dor picioarele, la fel ca tot restul corpului. Umărul meu nu e în stare bună, dar durerea scade. Câteodată uit că alți oameni nu se vindecă automat.

Caut un băiat mic și un robot păianjen proaspăt metamorfozat. Când îl găsesc, stă lângă aripa unui avion teleghidat ruginit, în timp ce păianjenul lui roade aripa în ceva care seamănă cu firișoare de fier. Acestea cad într-o găleată de plastic pe care băiatul o mută din când în când în funcție de cum se așează robotul.

— Ce mai faci?

— Bine. Își ridică privirea, încearcă să-și dea seama dacă mă cunoaște și apoi privirea lui se îndreaptă spre robot iar eu știu că m-a recunoscut. Ea cine e?

— O prietenă, spun eu. S-a lovit într-o căzătură.

Copilul înclină capul într-o parte, luând în considerare craniul înșângerat al lui Aptitude.

— Mie îmi seamănă a glonț.

Eu râd și Aptitude se uită la noi.

— Tatăl tău este pe aici?

— Afară în spate, spune băiatul. Ți-aș arăta, dar nu am voie să plec de aici.

Per Olson stă lângă o bobină Casmir stricată, și din când în când își suge dinții și se plimbă în jurul inimii distruse a unui crucișător. Este o aglomerație de metale prețioase și cristale. Tot ce trebuie să facă este să extragă ce este valoros fără să se distrugă pe el și un cerc de cinci sute de metri în jurul lui.

— Probleme? spun eu.

Își ridică privirea de la o placă portabilă, verifică ceva pe ecranul ei și apoi se uită din nou la Aptitude.

— Se pare că ar trebui să te întreb același lucru.

— Noi avem nevoie de un doctor.

— Noi?

— Ea are.

Per dă din cap, și când își sugă dinții nu este din cauza bobinei Casmir. Instrucțiunile pe care ni le dă sunt exacte. Trebuie să folosesc numele lui. Cel mai bine ar fi să-i înfășor capul în ceva înainte să o duc în umbra Lacunei Calinda. Va trebui să plătesc cu aur.

Ezită.

— Ai bani?

— Da. Nu mă întreabă cât sau de unde, și îmi dau seama că-mi place de omul ăsta. Este autentic. Tot ce am făcut a fost să-i repar robotul păianjen, dar el este gata să o împrumute pe Aptitude dacă nu am destul pentru un doctor.

Încurajat, se uită la noi când plecăm.

Doctorul este tânăr, agitat și dependent. Se prezintă cu numele de Josh3 și pare amuzat când Aptitude vrea să dea mâna cu el. Operația este dură, cu multă aparatură improvizată și bucăți goale de cristale de memorie, printre care una cât pumnul legată de un cititor de plăci cu fibră de sticlă. Ferestrele sunt acoperite cu foaie de gudron și protejate de bare proaspăt sudate.

Îi dau cel mult o lună înainte ca găștile sau poliția să-l scoată afară. Amândouă vor vrea bani contra protecție și niciuna nu va putea să-l salveze de cealaltă. Farlight începe să semene cu Karbonne, doar că mai mare. Dar Josh3 este aici acum, și moneda de aur pe care o țin este destul ca să-i captez atenția.

— Rană urâtă, spune el.

— Nu chiar atât de urâtă, îi spun eu.

Josh3 pare că ar vrea să mă contrazică. F

— Fă ce poți, spune Aptitude. Dar vreau să rămân conștientă.

Pare că ar vrea să se contrazică și cu asta.

Chiar este fiica lui Debro. Fața ei este palidă, mai mult decât va fi a mea vreodată. Ochii ei sunt larg deschiși și gura ei se îngustează de durere când Josh3 ridică marginile rănii cu un cârlig de ceramică, dar nu se clintește și își înghite durerea când el curăță osul sfărmat și îi coase marginile cu copci.

— Mama ta ar fi mândră de tine.

Am vrut să fie un compliment. Nu am vrut în niciun caz s-o fac să plângă.

Craniul cusut și eșarfa de cap ascunzând locul unde părul i-a fost tăiat, Aptitude merge alături de mine dimineața devreme prin Lacuna Calinda. Țsta e un oraș ciudat: iahturi scumpe pescuiesc leneșe cu plasa la orizont, dar majoritatea clădirilor din jurul nostru sunt din rocă de spumă sau blocuri de fibră și câteva sunt chiar din lemn. Motociclete ieftine împânzesc alei cu o ceață deasă de hidrocarburi și am văzut chiar și o pereche de măgari, încărcăți cu coșuri.

Farfurii de satelit sunt împrăștiate ca ciupercile la cornișele celor mai multe case. Este încă devreme, dar aerul pute deja de rahat proaspăt

de câine și dejecții umane. Este puțină de apă în orașul ăsta, cel puțin aici spre margine.

— Doamne, spune Aptitude.

— Nu știai că există locuri din astea?

Ea scutură din cap și apoi tresare de durere. Ochii ei lucesc de la analgezice, dar Josh3 s-a ținut de cuvânt și a lăsat-o conștientă pe durata întregii operații. Umărul meu este de asemenea vindecăt, nu că ar fi fost grav de la bun început... Un os rupt, vindecându-se neobosit în timp ce Josh3 tăia ca să ajungă înăuntru.

— Unde mergem?

— Într-un loc sigur...

Aptitude se holbează la mine așa că o așez pe un zid scund și îi spun câteva adevăruri, începând cu faptul că un număr de oameni importanți o vor moartă și că o să ne omoare pe amândoi dacă află vreodată că nu este moartă. Nu specific identitatea oamenilor respectivi, și faptul că Aptitude nu are niciun dubiu că asta e adevărat spune ceva despre politica statului Farlight.

— Și mama mea este vie?

— Da. Spun eu.

— Promiți?

— Promit.

Se coboară de pe zid, leagă eșarfa mai strâns în jurul capului și se agață de brațul meu.

— Presupun, spune ea, că ar trebui să mergem.

Golden Memories este aproape gol, lucru pentru care sunt recunoscător. Se prăjește șuncă în bucătărie și vine miros de gunoi de la un coș de afară. Încep să recunosc mirosurile de bază din orașul ăsta, cel puțin din zonele pe care le cunosc. Și îmi place mirosul de mâncare pe care îl recunosc. Când distrugeam cina de nuntă a lui Aptitude, abia reușeam să disting ce e mâncare și ce e decor.

Lisa rânjește când intru în bucătărie, o vede pe Aptitude în spatele meu și începe să se încrunte. Este un mod bun de a trata problema asta și un mod rău, și dacă aș ști care e care aș alege modul bun, dar Lisa este încă o străină, după ce am împărțit o dată un pat.

Așa că decid să spun adevărul.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Și Aptitude și Lisa se uită la mine. Ca să complicăm lucrurile și mai mult, Angelique iese dintr-o cămară și vine să se alăture verișoarei ei.

— Cine este ea? cere ea.

— Fiica unui prieten...

— Un prieten?

Pun pistoalele pe teighea, unul după altul. Nu este o amenințare; doar am nevoie ca ele să știe cine sunt. La vederea ultimei arme, ochii Lisei se deschid larg.

— Este...

— Da, spun eu, ilegal.

Angelique rânjește.

M-ar putea vinde la poliție și ar obține probabil un preț bun. Negociem acum. Tocmai le-am spus că vor primi ceva care valorează mai mult. Pe moment probabil că își imaginează că este unul din pistoale.

Scot monede de aur din buzunar.

Ochi larg deschiși.

— Zece Octo, spun eu, aveți grijă de ea... Încă zece, o lăsați să lucreze la bar până mă întorc eu. Pun un total de douăzeci de monede pe tejghea. Este vorba de mult mai mult decât câștigă ele într-o lună, legal sau altfel.

— Și asta? întreabă Lisa, uitându-se la ultima grămadă.

Copila îmi ia camera. Nu e ca și cum Golden Memories are mulți clienți adevărați. Și la o sută de credite pentru un singur Octo, tocmai i-am cumpărat lui Aptitude camera pentru mult timp. Regulile sunt clare: lucrează în spatele barului, nimeni nu încearcă să o forțeze să se dea pe spate și ia masa cu Lisa și Angelique.

— Învăță să te integrezi, spun eu, imediat ce suntem singuri într-o cameră care e pe cale să devină a ei. Uită-te la celelalte și fă ce fac și ele.

Este o copilă bună, dar văd în ochii ei că este îngrijorată.

— Asta e viața ta acum.

— Viața mea?

— Poate pentru totdeauna...

Lacuna Calinda se vede de la geam, și marginea stâncoasă a craterului se vede întunecoasă în contralumină, într-un oraș de cocioabe dubioase urcate pe teren mai abrupt decât ți-ai imagina că este posibil să construiești. Sunt lucruri pe care vreau să le spun. Lucruri pe care aș fi vrut să mi le spună locotenentul, printre lucrurile pe care mi le-a spus.

Este greu să găsești cuvintele potrivite.

Iar ea este neliniștită să fie singură în cameră cu mine, ceea ce nu mă surprinde considerând că i-am ucis soțul, garda de corp și majoritatea luptătorilor angajați la nunta ei; dar este o conversație pe care trebuie s-o avem. Chiar dacă rolul lui Aptitude este să stea în liniște și rolul meu constă în cuvinte care îmi este aproape imposibil să le spun.

— Mama ta nu se mai întoarce.

Probabil este calea greșită de a începe.

— Are propria ei tabără în Paradis. Anton este cu ea. A devenit cineva.

— Cineva?

— O persoană care contează.

Fata vrea să-mi spună că Debro Wildeside a contat tot timpul. Normal că Debro a contat, dar eu nu asta spun.

— Oamenii se schimbă în închisoare, îi spun eu. Mai mult decât se schimbă în cele mai multe locuri. Devin altcineva. Mama ta este excepția. Chiar cred că o să rămână la fel.

— Și îl are pe Tata.

Dau din cap.

— Chiar îi cunoști?

— Da, spun eu. Am nimerit în aceeași navă de transport. Am împărțit o tabără. Am trecut prin câteva lupte împotriva altor tabere împreună. Ei, eu și cu tatăl tău am făcut asta. Am fixat limitele, astfel încât alții să se învețe să ne lase în pace.

— De ce ți s-a permis să pleci?

— Ca să te omor pe tine... Trag aer adânc în piept. Doar că, i-am promis deja mamei tale că o să am grijă de tine dacă pot, și am făcut promisiunea aceea înainte să mi se dea misiunea.

— Nu o să ai probleme?

Întrebarea ei mă face să zâmbesc.

— Ai grijă, îi spun eu, și nu va știi nimeni niciodată. Senatorul este mort. Vila lui este dărăpănată. Iar tu... Ei, tu ești deja moartă pe scări, nu-i așa?

Aptitude dă din cap, cu îndoială.

CAPITOLUL 24

OctoV are treisprezece ani, părul lui cade în valuri peste umerii subțiri și ochii lui sunt limpezi și fixați pe viitor. A avut treisprezece ani pe tot parcursul vieții mele și probabil că tot treisprezece ani va avea și când crucea ieftină de metal de la mormântul meu va fi mâncată de rugină. De ce îi place așa de mult vârsta aceea e greu de aflat.

Nimeni nu a îndrăznit să întrebe.

Poate că el crede că un împărat copil este intrinsec mai eroic, sau poate că într-adevăr nu are simțul timpului uman. Probabil nu e o idee bună să speculezi.

Oricum, orașul ăsta e plin de statui ale unui copil deștept în uniformă. Poartă o mantie de cavalerie, haine de lucru, ochelari de pilot și câteodată ține un sceptru sau un baston. În cea mai celebră statuie dintre toate, poartă uniforma fără formă a unui astronaut, din zilele dinainte să redescopere Octovianii stilul.

Trebuie să fie intenționat.

Cei săraci ating statuile lui pentru noroc, lăsând mâinile și picioarele lui OctoV fine și lucioase de la uzură, în timp ce restul este de acel verde ciudat pe care îl are bronzul învechit. Farlight este un oraș al statuiilor. Senatorii poartă robe și generalii uniforme, zeii cu aspect nobil și femeile dezbrăcate – mai multe femei dezbrăcate decât poți să-ți imaginezi.

Toate sunt făcute din bronz, toate ridicol de frumoase, majoritatea cu sâni plini și șolduri late... Mame spălându-și părul, hrănind copii, șezând contemplativ sau compunând poezii, fete cu arcuri sau tolbe, cu aripi, ținând buchete de flori la inimă.

Subiectul nu pare să conteze, atâta timp cât sunt dezbrăcate; Ceea ce îți spune probabil mai multe despre locuitorii din Farlight decât o duzină de plăci de informații. Sunt într-un parc lângă o statuie a unei fete care se spală pe picioare într-un pârâu de bronz. Pârâul are ondulații și cea mai vagă sugestie a curgerii. Fata are păr cârlionțat, șolduri subțiri și picioare îngrijit încrucișate, ca să poată să ajungă la glezne.

Serenitate, anunță o etichetă.

Poate în Farlight; oriunde altundeva, dacă ar sta așa pe malul unui râu ar avea nevoie de gardieni ca să țină departe grupurile de oameni.

Domnul deCharge întârzie.

Cel puțin cred că mesajul este al lui. Era o oră în mesaj (acum cinci minute) și un loc, aici lângă statuia *Serenitate*. În timp ce aștept, o

femeie bătrână vine și dă din cap la fata de bronz, și un băiat lasă firimituri de pâine la picioarele ei, și o copilă de jumătatea vârstei lui Aptitude rupe floarea de la o tufă de bougainvillea și o aruncă în apa de bronz, ca și cum ar crede că pârâul este adevărat.

Evident, Serenitate are alt nume.

Unul cunoscut doar de...

Săraca, cred, când instinctul mă împinge de pe bancă și aerul se ondulează. O săgeată de carbon trece prin spațiul unde a fost capul meu, apoi se sparge în fragmente când lovește statuia din spate.

O ramură se rupe.

Asta am auzit. Șaisprezece ani de pregătire de luptă întrece câteva zile în orașul ăsta ciudat și neglijent. În timp ce aștept, întins pe jos, încerc să-mi dau seama dacă sunt doi atacatori și dacă unul din ei este ocupat furișându-se în spatele meu, cu un pistol cu gaze în mână.

Este o alegere ciudată pentru o armă, doar că o pușcă pulsatorie ar putea să topească fata de bronz, și asta ar provoca cu siguranță mai multe probleme decât un soldat mort într-un parc public, deci poate că decizia a fost făcută logic până la urmă.

— Poți să te ridici acum.

Vocea îmi este cunoscută. Amuzată, cu totul mulțumită de sine.

Rostogolindu-mă, extrag un țep de aruncat din teacă și îl azvârl în direcția în care cred eu că ar trebui să fie vocea. Cineva înjură.

— Ajunge, spune vocea.

Acum am un pistol în mână, și când silueta în uniformă răsucesce țepul meu dintr-un copac de conifer în spatele căruia se ascundea, mă las în genunchi și țintesc spre capul lui.

— Țintit, anunță SIG *diabolo*.

Maiorul Silva se albește la față.

— Țintit... Pistolul își pierde răbdarea.

— Ai trecut, spune maiorul. ăsta a fost testul final.

— Așteaptă, îi spun pistolului.

Maiorul are aceeași siluetă de om activ. Modestia lui este un artificiu cum a fost tot timpul; și pare să fie singur, ceea ce mă impresionează.

— Poți să lași ăla jos, spune el.

Mă uit la SIG și apoi scutur din cap.

— Unde e deCharge?

— Mort.

— Tu l-ai omorât?

Maiorul Silva dă din cap.

— El ți-a dat viermele, care era defect... Omul îi crește - îi *creștea*.

— Și nu pot să scap de prostie?

Scutură din cap.

Ceva interesant îmi vine în minte.

— Deci nu puteți băga altul? Înțelege importanța situației, sau poate că doar vede pe fața mea că mă simt ușurat. Am fost împușcat, am avut oase rupte și am trecut prin bătăi din partea Sergentului Fitz care

m-au lăsat abia capabil să mă târăsc pe jos, dar nimic nu se apropie de lupta corpului meu cu viermele.

— Nu, spune el. Nu putem.

Pe durata scurtei conversații, pistolul meu este lăsat jos, cu toate că degetul de pe trăgaci este tot băgat prin siguranță, și dioda de glonț-încărcat de pe mâner rămâne roșie.

— De unde ai luat ăla?

— L-am luat de la garda de corp a lui Aptitude Wildeside.

— N-ar trebui să funcționeze la tine.

— Ei, funcționează, spun eu. Și îl păstrez. Ridic puțin țeava, numai în cazul în care trebuie să-mi impun punctul de vedere.

Maiorul oftează.

— Nu poți pur și simplu să ameninți ofițeri ai Capului-de-Mort la tot pasul.

— Ba da, spun eu. Pot.

— Ești înconjurat, îmi spune el. Am o duzină de lunetiști în jur.

— Căcat.

— Ești gata să-ți asumi riscul?

— Da.

La asta, maiorul rânjește.

— Ești bun, spune el. Colonelul Nuevo a spus că o să fii... O să dezmembrez ăsta, bine?

După ce și-a desfăcut pistolul cu gaze într-o duzină de bucăți, aruncă carcasa, țeava și cilindrul de aer într-un coș și desface un săculeț de argint plin cu un praf roșu închis, pe care îl împrăștie deasupra. Secunde mai târziu se vede o lumină și pistolul este cuprins de o pătură de flăcări albe. Este cuprins și coșul, dar vandalismul întâmplător nu este în capul listei de griji a Maiorului Silva.

— În mod normal, îmi spune el, te-aș băga la pregătire. Șase luni la Academie și apoi un sezon la datorie; dar la sugestia colonelului, o să trecem peste Academie.

Îmi ia o secundă să înțeleg ce spune.

— Pleci în trei ore... Maiorul Silva îmi observă privirea. Prezintă-te la comandamentul Cap-de-Mort din Piața Casaubon. Or să-ți dea o uniformă. Dacă întreabă cineva, spune că ai permisiunea mea să porți ăla.

Se referă la SIG *diabolo*.

Mergem împreună până la marginea parcului, o pereche destul de ciudată să atragă priviri de la cei pe lângă care trecem, cu toate că privirile sunt discrete.

La stradă, maiorul ezită. După cum am spus, este un artificiu. Toată diferența, ironia și umorul sec există pentru că uniforma pe care o poartă le permite existența. Omul acesta este un ucigaș, exact ca mine, dar el este un ucigaș cu bunele maniere și cu un croitor bun, sau orice folosesc oamenii ca el să le facă uniforme.

— Apropo, spune el, bine lucrat.

Vreau să mă întorc la Golden Memories, să-mi iau rămas bun de la Aptitude. Să nu mai zic de Lisa și Angelique, cu toate că mă gândesc la cu totul alt gen de rămas bun pentru noi. În loc, găsesc o cabină publică de conferințe video și introduc un credit, conectându-mă la cabina publică de la Golden Memories. Cineva răspunde după a treizeci și opta sonerie.

— Ce?

— Da, spun eu. Și mie îmi pare bine să te aud.

— Sven?

E Lisa.

— Totul e bine?

Aude îngrijorarea din vocea mea.

— Sigur, spune ea. Totul în ordine. Verișoara mea de la țară și Angelique au plecat la cumpărături. Dar pot lua un mesaj, dacă de aia ai sunat.

Verișoara mea?

Rânjesc ca un idiot la ecran, reflecția mea suprapusă pe fața Lisei, ca o imagine fantomă. Poate că aranjamentul ăsta o să meargă până la urmă.

— Salut-o pe copilă din partea mea. Spune-i că o să mă întorc în curând, și ai grijă de tine, bine?

— Te întorci în curând?

— Am de lucru, spun eu.

— În afara planetei?

— Așa se pare. A, și Lisa. Ezit, uitându-mă la ea cum așteaptă să găsesc cuvintele potrivite. Doar, îți mulțumesc, bine? Pentru tot...

Întrerupe conexiunea, dar nu înainte să-mi arate zâmbetul ei.

Comandamentul din Piața Casaubon are vedere la o fântână prăfuită și un dreptunghi mic de iarbă uscată. Balustrade de fier forjat înconjoară iarbă pe toate cele patru margini, ca și cum ar proteja-o de cei care ar vrea să-i calce frumusețea – doar că frumusețea lipsește și la fel și mulțimile. Piața este aproape goală, singurii ocupanți sunt doi tipi ai Capului-de-Mort în uniformă care stau de-o parte și de alta a unei uși pictată în negru.

Farlight este orașul cel mai mare al lui OctoV, capitala lui. Este mai mare decât oricare dintre orașele înălțaților, sau așa ni se spune. Cu toate că nu atât de mare cât habitatele lor orbitale, pentru că nimic nu este atât de mare – ei, nimic care face parte din viața mea.

Cine știe ce au cei de la U/Liberă? Lăsând la o parte geniul, arta deosebită și toate lucrurile pe care noi nu le avem...

Și totuși, să fii în Farlight este ca și cum ai fi prins în centrul unei grămezi de mecanisme de ceas stricate. Este straniu, poate mai mult decât straniu. Uitându-mă la piața abandonată și la iarbă distrusă și la clădirile jerpelite, mă gândesc că trebuie să fie intenționat.

OctoV spune ceva. Mă întreb doar dacă mai înțelege cineva în afară

de OctoV ce înseamnă.

— Halt.

Pare mai prudent să fac ce mi se spune.

— Sunt așteptat.

Gărzile de la ușă se uită de la unul la altul.

— Nume? cere unul din ei.

— Sven.

— Sven și mai cum?

În buzunarul meu SIG-ul se pregătește. Un tremur scurt când carcasa se armează și se încarcă. Cipul de luptă s-a conectat la emoțiile mele, ceea ce ar trebui să mă îngrijoreze de-a binelea, dar de fapt mă înveselește.

— Ei?

Un nume îmi vine spontan. Este unul pe care l-a menționat Debro, când am fost trimiși pe Paradis.

— Sven Tveskoeg, le spun eu. Este un vechi nume de pe Pământ.

Se întreabă dacă glumesc cu ei.

Apoi se aude un scârțâit, și un om pe care-l recunosc stă în ușa deschisă. Ambele gărzi trec în poziție de drepti când văd uniforma colonelului Nuevo.

— Sven, spune el, ce cauți tu aici?

— Încerc să intru, îi spun eu, fără să îți omor bătașii de jucărie.

Zâmbetul lui este slab.

— Aceștia sunt cei mai buni din regiment.

Ar trebui să răspund în mod evident, dar las tăcerea să răspundă pentru mine, și colonelul oftează.

— Maiorul mi-a spus că o să vii.

— Serios, spun eu. Asta a fost înainte sau după ce a încercat să treacă o săgeată de carbon prin craniul meu?

Colonelul Nuevo decide că este timpul să discutăm înăuntru.

Surpriza cea mare este când ajung să-mi iau uniforma. Asta se întâmplă la urmă, după un examen medical, un al doilea examen medical care să verifice dacă rezultatele de la primul sunt bune, și un test psihometric, care este anulat la jumătate, când o femeie cu aspect intens se ridică de la birou, se apropie și îmi închide ecranul.

— Este mai bine, spune ea, să nu avem asta în evidență.

Îi spune asta și colonelului Nuevo când apare la sfârșitul ședinței.

— Așa e, spune el. Ar trebui să-l echipăm.

Mă aștept la un intendent, o etajeră de uniforme, un rând de căști, grămezi de puști într-un colț. Asta primești în Legiune. În loc de asta primesc un om bătrân care îmi spune să mă dezbrac și să stau în mijlocul camerei.

Chiar și colonelul Nuevo se retrage pentru partea asta.

Lasere se joacă pe corpul meu, din toate cele patru colțuri ale camerei. Se aprinde lumina și bătrânul iese de după ecranul lui cu o

pereche de pantaloni, o bluză și o jachetă atârnate pe braț.

Zâmbește când vede că sunt surprins.

— Fabricatori, spune el. Păianjeni micro.

Când îmi întinde jacheta, mă fâstăcesc.

— Ai făcut o greșală, spun eu, dând costumul înapoi. O dungă argintie pe fiecare parte a gulerului îmi dă gradul de locotenent secund și o panglică de mătase băgată într-un buzunar mă proclamă deținător al Crucii de Obsidian.

De clasa a treia, e adevărat. Dar tot Cruce de Obsidian este.

Bătrânul își verifică încheietura dreaptă, citind rapid un implant.

— Nu, spune el. Nu e nicio greșală. Locotenent secund Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a treia. Ridică din umeri, mă privește cum îmbrac jacheta și mă invită să aleg un tip de toc pentru pistolul meu.

PARTEA A DOUA

CAPITOLUL 25

Aripa-de-liliac de luptă, trecând tare și repede peste copaci piperniciți, armele lor trag rafale în timp ce se coboară puțin peste nivelul pământului și încearcă să omoare tot ce le iese în cale, ceea ce din întâmplare mă include și pe mine.

Mașinăriile astea sunt rapide, groaznic de rapide, manevrând la viteze care trebuie să-i ducă pe piloții lor la capătul inconștienței cu fiecare looping și viraj. Un soldat de lângă mine își ridică pușca pulsatorie și țintește.

Aripa-de-liliac își menține poziția și omul e dus. Când carne arsă se amestecă cu noroiul de pe uniforma mea, mă rostogolesc în cel mai apropiat șanț, și văd aripa-de-liliac virând strâns ca să se întoarcă din nou.

— Om mare, șanț mic, spune pistolul. Ca să vezi.

Așa că ies din șanț, și mă rostogolesc în spatele resturilor unui vehicul cu roți groase. Avem cam o mie de porcării din astea, și sunt la fel de nefolositoare ca o călugăriță într-un bordel.

Când aripa-de-liliac vine șuierând spre mine, ridic pistolul.

— Țintit, spune.

— Rade-l.

SIG-ul face ce i se spune.

Făcând asta își irosește cincisprezece la sută din rezerva de energie. Când totul se termină o să găsesc epava, pentru că vreau să știu ce anume au pus Iluminații să piloteze chestiile astea, și de ce atunci când trag în ele arma mea consumă din baterie.

Aripile-de-liliac sunt mici, prea mici pentru un om. Se zvonește că sunt conduse de capetele soldaților Înălțați care au murit. Dar zvonurile sunt de obicei greșite. Între timp mă gândesc ce să fac în continuare și mă întreb cum naiba am ajuns aici.

De parcă aș putea să uit.

— Piesa de gură, spune un calculator.

Un tehnician îmi oferă un tub de respirație. Mi-l oferă politicos, fără să-mi atragă atenția că îi consum din pauza de prânz. O privire la soldatul de lângă mine îmi spune că tubul chiar este ce cred eu, așa că îl bag în gură, încleștând dinții în jurul unei creste care este acolo pentru acest scop.

— Uși, spune vocea.

Suntem pregătiți de mașinării, pentru că este mai eficient decât să

folosești oameni; sau cel puțin așa mi-a spus tehniciana, care își ține privirea în jos și întoarce spatele întrebărilor mele imediat ce îi permite politețea.

Eu făceam oamenii să fie agitați înainte; acum contribuie și ambalajul meu. Armură neagră de luptă, cască cu vizor negru, mănuși negre... Și craniul acela micuț și delicat de pe partea din față a căștii, pentru cazul în care există cineva atât de prost să nu înțeleagă ce e evident.

Uși de sticlă se închid deasupra capului meu și toată lumea din jurul meu închide ochii. Câteva secunde mai târziu, capsula noastră de transport se umple de gel pentru șoc. De la plecare până la aterizare o să fim în cădere liberă, și vreau să spun cădere liberă. Suntem de asemenea în afara zonei de comunicare, nu că asta contează. Odată lansată, nimic nu poate schimba traiectoria unei capsule de transport.

Ca tot restul capsulelor de transport lansate avem picioare de aterizare care să amortizeze cea mai mare parte a șocului, și gelul are rol de sprijin.

Număr descrescător în gând.

Trei, doi, unu...

Mi s-a spus că plecarea este la jumătate de minut după geluire și este de o precizie la secundă. Când mi se ridică corpul, gelul mă sprijină contra șocului și mă ține în scaun. Douăzeci de oameni într-o capsulă, cinci sute de capsule într-o navă, douăzeci de nave într-o flotă. Asta înseamnă două sute de mii de oameni în cădere liberă spre Ilseville, capitala provinciei Sxio și al doilea oraș al planetei de curând re-Înălțate și Iluminate Maybe Here.

Misiunea noastră este să o re-dezÎnălțăm rapid.

Ilseville este un depozit de schimb pentru blănuri, ambră și o rară și fabulos de complexă piele de aligatori de apă rece, care sunt întru totul altceva de fapt, dar seamănă destul de mult cu aligatorii cât să le rămână numele.

Am fost informat despre orașul pe care ne pregătim să-l cucerim.

Se pare că nu este mai mult decât o așezare mică protejată de ziduri din piatră de spumă. Zonele exterioare sunt construite în mare parte din bloc de fibră, care este cald, ieftin de obținut și absolut inutil contra artileriei. Orașul interior, care este de asemenea îngrădit, este construit din piatră, cu două temple. Trebuie să le cruțăm pe acestea, dacă putem. Cu siguranță informațiile se vor dovedi greșite. De obicei așa se întâmplă.

— Țineți-vă bine.

O lovitură, destul de puternică să-mi zgâlțâie dinții, un aspirator trage gelul, apoi îmi pocnesc urechile, când aerul intră în capsulă cu destulă forță să deschidă ușile.

— Sus și afară, strigă un sergent, dar vorbește cu echipa lui.

Eu doar am călătorit cu ei. Oamenii mei nu există; sunt un locotenent secund fără un platon, ceea ce mi se pare destul de ciudat.

Mă arunc pe pământ, cu fața în jos. Mă rostogolesc repede și sunt acoperit din cap până-n picioare cu noroi și sunt mai fericit. Iau niște iarbă sălbatică și o bag pe sub plasa căștii mele, apoi cobor vizorul.

Cel puțin sunt camuflat.

Tancuri cu roți groase coboară pe o rampă în spatele meu. Un subofițer începător stă într-unul, mâinile lui strângând manete late, cu degetul mare deja pe butonul de foc.

— Idiot, spune arma mea.

Vehiculul lui se clatină o dată și împrășcă apă când aterizează. Roțile alunecă, noroiul stropește în toate părțile, iar vehiculul se răstoarnă. Îi moare motorul o secundă mai târziu. Alte capsule au cam același noroc.

— Se apropie.

O duzină de oameni chemați la arme așteaptă atenți.

— Ora douăsprezece, strig eu, adăugând: La pământ.

O aripă-de-liliac, venind tare și repede. Rostogolindu-mă într-un șanț, văd șoferul tancului care crăpase cum își ridică pușca și mă uit cum moare. Încă un martir glorios pentru sistemul mamă, orice naiba ar mai fi și asta.

— Țintit, spune SIG-ul.

— Trage.

Omorâm aripa-de-liliac fără ezitare. Cumva am renunțat la șanțul meu pentru epava tancului cu roți groase. Sunt încă în viață la fel ca aproximativ jumătate din soldații din jurul meu, dar asta nu o să dureze mult.

Un tun ostil trage de pe un deal din stânga noastră, iar inamicii au o mitralieră pe bandă de modă veche printre copacii din dreapta noastră. Trebuie să atacăm perimetrul dintre copacii aceia, sau să luăm dealul, pentru că în momentul ăsta suntem în mijlocul focurilor. Numai că zona dintre aici și oricare dintre cele două terenuri este mocirloasă, cu smocuri de iarbă înconjurată de apă murdară.

— La pământ, fir-ar să fie!

Vreo doi soldați sunt la pământ, dar nu din cauză că am strigat eu. Unuia îi lipsește capul acum; celălalt probabil își dorește să-i lipsească. O aripă-de-liliac i-a luat picioarele de sub șolduri, cicatrizându-i rana în timp ce razele pulsatorii trec prin ea.

El țipă.

Un infanterist fără cască stă lângă el, astupându-și urechile. Miliție, după cum arată uniforma. Din două sute de mii de soldați, o mie dintre noi sunt din Cap-de-Mort, poate alți zece mii sunt din legiuni iar restul sunt oameni chemați la arme și recruți.

Înfig un cuțit prin inima omului rănit.

El se oprește din țipat.

— La pământ, îi spun infanteristului. Acum, adaug, când se lasă doar pe vine. Unde e sergentul tău?

Omul se uită la mine cu o expresie nulă.

— Sergent? spun eu.

Alt soldat indică cu degetul. Ce a rămas din sergentul lor privește în gol la cerul rece și gri, și nimeni nu s-a gândit măcar să-i fure pistolul cu plasmă.

— Tu ești noul sergent, îi spun soldatului care a indicat, dându-i lui pistolul.

După ce mă mai gândesc, îl pun să-și scoată casca și îi pun, în loc, casca sergentului. Cerințe vin din toate direcțiile.

— Jos, îl aud pe soldat spunând. Sunt noul sergent, adaugă el. Și apoi îi aruncă vechea casca infanteristului care se pare că nu are una.

O să se descurce.

— Acoperă-mă, îi spun.

Tun pulsatoriu sau mitralieră pe bandă? Pe care să o atac prima...? Observând un grup de soldați care și-au abandonat tancurile și trag de o mortieră spre deal, decid să atac singur mitraliera pe bandă dintre copaci.

În spatele meu, noul sergent trage o rafală cu noul lui pistol pulsatoriu, iar eu îmbrățışez pământul când focul de schimb trece peste capul meu. O a doua rafală, apoi încă una și încă una: i-a pus pe toți soldații lui să tragă acum. Dacă trăiește destul va fi un subofițer bun.

Rânjind pentru mine însumi, mă rostogolesc într-un șanț cu apă și îmi scutur capul. *Bun și subofițer*, astea sunt două dintre cuvintele pe care n-am crezut vreodată că o să le aud în aceeași propoziție. Canalul este destul de adânc să-mi permită să mă târăsc pe burtă printre ierburi și prin apa rece spre sunetul mitralierei pe bandă.

Infanteriștii țin pasul cu mine, iar eu sunt oficial impresionat. Omului cu pistolul automat trebuie să i se pară că avansează pe terenul lui. Sper doar că nu o să omoare prea mulți dintre ei până ajung eu la copaci.

— Al dracului haos, spune pistolul, când îl trezesc din nou.

— Amintește-mi să te resetez.

Trebuie să fie un buton de comportament pe undeva, pentru că nu-mi vine să cred că asta e personalitatea setată din fabrică. SIG GmbH nu ar mai avea profit.

— Distanță? cer eu.

— Aproape cincizeci de metri.

— Nu vreau *aproape*.

— Patruzeci și opt de metri, douăzeci și opt de centimetri, aproximativ. Pot să dau o valoare și mai exactă dacă vrei.

— Poți să-l nimerești de aici?

SIG-ul se bosumflă.

— Ei?

— Normal. Ar fi de ajutor dacă mi-ai spune ce gloanțe vrei.

— Orice face stricăciuni minime.

— De ce?

— Pentru că vreau întreagă acea mitralieră pe bandă. Nu pentru

mine, adaug eu repede, în cazul în care este genul gelos. Pentru oamenii din spatele meu.

Mă târăsc prin apa rece în timpul ăsta, pistolul spunându-mi cu grijă distanțe noi la fiecare câteva secunde până când îi spun să se oprească.

Încă suntem la treizeci de metri de copaci, și soldatul cu mitraliera pe bandă este la câțiva metri mai departe. Aș încerca să-l ocolesc, dar asta ar însemna să părăsesc șanțul, iar șanțul este singurul motiv pentru care sunt încă în viață.

— Care-mi sunt opțiunile?

Este vorba de gloanțe, evident.

— Ceramică, proiectile, incendiare, explozive, *over blast*...

— Over blast.

Pistolul se armează și se încarcă.

Și aștept o explozie de flăcări deosebit de puternică din spatele meu. Ceva care-l va face pe omul dintre copaci să vrea să-și țină capul jos. Când explozia vine, aștept să se termine și ridic capul în tăcerea de o fracțiune de secundă care urmează, adăugând o împușcătură de la mine. Faptul că gloanțele *over blast* nu trebuie să fie precise ajută; orice distanță de până la aproximativ trei metri e bine.

Sunt în picioare în secunda în care s-a descărcat arma, alergând pe o distanță de zece metri pe terenul mocirlos al unei mlaștini adânci. Trăgătorul este pe partea lui, cu mâinile căuș la urechile sfâșiate; unul din ochi îi este spart și îi curge sânge din nas, dar este încă destul de lucid să încerce să se târască departe de mine.

Moare în liniște.

Rotind mitraliera pe bandă, o întorc spre deal, unde tunul pulsatoriu inamic se ocupă de eliminarea soldaților care merg spre el. O mână de milițieni de-ai noștri sunt blocați la jumătatea unei pante; ei sunt ce a rămas din brigada pe care am văzut-o mai devreme.

O explozie de ceramică de la mitraliera pe bandă atrage atenția soldaților Ilsevillecți în direcție opusă. Unul din ei rotește tunul spre mine, dând foc unui copac la câțiva pași în dreapta mea, ceea ce este destul de bine pentru o tragere din ochi. Din păcate pentru el, asta eliberează milițienii blocați pe panta de jos. Trag în continuare, doar ca să fac viața mai interesantă, și când își dă seama că e timpul să rotească tunul înapoi cum era, este deja prea târziu.

Dealul este cucerit.

CAPITOLUL 26

— Domnule...

Este omul pe care l-am numit sergent. A rămas fără suflare, la fel ca și cei patru soldați care se chinuie să iasă din mlaștină în spatele lui. Cinci oameni din zece, nu e o rată rea de pierderi pentru o luptă atât de crâncenă.

— Sergent?

— Acum ce facem, domnule?

— Atacăm.

Verifică să vadă dacă glumesc.

— Cap-de-Mort nenorocit, bombăne unul dintre ei, dar vocea sună impresionată fără să vrea.

— Cum te numești?

— Neen, domnule.

— Și ceilalți?

— Soldații Will, Shil, Franc și Haze.

Cu părul retezat și murdari, ei salută, părând agitați. În ordinea numelor sunt scund, încruntat, alb la față și supraponderal. Doar Neen seamănă vag cu un soldat, și asta probabil doar datorită modului în care își ține pistolul. Cel puțin arată de parcă poate să împuște pe altcineva mai degrabă decât să se împuște singur.

— Rămâneți cu mine, le spun eu. Dacă întreabă cineva, executați deja ordine. E clar?

Ei dau din cap, ca un mic șir de carne de tun ce sunt. Este tot ce pot să fac să nu-mi întorc spatele la ei și să plec, lăsându-i să-și împlinească destinul manifest, care este să fie măcelăriți pentru binele suprem al lui OctoV. Dar să fii locotenent fără oameni la comandă, asta-i nașpa.

Așa că îi ordon noului meu sergent să-și aleagă un caporal.

— Franc, spune el, fără ezitare. Alegerea lui este un soldat tânăr și agitat, dar este decizia sergentului.

— Bine. Acum distrugeți niște aripi-de-liliac.

Neen zâmbește, dă din cap. Molipsindu-se de dispoziția lui, ceilalți fac la fel.

— O să tragi cu asta, îi spun lui Neen. Și o să-ți arăt cum.

Mitraliera pe bandă este un model nou. Mai complicată decât oricare alta cu care am umblat; dar treaba cu mitralierele pe bandă este că toate urmăresc un anumit model, și este unul vechi de secole. Întră o bandă, ceramica folosită este eliminată, undeva pe drum piedica și

țeva se încing și mecanismul de tragere se blochează. Un pistolar cu experiență citește semnele, lăsându-și arma să se răcească între focuri doar cât e necesar să tragă în continuare.

— Bine?

Pare nesigur, așa că îi mai explic o dată, încercând din răputeri să nu mă enervez, ceea ce nu e niciodată bine. Îi spun de bătaia mitralierei și de faptul că nu are niciun pic de creier, și cum poate asta să fie un avantaj când Iluminații încep să detoneze bombe inteligente.

Toți suntem conștienți că este o luptă în jurul nostru.

— Ai înțeles de data asta?

Se uită o dată la fața mea, și dă din cap.

— Bun.

Aripă-de-liliac continuă să-și facă drum printre soldații noștri înainte să poată să se adune. De cele mai multe ori, cei proaspăt aterizați nici nu apucă să se îndepărteze de capsulă. Și capsulele noastre tot aterizează, asigurând provizii nelimitate de carne proaspătă pentru aripă-de-liliac.

Avem douăzeci de mii de morți deja conform tabelului informativ din vizorul meu. Din obișnuință, dublez pentru o valoare reală, și o mai dublez o dată pentru cât vom fi pierdut până la căderea nopții. Optzeci de mii, din două sute de mii: cam cât se aștepta probabil Înaltul Comandament. Flota se poate vedea în orbita joasă și nava mamă a generalului Jaxx este o pată neagră pe cer deasupra acesteia. Un echipaj care a aterizat din timp a reușit să asambleze o armă contra aparatelor de zbor. Cea mai mare parte a timpului și-o petrec încercând să elimine avioane de luptă de mare înălțime, înainte să ne poată prăbuși capsulele la pământ. Cam o împușcătură din zece își nimerește ținta. Am fost în lupte cea mai mare parte a vieții mele, dar lupte ca asta nu am întâlnit.

Cărând mitraliera pe bandă la marginea copacilor, o așezăm cu fața spre oraș, pentru că este evident că acolo este baza aripilor-de-liliac.

— Omoară-i pe toți, îi spun lui Neen. Amintindu-și pregătirea, îmi aruncă un salut. Zâmbesc.

Mitraliera pe bandă atrage atenție, după cum știam c-o să facă. Imediat ce inamicul și-a dat seama că am mutat-o, o aripă-de-liliac pleacă de la capsulă și vine în viteză spre micul nostru pâlț de copaci. Gloanțe rup crengile și apoi aripă-de-liliac este în spatele nostru, pregătindu-se de un nou atac.

— Este cineva rănit?

— Eu, spune o voce.

În spatele meu stă întins un soldat, cu o cracă ieșită prin stomac. Pe aici asta e o rană mortală, trei zile de infecții ale sângelui și carne putredă. Îmi ia un moment să-mi amintesc numele lui. Este Will, cel mai mic dintre cei cinci.

— Voi, le spun lui Franc și lui Neen. Trageți în continuare. Franc pune curea la armă și Neen țintește o aripă-de-liliac, făcând-o să se abată din

drum.

— E valabil și pentru voi, le spun celorlalți.

Deci Haze și Shil își dezlipesc privirile de la infanteristul rănit, țintesc de-a lungul puștilor lor pulsatorii și încep să tragă. Haze este un țințaș de rahat, dar măcar țintește în direcția bună.

— Tu ești Will, nu?

El dă din cap.

— Este rău, nu-i așa, domnule?

— Pe naiba, spun eu, e mai nimic.

Ochii lui vor să mă creadă.

— Vorbești serios?

— O da, absolut.

Soldatul zâmbeste, și încă zâmbeste când îl înjunghii în inimă. Punând jacheta la loc, îi închid ochii lui Will și fac semnul soldatului pe corpul lui. Să te ierte Dumnezeu, și o viață mai bună data viitoare.

— Mort, le spune pistolul meu prietenilor lui. Nu a avut nicio șansă. Ei se descurcă bine, nu au reușit încă să nimerească o aripă-de-liliac, dar au împotmolit sigur câteva dintre nenorocite și le-au scos din luptă. Și se descurcă bine în continuare; până în momentul în care li se blochează mitraliera pe bandă.

— Fir-ar, spune Neen.

Franc prinde cureaua, se arde la degete și înjură.

— *Ajunge*, strig eu.

Amândoi soldații rămân nemișcați.

— Intrați în panică, și vă împușc chiar eu.

O aripă-de-liliac își termină tura și se pregătește pentru încă una. Energia pistolului meu este acum mai mică de treizeci și opt ia sută, deci nu vreau să iroiesc gloanțe, dar nevoile trebuie...

Trezindu-se, scanează zona de primejdii și găsește destule.

— Nu-mi spune, face el. Iar suntem în belele.

— Vezi aripa-de-liliac?

O diodă de pe pistol se luminează să arate că e *încărcat*, și apoi se stinge din nou.

— Este blindată, spune el.

— Descurcă-te cu ea.

SIG *diabolo* huruie, o duzină de diode pâlpâie și trece prin niște comenzi de rutină pentru a înștiința încărcătura curentă de ceea ce trebuie făcut.

— Gata, îmi spune.

Aripa-de-liliac explodează ca un artificiu ieftin. Distrugem încă una în același fel, și celelalte se retrag și ies din bătaia armei.

— Au plecat, îi spun noului meu sergent, apucând mitraliera pe bandă de țevă. Se pregătește să mă ajute când îl dau la o parte. Pare șocat, iar eu trebuie să țin minte cât de necopți sunt ei.

— Este fierbinte, spun eu. Îți arde carnea până la os.

Îndreptându-și privirea spre brațul meu, Neen înțelege ce e evident.

— Rahat, spune el, apoi: scuze, domnule.

Aproape că îl întreb *Pentru ce?*

Fugim înapoi spre teritoriul nostru, în patru labe. Și în timpul ăsta, prima salvă a unei rafale inamice reduce locația noastră precedentă la așchii de lemn și o urâtă coloană neagră de fum și foc.

— De unde ați știut, domnule?

Este Franc, noul caporal. Nu există întrebări stupide, îmi reamintesc; doar o mie care sună așa.

— Le-am distrus două aripi-de-liliac, spun eu. Crezi că or s-o lase de la ei?

— Nu, domnule.

O linie de milițieni ne face loc să trecem. Unii din ei fluieră în aprobare; dar asta se termină în momentul în care apare un tânăr ofițer gras. A aterizat mai târziu în mod evident, și singurul motiv pentru care a reușit să-și păstreze uniforma curată este că noi am împins inamicul înapoi cinci sute de metri.

Noi fiind cei din prima serie, dintre care cei mai mulți au murit.

— Asta-i unitatea ta? îl întreabă pe Franc.

Infanteristul privește spre Neen, care privește spre mine. Iar eu stau acolo, picurând noroi și ținând strâns o mitralieră pe bandă roșie și încinsă, cu uniforma împrăscată de sânge și fâșii din carnea altor oameni. Privirea tânărului trece peste mine și se întoarce la Franc, care începe să devină agitat.

— Ți-am pus o întrebare.

Locotenentul are una din vocile acelea. Genul care nu mi-a plăcut niciodată, chiar de la primele zile în Legiune.

Îl bat pe umăr.

El se întoarce, gura deschizându-i-se deja de furie. Așa că îl lovesc cu genunchiul, destul de tare să îl ridic de la pământ și să îl arunc grămadă la picioarele mele. Când îl întorc, fața lui este inertă și ochii îi sunt dați peste cap.

— Numele meu este Sven Tveskoeg fir-ar al dracului, anunț eu pentru toată lumea. Locotenent, Cap-de-Mort, Crucea de Obsidian, a treia nenorocită de clasă... Să-i spuneți asta când se trezește.

CAPITOLUL 27

Soldații se dau din calea mea când îmi fac drum prin tabără. Poate au auzit despre ce s-a întâmplat mai devreme, sau poate este din cauza comentariilor SIG-ului pe care-l țin la șold la adresa lipsurilor lor:

- Cort de rahat.
- Uniformă groaznică.
- Numești aia o pușcă pulsatorie...?

Lupta s-a terminat pentru azi și ambele părți sunt ocupate cu îngrijitul rănilor. Nu știu cum e pentru forțele Înălțaților, dar ale noastre sunt destul de urâte. Am avut pierderi semnificative și milițienii jerpeliți printre care merg sunt destul de amărâți și speriați.

După ce a aterizat și ultima capsulă, avioanele de luptă de mare înălțime inamice se întorc la pista lor de aterizare, la marginea îndepărtată a Ilseville-ului. Și aripile-de-liliac au plecat, lăsând pe cer numai stele ciudate.

— Acolo, spun eu, arătând spre o movilă joasă care pare ceva mai puțin udă decât cele din jurul ei. Un grup de milițieni se străduiește din răputeri să facă un foc din ramuri umede și fâșii din uniforma cuiva. Un cort din folie este deja ridicat cu intrarea îndreptată spre locul unde speră să fie focul.

Strădania lor este demnă de milă.

- Dați-vă la o parte, le spun eu.

Unul din ei rămâne și se trezește cu pistolul meu sub bărbie. Își strâng lucrurile în liniște. Când se întorc să plece, Neen le aruncă un cort nou din rucsacul lui și eu ridic din umeri.

— Trimite-ți pe cineva înapoi în câteva minute, îi spun conducătoarei lor.

Ea se întoarce.

- O să avem un foc.

Spun adevărul. Când se întoarce, flăcările dansează în jurul butucilor umezi, care sfârâie și trosnesc producând abur. Vezi tu, să faci un foc este ușor când ai un toc plin de gloanțe incendiare. Fixat cum trebuie, un singur glonț poate să ardă cu orele; cu condiția să nu-ți arunce mâna în aer mai întâi.

- Frederica, spune ea. Sergent.

Este înaltă, cu pielea și părul închise la culoare. Frederica arată de parcă ar fi bună în pat și bună într-o luptă. Viața are nevoie de mai multe femei ca ea.

- Sven Tveskoeg, îi spun eu. Locotenent.

Se simte mai bine după aia, pentru că am grad mai mare și asta face pierderea locului mai ușoară.

— Care regiment?

— Cap-de-Mort.

Printr-o privire aruncată pe furiș verifică să vadă dacă glumesc.

— Ar trebui să plec, spune ea.

O privesc pe Frederica luând un vreasc aprins de la focul nostru. Este un sergent bun, și se întoarce să le spună soldaților ei cum au scăpat ca printre urechile acului, dar asta mă face să mă întreb ce etichetă mi-a pus.

În Legiune ne gândeam la ofițerii din Cap-de-Mort ca fiind creaturi mitice, elita unei elite. Răspunsul Fredericăi se bazează pe ceva diferit de respect: ceva mult mai primitiv.

— Ne mai vedem, spun eu.

Ea nu privește în urmă.

Fiind semi-cameleon, corturile noastre au adoptat deja verdele murdar al pământului de dedesubt. Ventrele Fooler o să ajute să le umezească modelul termic, în cazul în care Iluminații o să se deranjeze să cerceteze din zbor zona asta. Cu toate că, având în vedere focurile și fumul care se ridică spre cer, puțini oameni din Ilseville pot avea vreun dubiu că suntem aici.

În spatele taberei noastre se află un lac cu mal noroios. Se alimentează de la un pârau îngust pe partea noastră și se transformă în mlaștină mai încolo. Suntem murdari, puțin a fum și trebuie să ne spălăm, plus că eu sunt obosit și am nevoie de ceva care să mă trezească.

Apa rece ar trebui să rezolve problema.

— Pregătește-te de înot, îi spun lui Neen, dezbrăcându-mă de armura de luptă și aruncând-o în lac.

Sergentul meu pare șocat.

Era o oază în spatele Jebel Jebel-ului, la sud de Karbonne. Îmi amintesc când locotenentul ne-a pus să ne spălăm de amintirile primei noastre lupte. Bineînțeles, era toiu verii atunci, noi eram murdari și apa era rece.

Desfăcându-și bocancii, Neen își dă jos jacheta, se dezbracă de bluză și iese din pantaloni. Are corpul unui lucrător de fermă, deșirat dar lipsit de mușchi. Fără implanturi, fără augmentări. Mă face să îmi dau seama că nu știu de pe ce lume vine. Dintr-una înapoiată, după cum se prezintă lucrurile.

— Și voi ceilalți.

Franc se dezbracă următorul, desfăcând bocancii grei și fâstâcindu-se cu închizătoarele. Când bluza lui cade pe jos și dezvăluie sânii realizez ce e evident. Franc e femeie, și soldații din grupul meu sunt amestecați. Franc nu are nici ea augmentații, dar a mai fost în lupte, pentru că trei cicatrice de cuțit îi traversează burta ca niște urme de gheare.

— Ați văzut destul, domnule?

— Nu, spun eu. Vino aici.

Se uită urât la mine, dar îmi ascultă ordinul.

Cicatricile sunt ridicate, cu copci urâte și slab vindecate.

— Urât, spun eu, cu toate că am văzut și mai urât. De cât timp?

— De acum șase luni.

— Luptă?

Zâmbetul lui Franc este trist.

— Ceartă în familie, spune ea, și apoi așteaptă să o las să plece.

O fac să aștepte.

Are umeri lați, sâni mici și șolduri strâmte, fără păr pe corp, nici măcar pe cap unde s-a ras sau ceva de genul.

— Sunt ferocși pe planeta ta?

Este evident după expresia amuzată de pe fața ei că răspunsul e nu.

Neen și Haze sunt bărbați; Franc și Shil nu sunt; cu toate că Haze are un corp aproape androgin prin finețea și albețea lui. Shil este cea mai în vârstă, cel puțin așa cred eu. Se dezbracă cu spatele la noi și își dă bluza jos abia când este deja în apă.,

— Spălați-vă uniforme, ordon eu. Focul o să le usuce destul de repede.

Apa este rece și proaspătă și are gust metalic. După o secundă, chiar și Shil rânjește și gâfâie pe măsură ce apa rece îi taie răsuflarea. Îi oblig să rămână în apă până când uniforme lor sunt curate și lupta uitată. Și apoi mă gândesc la alte lucruri.

— Ne trebuie mâncare.

— Dar avem... Neen ezită, nesigur dacă are voie să mă contrazică.

— Spune.

— Avem pachetele de mâncare, domnule. Indică din cap spre corturi. Tocmai a fost adus un cărucior, plin cu rații de rezervă pentru terenul de luptă. Săculeți de folie vidați cu rahaturi uscate care au nevoie doar de apă pentru a avea un gust de rahaturi uscate cu adaos de apă.

— Ați mâncat din chestiile alea?

Scutură toți din cap, deodată.

— Așa să rămână. După ce am stors cea mai mare parte de apă din uniformă, mă îmbrac și mă duc să-mi verific pistolul.

— Asta numești tu tabără? spune, ieșind din modulul de hibernare.

— Ai văzut mai bune?

SIG numește trei campanii cunoscute pentru infamia lor. Iar respectul meu pentru garda de corp a lui Aptitude ajunge la un nou nivel.

Îi spun lui Shil:

— Ia-ți pușca.

Face ce i se spune, încruntându-se furioasă.

— Ne întoarcem într-o oră, îi spun lui Neen. Dacă întreabă cineva, sunt în recunoaștere și ordinul tău este să aștepți aici.

Salută, ochii lui îndreptându-se la femeia de lângă mine. Și mă întreb

dacă este ceva între ei. Ea trebuie să aibă aproape treizeci de ani, sfrijită ca un iepure jupuit și zâmbește când îl vede. În restul timpului arată ca tunetul.

— Shil, îi spun eu când suntem singuri, câteva întrebări... îl cunoști pe sergentul Neen de mult timp?

Tancurile cu roți groase se răcoresc pe o movilă în spatele nostru. Dumnezeu știe, mașinările sunt fără speranță în luptă; măcar să fie de folos la ceva, chiar dacă e vorba doar de o expediție de vânătoare prin mlaștină.

— Este fratele meu, domnule.

Al naibii. De bine.

— Și Franc și Haze?

— Verii mei, dar Haze locuiește în alt sat. Așa că nu îl cunosc atât de bine.

— Și miliția voastră amestecă sexe?

Shil îmi aruncă o privire încruntată care întreabă cum pot să nu știu ceva atât de esențial? Doar că înghite comentariul și dă din cap în schimb.

— Ai o grenadă flashbang?

Dă din cap și la asta.

— Bun, îi spun eu. Du-te pe partea aia. Cât de silențios poți. Arunc-o într-un canal și întoarce-te, cu cât mai puțin zgomot posibil.

— Unde o să fiți dumneavoastră, domnule?

— O să aștept.

*

Există un timp potrivit pentru lucruri și unul nepotrivit. Vreau să-i explic asta lui SIG *diabolo*, dar este prea ocupat să stingă un rând de diode ca să mă asculte, și abia mă abțin să nu azvârl inutila mașinărie într-un șanț și s-o las să-și petreacă următorii cincizeci de ani sub apă.

— Închiderea, zice.

— Așteaptă...

Nu așteaptă, așa că îl arunc pe el în schimb după aligator.

Nenorocitul este negru și cu pielea groasă, mai lung decât Shill și probabil de patru ori mai greu. Șase picioare îl susțin când fuge spre mine prin noroi de grenada flashbang a lui Shil. Are dinții tociți, dar fălcile sunt puternice și când se închid în jurul coapsei mele simt cum trosnesc oasele.

Nimic nu se rupe, ceea ce e bine.

— Nu prea cred, nenorocitul.

Când bestia se rostogolește, încercând să mă tragă sub apă, apuc cuțitul laser și răsucesc mânerul, până când lama este destul de luminoasă să se vadă de la un kilometru depărtare. Speriat de lumină, aligatorul se oprește și un miros de reptilă proaspăt arsă pe

răspândește brusc în aer.

— *Domnule...*

Este Shil, și țipă.

Va trebui să discutăm despre asta.

— Sunt bine.

Se oprește brusc, încruntându-se.

— Am crezut că sunteți mort.

— Ei, nu sunt. Și Shil...

Se uită la mine.

— Nu țipa, îi spun eu. Deranjează oamenii.

Ochii ei clipesc în pustietatea din jurul nostru.

— În luptă, mai spun. Poate să supere.

— De-asta l-ați omorât pe caporalul Haven?

Amintirea unui subofițer cu picioarele zdrobite îmi vine în minte. *S-a întâmplat abia în dimineața asta*, îmi reamintesc, cu toate că pare mult mai demult. Nu-mi amintesc să-l fi omorât, dar asta probabil că nu înseamnă nimic.

— Ajută-mă să mă ridic.

Se luptă cu greutatea mea, dar reușește să mă ridice. Șoldul meu e mai bine decât merit, cu toate că mă doare și bocancii mi s-au umplut de sânge. Uniforma mea este ferfeniță pe o parte. Dacă mai eram în Legiune aș fi avut la mine ață, ac, un cuțit și carne uscată la vânt, trusa noastră de supraviețuire de bază. Dar acum, am cuțitul laser, țepi de aruncat, oase fracturate în picior și un pistol pe care va trebui să-l găsesc.

Uitându-mă la Shil este ușor să înțeleg greșeala de mai devreme. Ea nu este cheală ca și Franc, dar părul ei a fost retezat până la craniu și uniforma ei este o harababură largă de material ieftin, cu prea multe buzunare, petice și închizătoare, toate garantate să se umple cu apă de fiecare dată când plouă. Arară ca oricare alt infanterist.

— Ai un ac și ață într-unul din buzunarele alea?

— Da, domnule.

— Cum stai cu nervii?

— Bine.

Este jignită, ceea ce e bine; dar trebuie să învețe să nu lase să se vadă.

— Bine, *domnule*.

— Stau bine cu nervii, domnule.

— Bun, atunci repară-mi piciorul.

Leziunile o să mi se vindece mai repede dacă rana este închisă bine, și o ține pe Shil ocupată cât timp mi se sudează oasele, destul cât să îmi pot căuta pistolul. Și dacă nu îmi ajunge timpul, poate să jupuiască și să dezmembreze aligatorul.

— Nu arată prea rău, spun eu, când treaba e terminată.

Până la urmă, jupuiesc singur creatura, în timp ce Shil îmi repară pantalonii. Bestia nu are oase, cu toate că are un posterior cu piele

groasă, dinți ciudați și plăci de ceva alb și alunecos în loc de schelet. Ce aducea a picioare se dovedesc a fi înotătoare micșorate.

Aruncându-i mațele, plămânii rudimentari și cea mai mare parte a pielii în mlaștină, îi tai capul, scap de ultimul segment din coada lui și mă îmbrac înapoi în uniforma proaspăt reparată.

— Ține asta.

Bucata de piele pe care o ia Shil este destul de slinoasă cât să-i justifice dezgustul.

— Gust-o, spun eu.

Ea se holbează la mine, își dă seama că vorbesc serios și că se complică lucrurile dacă nu face ce i se spune. Deci face cum îi spun. Reușește chiar să nu-și ștergă buzele după aia.

— Scârba te omoară, îi spun eu. Până să se termine treaba asta, o să mănânci mâncare care acum te-ar face să vomți. Mă înțelegeți?

Mă uit în ochii ei până dă din cap, apoi mă mai uit puțin.

— Da, domnule.

— Bun, acum du-te și caută-mi pistolul.

Cu aligatorul atârând pe umărul meu și pistolul la șold, pornesc un tanc și aștept să facă și Shil la fel. Trebuie să găsim prima aripă-de-liliac prăbușită înainte să ne putem întoarce. Tot ce știu este că mașinăria a căzut undeva între locul în care am omorât aligatorul și tabăra noastră. Pot doar să sper că mlaștina nu a înghițit-o încă.

Apa sare în toate părțile de la roțile noastre și un miros neplăcut se răspândește în aerul nopții. Shil stă aproape și îmi dau seama că este speriată de flăcările provocate de gazele mlaștinii, care dansează în jurul nostru.

— Nu este magie, îi spun eu.

Face oricum un semn împotriva deochiului.

CAPITOLUL 28

— Te-au căutat niște oameni, spune Neen, înainte să apuc măcar să dau jos cadavrul creaturii. Soldatul pare intimidat și agitat, nu mai seamănă cu tânărul sergent mândru pe care l-am lăsat în urmă.

— Care oameni? întreb eu, azvârlind aligatorul pe foc. Planurile mele să leg, să atârni și să spal bestia mai întâi tocmai au fost anulate.

— Un locotenent...

— Cap-de-Mort?

Neen dă din cap, având grijă să nu îmi întâlnească privirea.

— Nu este problema ta, îi spun eu.

— Vrea să vă prezentați urgent. Este un cartier general instalat spre centrul taberei. Sunteți așteptat.

Nimeni nu îmi întâlnește privirea. Orice a fost spus, ei sunt supărați. Iau pătratul de piele de la Shil și i-l dau lui Franc.

— Ai un cuțit?

Ea dă din cap.

— Taie patru capete de mort din asta și coase-le pe mânecile uniformelor. Din momentul ăsta, sunteți auxiliari. Și există doar o singură regulă: *orice e nevoie, asta facem...* Tăiați toate celelalte embleme. Întrebări?

— Nu, domnule.

— Și tu.

Shil se uită la mine.

— Aruncă cipul de la aripa-de-liliac în apă în cazul în care este încă viu, și ajut-o pe Franc să coasă peticele... Sora ta este pricepută cu acul, adaug eu, privind spre Neen. Mi-a reparat piciorul.

— A fost mușcat, spune Shil. De un monstru.

Toți se uită de la foc la piciorul meu și înapoi din nou.

— Tăiați carnea pe măsură ce se gătește, le spun eu. Împărțiți-o. Este mai mult pe chestia aia decât poate mânca oricare dintre noi.

— Am putea să-l păstrăm, spune Franc, adăugând, domnule.

— Da, aprob eu. Am putea. Sau aș putea pur și simplu să prind altceva mâine.

De când a început viermele să-și ia partea din tot ce mănânc și beau, totul are gust acru pentru mine, dar îl las pe Neen și grupul lui mai fericiți decât i-am găsit. Oricum, armatele luptă mai bine dacă sunt bine hrănite.

Cam la douăzeci de pași în semi-întuneric, în umbra dintre două corturi, trec pe lângă un locotenent înalt și bine îmbrăcat care merge în

cealaltă direcție. Se grăbește spre focul nostru, cu ceva apropiat de mână pe fața lui.

— Dacă pe mine mă cauți, sunt aici.

Locotenentul se întoarce, ochii lui înregistrând unsoarea de pe uniformă mea și faptul că șchiopătez, totuși mult mai puțin decât acum cinci minute.

— Tu ești locotenentul secund Tveskoeg?

— Ai o problemă cu asta?

Se holbează la mine de la o înălțime mare, singura problemă fiind că el este mai scund decât mine și nu este obișnuit să întâlnească oameni de două ori mai lați ca el.

— Ar trebui să știi, îmi spune, că am grad mai mare decât tine.

— Și tu ar trebui să știi că nu-mi pasă.

Cineva râde, și amândoi ne dăm seama că suntem ascultați de ambele corturi între care stăm. Fața i se încruntă, iar el se întoarce fără niciun cuvânt. Aștept doar cât să-i dau emoții și apoi îl urmez.

— Tveskoeg. Vocea este caldă, amuzată. Eu sunt căpitanul Roccaforte. la loc. Suntem cu toții nerăbdători să te cunoaștem. Căpitanul este imaculat îmbrăcat și picioarele lui se odihnesc pe un taburet de piele. Verific din nou dacă scaunul chiar stă pe un covor ornamentat și probabil neprețuit: așa e. Se pare că au aprins un foc bun.

— Arăți groaznic.

— Am tot omorât la chestii, îi spun.

Ceilalți privesc cu interes. Le-am spus de atâtea ori lui Neen și Shil să folosească *Domnule*, iar eu am uitat. I

— Ce chestii?

— Un nenorocit lung, urât. Doi metri jumătate lungime și o gură mare. Indic ruptura proaspăt reparată de pe uniformă mea. Îl mănâncă acum. Adică oamenii mei îl mănâncă. Eu sunt aici, evident.

Căpitanul zâmbește.

— Oamenii tăi, spune el, apoi dă din cap spre locotenentul care a venit după mine. Miles a amintit de ei. Nu credeam că ți-am dat vreun om.

— I-am găsit. Sergentul lor a fost omorât, apoi caporalul lor, și-au pierdut jumătate din echipă și aveau nevoie de îndrumare. Mă uit la el. Aș vrea să-i păstrez. Au calitățile unei unități bune.

Cineva pufnește, iar eu privesc amenințător spre întuneric.

— Am eliminat o mitralieră pe bandă, spun eu. Am folosit-o să doborâm un tun cu plasmă. Am distrus și câteva aripi-de-liliac...

— Voi ați făcut asta?

— Da, domnule, spun eu. Noi am fost. Îi cooptez.

Căpitanul pare interesat, iar eu mă bucur că nu mă întreabă ce înseamnă a coopta, pentru că nu știu. Este un cuvânt folosit în Legiune să descrie triburile care iau arme și steaguri și argint ca plată pentru a

se lupta cu feroocșii.

— Ce implică să-i cooptezi?

— Le-am spus să facă embleme de umăr cu Capul-de-Mort.

Cineva protestează, și căpitanul face liniște.

— Din ce?

— Pielea nenorocitului urât.

— Cine le face?

— Două dintre femei. Una din ele m-a ajutat să vânez bestia.

Căpitanul Roccaforte începe.

— Ai cooptat femei în Capul-de-Mort?

Mă privește oarecum ciudat.

— Sunt auxiliari, spun eu, folosind încă un cuvânt din Legiune. Eu fac parte din Cap-de-Mort; ei îmi datorează doar loialitate.

Căpitanul dă din cap, aparent mulțumit.

— Bestia asta a ta, cât de mare ziceai că e?

— Cam cât mine. Dar mult mai urâtă.

În spatele nostru cineva râde și iese dintr-un cort. Este maiorul Silva, care se pare că a achiziționat o pereche de ochelari de vedere, foarte asemănători cu cei ai colonelului Nuevo. Reflectă lumina focului.

— *Dylidae lagarto*, spune el. Creaturi mortale.

— Acesta era semi-adormit, spun eu, adăugând un *domnule*.

— Sunt sigur că era, spune maiorul. Probabil murea de bătrânețe la fel ca și feroxul pe care l-ai omorât.

O pereche de ofițeri ai Capului-de-Mort se uită unul la altul. Locotenentul bine îmbrăcat devine ceva mai puțin arogant. Maiorul le spune că se poate să mă îmbrac ca dracu', dar sunt de asemenea o amenințare pentru sănătate.

— Avem o treabă pentru tine.

Aștept.

— Ceva neașteptat.

Vrea să întreb, și pare nepoliticos să refuz.

— Neașteptat, domnule?

— Am capturat un ferox.

— Futu-i. Spun asta fără să gândesc. Trebuie să fie pe jumătate mort de frig. Metabolismul feroocșilor este ciudat, are nevoie de cald și rece în egală măsură. Fără amândouă, bestiile mor. Unde îl țineti?

— Într-o capsulă. Am sigilat capacul cu un pistol de lipit. Îl pun pe Miles să te ducă acolo.

— Trebuie să mă întorc la cortul meu mai întâi.

Maiorul ridică o sprânceană. Chiar ridică.

— Aveți nevoie de mine ca să interoghez bestia, domnule?

— Dacă poți...

Știam că are dubii. Sergentul Hito, de pe nava mamă, era înclinat să creadă teoria maiorului că am halucinat.

— Atunci trebuie să mă întorc la cort. Sunt lucruri de care am nevoie.

Locotenentul mă conduce la tabără, unde ceilalți poartă deja noile

embleme de umăr, cu degetele unsuroase de carne de la ce a mai rămas din aligator, ceea ce e mult mai puțin decât mă aștept.

— L-am împărțit, spune Franc.

— Bine, îi zic eu.

Pumnalul de la Capul-de-Mort și țepii de aruncat sunt în fundul bagajului meu, acolo unde le-am lăsat. O să am nevoie de amândouă, cu toate că nu pentru ce cred cei care mă privesc.

— Să mergem, spun.

— Ordinele mele sunt să te duc pe tine.

— Și eu vin.

Locotenentului nu-i place răspunsul ăsta.

— Nu a spus nimeni nimic referitor la a-i duce pe *ei*.

— Nu îi duci tu, spun. Îi duc eu. Dacă nu-ți convine, putem să așteptăm să-i adresezi problema maiorului Silva. Acum locotenentul chiar mă urăște, ceea ce este păcat, pentru că nu vreau să-i fur misiunea sau gradul.

Nici măcar nu știu ce misiune are.

El merge înainte, ceea ce e bine. Ceilalți vin în spatele meu. Mergem în zone ale taberei unde doar prezența mea și uniforma locotenentului îi lasă să intre. Focurile sunt mai mari, corturile mai elaborate, și simt miros de mâncare care nu a ieșit nici dintr-un pachet de folie și nici din vreo mlaștină. Cineva ciocnește pahare într-un cort din spatele nostru, toastând pentru victorie cu o voce care pare să creadă ce spune.

— Tu, îi spun lui Haze. Găsește un generator și încarcă ăsta.

El ia agitat SIG-ul, ținându-l cu două degete, iar eu îmi desfac cureaua și i-o dau cu tot cu toc.

— Și dacă nu mă lasă?

— Atunci menționează numele meu. Dacă asta nu merge, menționează numele maiorului. Și dacă nici asta nu merge, spune că sunt ordine directe de la colonel.

Acum pare mai agitat ca niciodată.

— Fă-o doar.

Soldatul dispare în noapte, o umbră ceva mai mare decât de obicei încercând să nu se împiedice de propriile picioare.

Ne opresc niște gărzi când ne apropiem de o capsulă care este înconjurată cu sârmă ghimpată.

— Locotenent Miles Uffingham.

Oamenii salută, dar tot nu se dau din drum.

— La ordinele maiorului Silva, spune locotenentul.

Amândoi paznicii stau pe loc. Începe să mă distreze situația.

De asemenea, sunt cu un pas înaintea locotenentului Uffingham. Singurul motiv pentru care paznicii nu se supun unui ofițer cu grad mai înalt este că ascultă deja ordinele altui *senior*. Poate că ai nevoie de timp să înțelegi cum stau lucrurile când ești un om fără autoritate.

Franc, Neen și Shil înțeleg. Par din ce în ce mai agitați, și dacă nu trebuia să treacă prin tabără la întoarcere, cred că s-ar fi pierdut în

întuneric cât de discret posibil.

— Colonelul Nuevo este aici? întreb eu.

Îi distrag atenția unuia dintre paznici de la locotenentul bine îmbrăcat. El rânjește la aspectul uniforme mele, și apoi își amintește unde este. Dă din cap, nesigur cum să mi se adreseze.

— Vrei să-i spui că locotenentul secund Sven Tveskoeg este gata când este și el.

— Sven... colonelul este îmbrăcat de luptă: armură întreagă de corp și o cască, cu vizorul ridicat. Un pistol pulsatoriu stă într-un toc la șoldul lui. Există vreo șansă să meargă?

— Orice e necesar, domnule, spun eu, asta o să facem.

— Atât de rău, ei?

— Unde l-ați capturat, domnule?

— În pădure. Indică spre un rând de tufe îndepărtate. Una dintre patrurile de înaintare... privește în spatele meu și îi vede pe ceilalți. Ei cine sunt?

— Unitatea mea.

Privirea lui trece peste cei trei soldați și oftează.

— Alea sunt embleme cu Capul-de-Mort?

— Da, domnule... Oamenii ăștia sunt auxiliari.

Se holbează la mine, cu ochii aproape blânzi.

— Nu știam că avem auxiliari în regiment, Sven. Trebuie să fie ceva nou.

— Numai în secțiunea care vorbește cu feroceși, domnule.

Colonelul râde.

— O, la naiba, spune el. Păstrează-i.

Încerc să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu soldații dacă el nu ar fi fost de acord.

Le trimit pe Shil și Franc după lemne de foc, o cutie de incendiere și orice altceva care pare că ia foc. Și apoi, când paznicii se dau la o parte, îi arăt lui Neen cum să scoată nucleul din carcasa unui incendiar și să extragă oxidul feric, aluminiul și magneziul. După instrucțiuni, el mărunțește amestecul peste bețele pe care ceilalți au început să le stivuiască în jurul capsulei.

Franc și Shil aduc cutii rupte, jumătate de tufă cu spini, o ladă de aprinzătoare de foc distribuite de armată (ceva ce nici măcar eu nu știam că există), și o ușă veche cu tot cu mâner ruginit, balamale și ramă de lemn.

— Unde ați găsit aia?

— O cocioabă, spune Franc. După copaci.

— Rupe-o în bucăți, îi spun.

Nu este un ordin care îi place. Ferma este sărăcăcioasă și rău așezată, pământul de lucrat este evident arid în cea mai mare parte din an. Aspectul jerpelit probabil că îi amintește lui Franc de casă. Cu toate astea, face ce i se spune și face eficient, iar asta contează.

Shil rupe în bucăți o saltea de paie și îi răspândește conținutul în loc de vreascuri. Pune deoparte o masă și trei scaune pentru mai târziu.

Nu sunt sigur cât o să dureze să-i revină feroxului temperatura corpului, dar vreau bestia aproximativ mulțumită înainte de orice altceva. Presupun tot timpul că nevoia lui de căldură nu este strict legată de nevoia de lumină solară, pentru că dacă este așa planurile colonelului s-au dus dracului și eu sunt cel care trebuie să-i spună.

— Tu, îi zic lui Shil. Dă-i foc.

Shil se apropie și dă foc la paie.

Praful de la incendiere luminează puternic și lemnul umed trosnește și sfârâie până când e destul de uscat să ia foc. După alte cinci minute mă gândesc că trebuie să se fi încălzit în capsulă.

— Deschideți-o, le spun paznicilor.

O duzină de indivizi cu puști pulsatorii stau în jurul capsulei, în timp ce un tehnician încearcă să se dumirească cum să deschidă capsula fără să se ardă. Până la urmă, iau unealta lui de tăiat, trec peste flăcări și tai chiar eu lipiciul.

— Sunteți pregătiți? îi întreb pe oamenii cu puști.

Sergentul lor dă din cap.

— Da, domnule.

— Bun, deci uite cum o să facem... O să bat în geam când sunt gata să plec. Dacă mă vedeți înainte de asta, înseamnă că feroxul mă folosește drept scut.

— Nu au inteligența necesară, spune o voce.

Este primul semn că nu ne-am descotorosit de locotenentul Uffingham.

Îl ignor.

*

Bestia este rănită. Are o rană pe față, iar sângele îi este năclăit în blana de sub armura lui de la gât. Focul nostru a încălzit capsula, dar mai puțin decât mă așteptam. Bătând de câteva ori în perete, ridic geamul.

— Mai multă căldură.

Neen dă din cap.

Când mă ghemuiesc înapoi, Franc și Shil încep să facă bucăți scaune de lemn ca să le arunce pe foc. Un minut mai târziu, feroxul întoarce capul și își focalizează încet privirea pe fața mea.

Buzele se retrag și bestia deschide gura, descoperind caninii îngălbeniți. Unul dintre ei este rupt, de butucul crestă atârând păr de om.

— Măcar ai mâncat deja.

Ochi întunecoși se holbează la mine.

Așa că răsucesc mânerul cuțitului laser și îmi ard dosul mâinii, încercând să nu tresar. Și în timp ce durerea dispare, mă cuprinde o

frică fără rost, legată de un frig paralizant și o dorință de moarte.

Ce? întrebă.

Sven.

Ce Sven?

Sven a trăit cu feroceși.

Bestia deschide ochii neîncrezătoare, așa că îi trimit o amintire cu peșterile și Tinerelul.

Focul de afară ridică temperatura dinăuntru aproape la nivelul căldurii din deșert. Asta trezește feroxul și mai mult, deși căldura face de asemenea să sângereze rănilor animalului pe măsură ce stimulează circulația periferică. Durerea, când ajunge la mine, practic mă dă pe spate.

— *Mai am puțin, spune.*

Amintindu-mi că el nu e Tinerelul, rezist tentației să dau din cap și gândesc *Da* în loc. Bestia, într-adevăr, mai are puțin.

Craniu-cu-șerpi a făcut asta.

Ce?

Îmbolnăvit.

Tu te-ai îmbolnăvit? întreb eu.

Dar s-a blocat într-o buclă cu un tunel și apă rece, amintindu-și cu intensitate și repetat aceiași douăzeci sau treizeci de pași. Este ceva tulburător să împărți ultimele clipe ale unui extraterestru, și nu doar din cauza fragmentelor din amintirile bestiei care se scurg în propriile mele gânduri pe măsură ce se pregătește să moară.

Așteaptă, îi spun. Cine s-a îmbolnăvit?

Craniu-cu-șerpi, spune. A trebuit să protejeze... Făcut rău.

Sunt prea multe găuri în gândurile lui, prea multă durere. Tot ce poate bestia să-și amintească încă este că merge printr-un tunel, și era pe moarte chiar și atunci.

Moarte, cere el.

— Odihnă adâncă, și o viață mai bună data viitoare.

Pumnul meu trece prin plăci de armură și intră în inima dinăuntru. Simt moartea bestiei și nu-mi pică bine. Deci ori am devenit mai moale, ori e una dintre tulburările de comportament pe care le am înainte să mă obișnuiesc cu un nou set de reguli.

Fac semnul soldatului deasupra corpului lui din obișnuință, și apoi bat de câteva ori în peretele capsulei. Doar ca să mă asigur că nu e nicio greșală, bat încă o dată și, chiar și după asta, paznicii tot țintesc puștile pulsatorii spre mine când mă cațăr peste margine, lăsând capacul de sticlă să se trântască în spatele meu.

— La naiba, spune cineva.

Și atunci îmi dau seama că sunt acoperit de sânge.

— Ești bine?

Este colonelul Nuevo.

— Da, domnule. Din păcate feroxul este mort.

— Din păcate?

— Nu a terminat de răspuns la întrebările mele.

— Dar l-ai interogată cu siguranță?

Îi cer permisiunea să vorbesc cu el în particular.

Gărzile lui se îndepărtează și la fel fac și cei patru soldați ai mei. Focul din jurul capsulei este acum doar cenușă, și luna și-a schimbat locul pe cer. Mă face să-mi dau seama cât de mult am stat înăuntru.

— Craniu-cu-șerpi, spun eu. Îți spune ceva?

Colonelul începe să scuture din cap, și apoi ezită.

— Posibil, spune el, dar vorbește cu el însuși. Împletituri și șerpi. Sună posibil... Ai văzut vreodată un cap-de-argint?

Sunt din nou în conversație.

— Nu, domnule.

— Au plete de metal în loc de păr, arată ca niște împletituri. Feroșii le pot confunda cu șerpii. Ezită. Vorbim despre ceva ce a zis feroxul, nu?

— Au cerut protecție.

— Iluminații sunt telepatici, spune colonelul. Dacă tu poți vorbi cu feroșii, poate că și ei pot vorbi cu feroșii.

Înălțații sunt mai puțin numeroși decât noi, dar tehnologia lor este destul de bună să facă schimburi cu U/Liberă, care ne lasă să ne luptăm unii cu alții, probabil sperând să ne distrugem reciproc și să rezolve problema în felul ăsta.

Uniunea Liberă administrează optzeci și cinci la sută din galaxia cunoscută. Dacă le crezi propaganda, U/Liberă trăiește într-o stare de beatitudine fără infracțiuni, scutiți de trauma bolilor și a foametei, capabili să ajungă la adevăratul lor potențial într-un interval de timp de o duzină de vieți. După cum ne tot spun, sunt foarte dezamăgiți că nu vrem să ne alăturăm lor.

Într-o zi U/Liberă o să aleagă între Iluminați și Octovieni. Pentru moment nu se implică, declarându-și tristețea asupra inabilității noastre copilărești să facem pace unii cu alții. Și pe lângă manifestările de tristețe, cumpără blănuri de lup de stepă, implanturi din zone sălbatice și cantități obscene de diamante din sisteme solare de mult moarte. Orice este exotic, orice e natural. Ambră, gheață de cometă ca să amestece cu cocktailuri, cutii de bijuterii făcute din carapace de ferox.

Tocmai am lăsat în urmă o avere în material brut.

— Te încrunți.

Colonelul are dreptate, așa fac.

— Bine, spune colonelul Nuevo. Cranii-cu-șerpi. Ce altceva ai descoperit?

— A scăpat de la Iluminați printr-un tunel de sub zidurile orașului. Îmi semăna cu un canal.

Colonelul se holbează la mine.

— Puteai să privești în mintea lui?

— I-am văzut amintirile.

— Deci, spune colonelul Nuevo, există un canal. Chiar și în semi-

lumina focului care se stinge pot să văd calculele din ochii lui. Ia spune-mi, face el. Cât de bun este grupul ăla al tău de fapt?

CAPITOLUL 29

Shil nu vrea să-mi întâlnească privirea, Franc mă salută forțat și se scuza, iar Haze îmi dă SIG-ul *diabolo* și se întoarce, după care se întoarce înapoi.

— S-a trezit. Pare supărat și speriat... Și se uită la orice altceva în afară de sângele care-mi pătează uniforma.

— S-a trezit?

— Da, domnule... Așa că l-am resetat.

— Ce ai resetat?

— Parametrii de scanare.

— Te-ai jucat cu setările pistolului meu?

Vocea mea este joasă, ceea ce îl sperie și mai mult, și are dreptate, pentru că dacă nu vine cu un motiv foarte bun pentru care și-a făcut de lucru cu SIG-ul meu, o să-l lovesc foarte rău într-adevăr. Am văzut soldați omorâți pentru mai puțin.

Trăgând aer adânc, Haze spune:

— L-am oprit doar să nu mai consume atât de multă energie. Pot să restitui setările precedente, dacă asta vreți.

Și-a cumpărat o grațiere.

— Continuă.

— Cipul de luptă era setat la timp real plus.

— Și asta înseamnă?

Haze crede că îl testează. De fapt, ar putea la fel de bine să vorbească altă limbă.

— Cinci secunde cu siguranță, cincisprezece foarte probabil, două minute destul de probabil și cincisprezece foarte posibil; este o cerință enormă pentru orice IA. Se pare că erați îngrijorat de - Haze ezită, dându-și seama ce tocmai a spus.

— Nu te opri acum, îi spun eu.

— Vreau să spun, face el, este evident că v-ați așteptat la o probabilitate înaltă/eveniment cu impact înalt chiar, ați setat IA-ul cum trebuie și ați uitat...

Mda, Haze tocmai și-a mai săpat o groapă.

Neen este singurul care rămâne cu mine în timp ce mă dezbrac de armura de luptă, îndes carne rece de *Dilydae* în gură și îi fac semn să mă urmeze până la malul apei.

— Ține de șase, îi spun eu.

Neen salută. Ce e mai rău, o face ca și cum n-ar glumi.

Apa este mai rece decât era mai devreme și noroiul este lipicios sub picioarele mele; prădători minusculi mă ciupecsc de picioare și alge de lac mi se agață de încheieturi ca niște degete. Nu sunt superstițios – ei, nu mai mult decât alți soldați – dar noaptea asta îmi lasă un gust amar în gură.

Doar dacă nu e responsabil viermele de asta.

Idiotule, îmi spun. Toate luptele se termină cu sentimentul ăsta.

Mă doare o cicatrice de pe genunchi, cum se întâmplă de obicei când se face frig. Tăietura a ajuns până la os, o lovitură de sabie atât de puternică încât lama care a rămas fixată înăuntru a trebuit scoasă cu forță. Ciudat, însăși puterea loviturii mi-a salvat viața. În timp ce membrul tribului se chinuia să-și retragă sabia, i-am înfipt un cuțit în inimă.

Karbonne pare departe de aici.

Adaptează-te sau mori, adaptează-te și mori... opțiunile nu sunt foarte bune, dar una este cu siguranță mai bună decât cealaltă. Când ies din apă, gândurile care se aglomerau în capul meu au dispărut. Feroxul este doar o bestie, amintirile lui de moarte sunt cu totul îndepărtate. Îi arunc armura mea lui Neen să o curețe, mă chinui să trag pe mine pantalonii uzi și mă întorc la foc. Cam un minut mai târziu, iese abur din mine ca dintr-o tigaie pusă pe foc.

— Bun, fac eu. Spune-mi.

— Ce, domnule?

— Unde sunt ceilalți. Ce-i neliniștește?

Expresia de pe fața sergentului meu devine ștearsă.

— Neen. *Este un ordin*.

Se uită la mine, se uită la pistolul pe care tocmai l-am scos din toc, și la pumnalul de la Capul-de-Mort înfipt în pământ la picioarele mele.

— Îmi permiteți să vorbesc liber, domnule?

Râsul meu îl surprinde. Nu-mi aduc aminte când a folosit cineva ultima oară expresia asta și a vorbit serios.

— Dă-i drumul.

— Ați torturat un ferox până la moarte, domnule. L-ați torturat așa de tare că l-ați făcut să vorbească.

— Nenorociții ăia nu pot vorbi.

— Toată lumea spune că ăsta a vorbit.

— Toată lumea?

Gesticulează spre tabăra din jurul nostru. Este liniște; cel puțin aici, unde suntem noi. Toată bunăvoința câștigată prin împărțirea cărnii de aligator a dispărut cu un singur zvon.

— Ești un auxiliar al Capului-de-Mort, îi spun eu. Nu te interesează ce cred alți oameni. Te interesează ce cred eu. Înțelegeți?

El dă din cap.

— Bun, spun eu. Acum, feroxul era rănit, înghețat și pe jumătate înfometat. Era captiv pe planeta greșită, în războiul altcuiva.

Ceilalți se furișează să asculte. O să-i învăț să se miște mai silențios.

— Veniți lângă noi, spun eu.

Când ochii lui Neen se îndreaptă spre întuneric, el zâmbeste și îmi dau seama că tocmai a văzut-o pe sora lui. Ea este slabă ca un șobolan și își poartă expresia încruntată ca pe o uniformă, dar o iert pentru moment, pentru că s-a menținut destul de bine când am vânat aligatorul, și pe lângă asta arată bine dezbrăcată.

— Feroxul a vrut să moară, le spun eu. I-am oferit moarte în schimb de informații. Bestia a fost recunoscătoare.

— Domnule, spune Franc, strecurându-se printre mine și Neen, nu asta spun majoritatea oamenilor.

Așa că îi explic de ce e bine și asta.

O lună se ridică sus pe cer și dă un luciu argintiu mlaștinii din jurul nostru; râul strălucește ca o panglică ieftină și lacul meu se face oglindă. Se văd lumini în depărtare, orașul Ilseville. Ar trebui să ne luptăm. Dacă asta era Legiunea, ne-am lupta. În schimb, așteptăm să eșueze tratatele de pace. Aparent, U/Liberă vrea să aranjeze o supunere curată a orașului.

Noi nu vrem asta. Iluminații nu vor asta. Dar trecem prin moțiuni pentru că Uniunea Liberă ne cere asta. Nevoia lor de a interveni fiind aproape la fel de puternică ca și foamea lor de informații și obsesia pentru orice lucru exotic. Care, destul de bizar, se pare că ne include și pe noi.

Între timp ne uităm la orașul Înălțaților cu sateliții noștri de înălțime, iar ei se uită la tabăra noastră cu echivalentul lor și amândoi suntem ocupați cu planurile următorului atac de mâine la prânz.

Cam la o oră după ce trupa mea se instalează, Franc iese afară din cortul pe care-l împarte cu Shil și eu aud cum se pișă în întuneric. Pe drumul ei înapoi, se oprește și privește atent în jurul ei, dar nu mă vede cum stau în umbra unui tanc stricat. Neen se trezește cu două ore înainte de răsărit și dispare spre centrul taberei; când se întoarce are un braț din lemnele altcuiva cu care să întrețină focul nostru.

— Stai jos, îi spun eu.

Face ce i se spune.

— Câți ani ai?

Soldatul se gândește să mintă.

— Optsprezece, spune el în cele din urmă.

Mă abțin din răspuneri să nu înjur.

— Și ceilalți?

— Franc are douăzeci și unu. Nu știu de Haze.

— Și Shil?

— Douăzeci și opt, spune el. Știi cum e. A fost recrutată pentru că eu sunt singurul băiat și a trebuit să furnizăm doi soldați, toată lumea trebuia.

— Descrie-mi pregătirea ta.

Neen se uită la mine, întrebându-se cum să răspundă.

— Noi am primit uniforme și puștile abia alaltăieri, spune el. Și nu prea am avut o pregătire, de altfel. Suntem de pe următoarea planetă-n linie.

— Dar asta e... Mă gândesc mai bine. Îmi răsfoisem doar briefingul, de vreme ce majoritatea briefingurilor sunt niște prostii; dar sistemul ăsta are trei planete, și toate aparțineau inamicului până de curând.

— Ați fost iluminați?

— Nu, domnule. Nu noi. Doar oamenii importanți au fost.

Plecăm spre canal și spre oraș la răsărit. Tot ce avem în afară de uniforme și arme este lăsat în urmă. Corturile noastre, rezervele de hrană, rucsacuri și Tancuri cu roți groase. Vom face călătoria pe jos, pentru că avem șanse mai mari de succes în felul ăsta.

Pe măsură ce mergem, un soldat ne urează noroc, altul face semnul împotriva răului. Se oprește când vede că-l observ.

— Vă place, nu-i așa, domnule?

Shil îmi prinde privirea, începe să privească în altă parte și apoi se obligă să se uite din nou. Poate că a observat cum mă uit la ea, sau poate că seamănă destul de mult cu mine ca să știe că gradul nu înseamnă nimic.

Ceea ce faci cu gradul contează.

— Sunt obișnuit, îi spun eu. Și ai face bine să te obișnuiești și tu.

— Știi, domnule, spune ea, oamenii de pe aici zic că nu sunteți om. Shil își ridică bărbia, și eu știu că se întreabă dacă nu a întrecut măsura.

— Crezi că Iluminații sunt oameni?

— Dar asta e ideea, spune Shil. Ei nu vor să fie.

— În timp ce eu m-am născut așa?

Shil se uită în altă parte și următoarele minute trec într-o liniște apăsătoare.

— Nu am vrut să întrec măsura.

— Nu ai întrecut măsura. Crede-mă, ai știi.

Ceilalți trag cu urechea, așa că adresez următorul comentariu tuturor.

— În limite normale, puteți spune orice. Dar puneți la îndoială sau refuzați un ordin și vă omor pe loc.

Ei rânjesc când rânjesc eu, dar știm cu toții că nu e o glumă.

— Ce este în limite normale? întreabă Haze.

— Nu blasfemii. Nu trădare. Nu spuneți că o să pierdem.

— O să pierdem? întreabă Shil.

Zâmbetul meu este trist.

— Nu dacă pot eu să fac ceva în privința asta.

Corturile noastre se termină puțin după conversația asta și noi ne așezăm în linie, îndreptându-ne spre un șir depărtat de copaci. Eu stau în față și Neen după mine; restul merg la cincisprezece pași depărtare unul de altul, încercând să calce numai pe urmele persoanei din față.

Pe măsură ce ne apropiem de copacii ăia, pământul devine mai ferm

sub picioare și bocancii noștri nu se mai afundă în noroi. Spinii sunt piperniciți, plini de fragi care probabil că sunt otrăvitori. O libelulă de mărimea pumnului meu plutește peste apa nemișcată; aripile ei sunt în aceeași măsură de radioase în semi-lumina de dimineața devreme pe cât îi este corpul de cenușiu.

Mă opresc, simțindu-i pe ceilalți oprindu-se în spatele meu.

Drumul pare liber. Până aici m-am bazat pe fragmentele de amintiri ale feroxului, dar el era în dureri mari și câteodată aproape inconștient... De urme am nevoie de fapt.

Soldații mei așteaptă.

Un vânt rece din spatele nostru poartă cele mai slabe urme de la focurile noastre îndepărtate. Suntem în afara câmpului vizual al taberei noastre. Ce trebuie să știu eu este dacă ne urmărește cineva din față. Viermele meu este inutil; nu a reușit să detecteze nimic de zile întregi. Și nu sunt sigur că i-ar recunoaște pe Iluminați oricum.

Comunicat, legat liber, de bună voie. O duzină de fraze diferite pretind să explice ne-Iluminaților cum este să faci schimbarea. Presupun că nu multe sunt apropiate de adevăr.

Un semn rapid din mână și ceilalți încep să meargă înainte. Rădăcini se agață de bocancii noștri și bucle joase de spini funcționează ca sârma ghimpată, dar mergem înainte până se răresc copacii și ajungem la un teren arat. Este primul teren de genul ăsta pe care l-a văzut oricare dintre noi de la aterizare. Urme uriașe conduc spre poarta lângă care stau. Un smoc de blană este prins în balama și sângele uscat de pe lemn indică locul în care s-a oprit feroxul să-și tragă răsuflarea.

Am ce-mi trebuie.

Găsim cadavre după o oră. O femeie fără jumătate din craniu, și un bărbat tăiat de la abdomen la umăr, în ciuda armurii de corp. Amândoi și-au folosit armele, după mirosul țevilor.

În spatele meu, îi aud pe Franc și Haze vomitând.

Alte trei cadavre ne așteaptă după încă o jumătate de oră. Unul este omorât curat, capul întors atât de mult că vertebrele au cedat pur și simplu. Ceilalți au trecut prin ceva mai multe chinuri, dar tot au avut o moarte mai ușoară decât primii doi.

— Dezbrăcați cadavrele, ordon eu.

Haze scutură din cap, și apoi se dă înapoi, încleștându-și maxilarul. Nu este tare, în vreme ce curg pumnii, dar tot nu l-am iertat pentru că și-a făcut de cap cu pistolul meu, chiar dacă l-a făcut mai bun.

— Vrei să ajungi ca ei? întreb, indicând din cap spre cadavre, i Ceilalți stau nemișcați.

— Îmi pare rău, domnule, spune Haze.

Dezbracă cele trei cadavre de unul singur, ca pedeapsă. Băiatul este supraponderal și neîndemânatic și îi ia de două ori mai mult decât ar trebui, dar reușește până la urmă.

Două femei, un bărbat... toți foarte morți.

Shil, Haze și Franc își schimbă uniforme. Cu toate că le permit să-și

curețe noua îmbrăcămintă mai întâi. Șanțul pe care-l folosesc este noroios, și eu nu sunt sigur că spălatul uniformelor face mare diferență, dar pentru ei pare să conteze.

Cam după zece minute ajungem la canal.

Sună simplu. Întâi două cadavre, apoi trei cadavre, un schimb de haine pentru noii soldați și un marș rapid spre intrarea într-un tunel. Dar gleznele mele sunt frecate rău de bocanci, și dacă eu mă simt așa, Dumnezeu știe cum trebuie să se simtă ceilalți. Am mers în pas de marș timp de două ore prin mlaștină și noroi, destul cât să extenueze soldați îndârjiți.

Le-am ordonat să facă și schimb de arme. Deci acum sunt înarmați cu puști pulsatorii care aparțin inamicului. Shil este cea care mă întreabă de ce. După ce s-a asigurat că înțeleg că nu vrea decât informații, și că nu îmi pune la îndoială judecata sub nicio formă. Vocea ei, în timp ce explică asta, este îndeajuns de impasivă cât să evite insolența desăvârșită.

Ne oprim, mă holbez la ea.

— Spune-mi tu mie, fac eu.

Shil își roade buza, primul semn de slăbiciune de care a dat dovadă de când am vânat aligatorul împreună, și se oprește din ros în momentul în care își dă seama că am observat. Neen și ceilalți ne privesc.

— Dacă sunteți capturat, spune Shil în final, spunem doar că facem parte din miliția din Ilseville și că dumneavoastră ne-ați prins. Și suntem foarte fericiți să fim salvați.

— Și...?

— Dacă e necesar, ne putem preface că v-am capturat pe Neen și pe dumneavoastră.

— Foarte bine.

Fratele lui Shil pare atât de șocat că mă face să râd. Așa că pun pe toată lumea să se așeze la intrarea în tunel și le spun ce o să se întâmple, de ce o să se întâmple și ce vreau de la ei mai exact.

Nu mă complic să le explic ce-o să se întâmple dacă o s-o facă lată. Nu sunt proști; pot și ei să înțeleagă asta.

În centrul Ilseville-ului este o Cameră de Comerț; este veche și păraginită, impresionantă la prima vedere, dar slab apărută și cu prea multe intrări. Astea sunt cuvintele colonelului și ar face bine să spună adevărul. Înăuntrul camerei este un Înălțat; treaba noastră este să îl capturăm.

— Vrei, să spui un Iluminat, spune Haze, fără să gândească. Se depărtează de mine înainte să apuc să mă întorc cu fața spre el măcar.

— Nu, spun eu. Vreau să spun Înălțat.

— Va fi păzit, spune Neen.

— Bine păzit, adaugă Shil.

Și realizez ceva:: oamenii ăștia știu despre asta.

— Ați văzut un Înălțat?

Toată lumea se uită la toată lumea. Dacă n-ar fi atât de amuzant, aş fi nervos.

— Haze a văzut, spune Franc. O dată, în trecere.

După cum spune asta, sună de parcă îi dă lui Haze povestea lui, o poveste pe care se aşteaptă să o confirme; şi după cum refuză băiatul să-mi întâlnească privirea, oricare ar fi povestea adevărată, este mult mai complexă decât o descrie simpla relatare a lui Franc.

— Haze, spun eu. Înălţatul ăsta pe care l-ai văzut *o dată*, descrie-l...

El ezită, dar numai pentru că se străduieşte să găsească cuvintele potrivite.

— Este ca o maşinărie, spune el în final. Are formă de piramidă şi este plin de lumini, aproape drăguţ. Dar foarte periculos.

Asta e tot, întregul conţinut al descrierii lui.

Nu contează cât de mult cer detalii, tot ce rezolvă nervii mei este să blocheze adevărul mai mult în gâtul lui. Intrăm în întuneric, în linişte, şi nimeni nu se uită spre mine pentru foarte mult timp.

CAPITOLUL 30

— Ca maștele unui vierme de gheață, spun eu, când suntem în tunel de douăzeci de minute. O mașinărie cu gură rotundă și-a făcut drum prin noroiul compact, răhățindu-se ciment pe ziduri pe măsură ce mergea, numai că cimentul se fărâmițează, spărturile descoperind pământul întunecat de dedesubt.

Neen mușcă momeala.

— Ce e un vierme de gheață?

— Cam ca ăsta, spun eu, doar că e natural. Mănâncă și-și face drum prin gheață, evident. Sunt oameni care trăiesc în ei.

— Unde? întreabă Shil.

— Pe Paradis.

— Ai fost paznic?

Reevaluează.

— Prizonier.

— Și acum ești ofițer al Capului-de-Mort? spune Haze, întorcându-se într-un final cu fața la mine.

— Lucrurile se schimbă.

Privește în altă parte, și apoi mă privește din nou când crede că nu mă uit. Așa că ridic cuțitul laser ceva mai sus și luminez ceva mai mult din tunelul prin care mergem. Toată lumea are secrete, dar sunt destul de sigur că băiatul ăla are mai multe decât majoritatea.

— Câtă încredere ai în Haze? îl întreb pe Neen câteva minute mai târziu.

— Am încredere în el cu viața mea.

— Înțelegi, îi spun eu, că o să te țin minte cu asta?

Murdărie alunecă pe sub picioarele noastre și fecale de lilieci împânzesc pereții. O apropiere rapidă a cuțitului meu spre tavan dezvăluie lilieci interminabili, atârând în liniște. Ochi minusculi și neprietenoși ne privesc în timp ce mergem. Singurul lucru bun care poate fi spus despre împușeala lor de amoniac este că ne distrage atenția de la ce va urma.

— De unde știi prin ce tunel trebuie să o luăm? întreabă Shil.

Mărind intensitatea cuțitului meu, luminez cu el pe un zid. Când pălește, Shil este tot nelămurită, așa că mă duc în spatele ei și o apuc de umeri, simțind cum încremenește sub mâinile mele.

Ăsta ar fi un moment foarte bun să-i dau drumul. Dar nu fac asta, pentru că ar însemna să recunosc că am observat. În loc, o îndrept pe Shil cu fața spre perete, îi dau ei cuțitul laser și o țin de încheietura

mâinii, aducând lumina mai aproape de cimentul spart.

— Toată lumea, spun eu.

O urmă în rahatul de liliac iese în evidență, unde s-a împiedicat feroxul și blana lui a lăsat urme de năpârlire. O mișcare din încheietura ei permite luminii să scoată în evidență o urmă mult mai mare, chiar deasupra cursului de apă.

Este urma unui călcâi de ferox.

Instinctul mă face să iau ultima secțiune în liniște. Pe aici a venit bestia și a fost ținută în Camera de Comerț. Deci știu deja că este posibil să ajungi de la canal la cameră; întrebarea este pe unde a intrat feroxul în sistemul de canalizare?

Apă iese din țevi mici care dau în tunel, și deja începe să curgă repede prin porți de evacuare pe ambele părți. În orașul de deasupra noastră tocmai a început să plouă, și jgheaburi îndrumă surplusul în canalul ăsta.

Putem să ne descurcăm cu apa în creștere, pentru că dacă este cazul, o să înotăm pur și simplu. Dar mi-e frică să nu pierd urmele feroxului.

— Acolo, domnule, șoptește Haze.

Îmi îndrept cuțitul spre zid.

Are dreptate, este o urmă ștearsă la înălțimea umărului.

Altă dără întinsă, o sută de metri mai încolo, ne arată că bestia a mers pe partea aia de zid o perioadă. Curentul este mai puternic pe acolo pentru că tunelul se curbează în altă direcție, și o scară ruginită a fost îndoită dinspre zidul unui puț de acces susținând ceva greu.

— Aruncă o privire, îi spun lui Neen.

Shil scutură din cap, acționând din pur instinct. Până acum a făcut tot ce i-a spus Neen, frate mai tânăr sau nu, dar refuz să las lucrurile să se strice între ei dacă situația devine serioasă, și va deveni serioasă.

Trebuie să înțelegem asta toți cinci.

— Neen se duce, spun eu.

Se cațără repede și dispăre din vedere. Așteptăm timp de cinci minute și apoi zece. Sunt pe cale să îi atrag atenția lui Shil asupra furiei sale clocotitoare când auzim pași pe scara de deasupra.

— Urcare grea, spune Neen.

— Cât de departe?

— Cam o sută de bare, dar scara se termină la o margine, la jumătatea drumului în sus. După aia e doar un zid. Vocea lui vine ca un fapt divers, în ciuda zgârieturilor de pe mâinile lui și o tăietură urâtă pe o parte a capului.

— Am căzut, spune el, văzându-mi privirea.

— Avem nevoie de funii?

— Nu, domnule. Neen scutură din cap. Am dat de o rută...

Străzile din jurul Camerei de Comerț sunt aproape pustii. Un camion care elimină fum, câteva automobile electrice cu trei roți sunt pline vârf

de blănuri, afacerile mergând în continuare ca de obicei, în ciuda armatei stabilită după porți.

Puțini oameni se sinchiesc să se uite când Neen și Franc trec pe sub o arcadă spartă și se trezesc pe o alee îngustă. Uniformele miliției sunt cam la fel peste tot: uniforme de camuflaj și bocanci, căști ieftine și curele de pânză. Haze se grăbește după ei, și apoi încetinește.

Shil merge următoarea. Tot arată ca un băiat la prima vedere, și probabil și la a doua. Dacă ar fi fost doar ei patru, totul ar fi fost bine. Dar sunt și eu acolo, și este greu să mă confunzi cu altceva decât ceea ce sunt.

Un ucigaș profesionist.

O femeie se întoarce, o înghiontește pe alta. Un om pe o bicicletă giroscopică se oprește să vadă la ce se uită și se trezește privind fix în ochii mei.

Idiotule, îmi vine să zic.

Deschide gura să strige, iar eu trec strada într-o viteză orbitoare, îi cuprind gâtul gros cu un braț și sucesc cu sălbăticie. Trosnetul capătă un ecou dat de un zid apropiat. Neen omoară una dintre femeile bătrâne și Franc o omoară pe cealaltă. Face treaba curat și dur, o singură înjunghiere prin inimă, apoi o tăietură la gât.

Am rămas fără cuvinte, și de asemenea impresionat.

Rânjind, Franc își șterge cuțitul de pantaloni și îl pune înapoi în teacă. Ochii ei prind privirea lui Haze și el dă din cap. Când mă uit din nou la Franc, ea fredonează.

Sergentul meu, între timp, se uită la sora lui, care este orice numai fericită nu. După o secundă, se întoarce la a-și pune victima la pământ. Cum reușește un om atât de slab să susțină o femeie atât de grasă mă depășește.

— Bun, spun eu. Băgați-i în tunel.

Franc se apleacă după victima ei și Haze se apropie să o ajute.

— Shil, spun eu. O vorbă...

Ceilalți se prefac că nu aud.

— Franc și Neen tocmai ți-au salvat viața, îi spun eu. Mi-au salvat mie viața, și i-au salvat viața lui Haze de asemenea. Dacă se mai întâmplă asta, mă aștept să acționezi mai rapid.

— Erau femei, spune ea.

— La fel ești și tu și Franc.

— Femei bătrâne, spune Shil - mai are puțin și plânge. Cu toate că am impresia că este mai mult de frustrare decât de orice altceva.

— Ce crezi că le oprea să sune alarma?

Aștept răspunsul ei și, după o secundă, ea scutură din cap.

— Nu, spun eu, nu le oprea nimic.

La ordinele mele, Shil și Franc iau baticele femeilor bătrâne și le leagă la cap. După o clipă de gândire, iau un șal de la una dintre femei și îl pun pe Haze să îl poarte ca batic. Toată grăsimea aia îl face să arate oricum ca o fată. Când sunt gata, scap de propria jachetă și mă

chinui să încap în haina omului pe care tocmai l-am omorât.

Acum suntem trei bărbați și două femei, toți din miliție.

— Mergeți în continuare, le spun eu. Cu ochii-n pământ, vorbind în șoaptă. Dați-vă la o parte, fiți politicoși și salutați orice pare că trebuie salutat.

— Și dumneavoastră, domnule? Întreabă Haze.

— O să fiu o sută de pași în spatele vostru. Dacă auziți vreo perturbare, continuați să mergeți.

Capul-de-argint care începe să urmărească grupul lui Neen a trecut prin schimbare cu zeci de ani înainte să se nască soldatul. Este înalt, împânzit de o încurcătură de tuburi care merg în bucle de la coaste până la picioare. Virusul i-a crescut plete de oțel din craniu, care se ondulează atunci când merge. Are cinci împletituri, și este un nenorocit arogant, mult prea sigur pe el pentru a-și păzi fundul.

— Hei, spune pistolul meu. Aruncă o privire la urât.

O baterie plină, și setări care nu îi cer să prezică decât cu câteva secunde în viitor au făcut SIG-ul să devină hiperactiv, fericit și vorbăreț. Preferam obiectul când era în modulul sictirit.

— Știi, spune pistolul, că capetele-de-argint erau oameni? Unii dintre ei chiar recent...

Chiar când mă gândesc că SIG-ul este pe cale să povestească toată istoria capetelor-de-argint, se oprește și vreo cinci diode încep să pâlpâie într-o succesiune rapidă.

— Sincronizare, anunță.

— Ce dracu' înseamnă...

Și apoi aflu, pentru că capul-de-argint merge cu încredere spre un zid și dispăre într-o sclipire de lumină.

— Mergi, spune SIG-ul.

Merg.

Găsim capul-de-argint la două străzi depărtare, intrând pe un drum pe care este deja grupul lui Neen, deși capul-de-argint își face intrarea printr-o ușă din direcția opusă. Un truc ingenios, unul pe care l-am crezut legendă până atunci.

— La naiba, spune pistolul.

Capul-de-argint s-a oprit, aproape de parcă s-ar concentra să asculte. Și pistolul meu a devenit foarte tăcut într-adevăr, până la punctul în care și-a oprit luminile în poziția în care sunt.

Dacă o legendă este adevărată, cum o fi cu alta? Scoțând un țep de aruncat din teaca de la încheietura mea, irosesc o fracțiune de secundă ca să-i găsesc punctul slab și-i dau drumul dintre degete.

— *Te-am prins*, spune capul-de-argint, întorcându-se.

Devine conștient de ținta mea când țepul îl lovește în umăr. *Rana îl blochează pe iluminat în prezent.*

— Pot să sugerez subsonicul?

Pistolul meu este fericit să se întoarcă la treabă.

Două împușcături îl lovesc pe capul-de-argint în genunchii zdrobiți. Și apoi, scoțând pumnalul, mă îndrept pur și simplu spre creatura care se tânjește și-i tai gâtul apăsând lama cu putere.

Pâlpâie din vedere, dar vătămarea este prea serioasă. Pentru o secundă este aproape transparent, și apoi apare din nou, chiar la timp să-i permită cuțitului meu să-i taie de tot capul.

Zeu auto-proclamat sau nu, cade ca un zid.

— Cale bătută, spune pistolul.

O tăietură cu pumnalul și cea mai mare parte a scalpului lui se desprinde. Este carne pe sub carapace, așa că o curăț și așez masa de plete. De oțel pe capul meu. Se potrivește la limită.

Ce fac în privința tuburilor acelea?

Scăpând de jacheta pe care am furat-o mai devreme, mă tai la umăr și îmi înfig cuțitul în șold – doare ca dracu', dar fac asta oricum – și apoi îndes cel mai gros dintre tuburi în rănila deschise și privesc carnea începând să se închidă în jurul lui. Negrul nu este tocmai culoarea Iluminaților, dar brațul meu artificial cu siguranță nu este normal, și asta e bine. Iar pistolul meu, nici el nu este normal cu siguranță.

— Pâlpâie mai rapid, îi spun eu.

— Ce?

— Fă ca și luminile de pom de iarnă.

SIG-ul face așa, cu foarte puțină grație. Ne ia ceva timp să îi prindem din urmă pe ceilalți.

— Neen?

Băiatul se întoarce, mă vede și înjură. Aș rânji, dar capetele-de-argint se iau mult prea în serios pentru umor.

— Alinierea, spun eu. Cu toții. Mergem să-i vizităm pe Înălțați.

Nimeni nu ne oprește când traversăm piața; nimeni nu privește măcar în direcția noastră. O copilă este pe cale să privească și este plesnită de tatăl ei, care se apleacă agitat fără măcar să se uite la fața mea. Dacă ăsta e genul de tratament pe care-l solicită Iluminații, nu prea cred că-mi place nici mie de ei.

Neen merge înainte, cu pușca ținută la piept. Cele trei fete, care sunt de fapt două fete și un Haze din ce în ce mai bosumflat, merg după el ca o umbră, oprindu-se când mă opresc și eu și ținându-și privirea la pământ.

În față este o poartă de oțel montată într-un zid din piatră de spumă. Este câte un paznic pe fiecare parte. Aceștia sunt soldați adevărați, nu fac parte din miliție. Suntem priviți, scanati de un fel de cameră de deasupra ușii, și unul dintre paznici își pregătește deja pistolul.

L-ar omorî pe Neen imediat, dar pletele mele și pistolul, care acum psalmodiază rugăciuni ale Înălțaților, îi dau omului de gândit.

— Deschide, cere pistolul meu, luând o pauză de la cântat.

Paznicul face loc să trecem.

Vrea să mă oprească, dar nu se încumetă să atingă pe cineva despre care crede că e Iluminat. Greșeala îl costă viața, când Franc îi înfige un

cuțit pe sub bărbie până în creier.

Neen îl omoară pe celălalt paznic, o tăietură sălbatică cu oțel călit la jugulară. Îl lasă pe Neen acoperit de sânge, dar eu înțeleg situația destul de bine. Soldatul încearcă să îndepărteze amintirea victimei pe care a omorât-o mai devreme, găsindu-și ceva justificabil. După rânjetul de pe fața lui Franc, nu pare s-o deranjeze prea mult chestiile de genul ăsta.

— Dați-vă înapoi.

Neen aruncă poarta în aer cu o mină antipersonal și suntem înăuntru, cu pistoalele gata de luptă și ochii noștri scanând o curte interioară. Nu este ce mă aștept. Cineva a acoperit întreaga zonă cu fibră de sticlă, care se preschimbă într-o mie de modele atât de repede că mă dor ochii.

— Nu te uita, îi spune Haze lui Franc.

Ea își retrace privirea de la tavan.

Podeaua de sub bocancii noștri este un strat subțire de apă peste pătrate enorme de marmură. Culori plutesc în apă ca niște nori opalescenți, fără să se amestece, dar trecând una prin cealaltă în pete de purpuriu pur și albastru.

O ușă din față începe să se deschidă și Franc își ridică pușca pulsatorie.

— Îmi permiteți? întreabă ea.

Dau din cap, și un soldat cade cu cea mai mare parte din cap lipsă. Este o țintă bună și rânjetul lui Franc este mai larg ca niciodată. A trăit sub ocupația Înălțaților, îmi reamintesc eu; cu siguranță are pata pusă.

Intrăm în coridor și omorâm tot ce ne iese în cale. Un Proaspăt-Făcut, cu craniul încă moale și prima împletitură încă în creștere. Unul cu două împletituri, total maturizat, prea șocat că e atacat ca să se ferească la timp. O mână de paznici, care mor înainte să-și dea seama ce se întâmplă.

Ne vede o fată și începe să țipe. Franc este cea care o trage deoparte și o face să tacă, vorbind de zor. Este fiica celui cu două împletituri, în căutarea tatălui ei. Toți știm ce ea nu știe, că tatăl ei este mort.

Când se termină măcelul, apar două femei, cu totul umane și paralizate de teamă. Neen indică spre ușa din spatele nostru și le spune să iasă dracului de aici.

Eu dau din cap, Shil zâmbește. Incidentul de mai devreme este iertat.

— Acum ce facem, domnule? întreabă Neen.

— Găsim Înălțatul.

Tot ce am auzit spune că Înălțații sunt piramide vaste de diamant și silicon, capabile să se protejeze singure de orice. Când i-am spus colonelului Nuevo că Aucșii mei se pot descurca cu așa ceva mă laudam, trebuie să fi știut și el asta.

— Este la etaj pe scările alea, spune Franc. Mi-a spus fata.

— De ce?

— I-am spus că suntem aici să-l protejăm.

— Este aici, domnule, spune Haze. Este primul lucru pe care mi-l spune de când l-am pus să poarte baticul unei femei jumătate de oră mai devreme. Cred că este bolnav.

Are dreptate.

O piramidă mică de metal atârnă de o pânză complexă care se întinde pe cea mai mare parte a tavanului. Un diamant cât pumnul atârnă de filamente în centrul piramidei. Lumini trec prin fiecare fir din pânză și chiar prin piramidă. Ele merg inegal, într-o mișcare zgomotoasă care nu prezintă fluiditatea pe care o merită obiectul ăsta.

O lumină pală pulsează în centrul diamantului. Numai Haze putea să compare Înălțatii cu o mașinărie. Și totuși...

— Ce are?

Lăsându-se în genunchi în fața unor filamente încurcate, Haze privește mai îndeaproape.

— Scurt circuit, spune el. Vrei să-l repar?

— Poți?

— Pot să încerc.

Mă mulțumesc cu asta. Înălțatul se dezmembrează cu o explozie de flăcări și electricitate statică. Când dau drumul pistolului înapoi în tocul lui, Haze se holbează.

— Afurisitul pilota aripa-de-liliac, îi spune pistolul meu. Iar vrei să dai de alea?

CAPITOLUL 31

Sunt niște reguli simple pentru cucerirea unui oraș. Prima regulă spune să pui mâna pe o bază bună. Asta nu înseamnă un loc sigur, pentru că dacă închizi un oraș cum trebuie chiar și ghetourile sunt sigure. Înseamnă să găsești un loc călduros, uscat și confortabil, preferabil cu provizii proprii de mâncare și o pivniță plină de alcool.

Hotelurile sunt bune, la fel și cluburile, barurile fistichii și casele elegante. Dar suntem în Ilseville, unde primele trei din cele menționate sunt mai rare decât dinții unei găini.

Le ordon Aucșilor să urce dealul, pentru că dealurile sunt de obicei echivalente cu scump (în afara cazului în care sunt infernal de abrupte, ca pe Farlight). Bineînțeles, să găsești un deal pe Ilseville nu e ușor. Orașul este în majoritate drept, fiind construit pe o suprafață inundabilă. Puținele dealuri care există sunt artificiale, făcute din săpături excavate de la râul Ilseville, atunci când se construiau debarcaderile și piste de aterizare.

Descopăr toate astea în timpul cât le ia Aucșilor să meargă de la Camera de Comerț la un cartier rezidențial cu vedere la râu. Am aruncat împletiturile și furtunul argintiu de corp, scăpând de amândouă imediat cum trupele colonelului Nuevo au început să năvălească pe porțile recent deschise.

— Ce ziceți de aceea, domnule? întreabă Franc, arătând spre o casă enormă pe partea umbrită a unei piețe.

— Sau aia? spune Shil, arătând spre ceva și mai mare.

— Prea fistichie, îi spun lui Shil. Am pierde-o în favoarea colonelului. O luăm pe prima.

Tot este mare, pavată cu straturi de spumă solidificată tăiată astfel încât să semene cu gresia. Ferestrele înalte orientate cu fața spre noi au gratii și sticlă securizată, ceea ce sugerează că Ilseville nu este chiar raiul liniștit pe care îl descriau Iluminații. După cum cred, ușa de la intrare este armată pe interior cu rețea metalică și încuietoarea este semi-inteligentă.

— Bună, spune pistolul meu.

Și apoi explică, folosind un limbaj foarte simplu, exact ce o să pățească încuietoarea dacă nu cooperează. Trei secunde mai târziu, cinci zăvoare se desfac și ușa începe să se deschidă sub ochii noștri. O menajeră în uniformă completă așteaptă pe partea cealaltă.

— Bun venit, zice ea.

Dacă este șocată să fie întâmpinată cu o duzină de arme pregătite în

față, se pricepe foarte bine să ascundă aspectul ăsta. Menajera este tânără, probabil în jur de douăzeci de ani, și destul de deșteaptă să știe că are șanse mai mari să scape cu viață dacă se lasă văzută și se face utilă, decât dacă se ascunde după o ușă încuiată și ajunge să fie vânată.

— A cui este casa?

— A lordului Filipacchi, de la Filipacchi Trading.

Numele nu-mi spune nimic.

— Acum este a mea, spun eu. A mea, și a lor... Ai înțeles?

A înțeles.

Numele ei este Maria, și mă conduce prin casă de parcă sunt într-adevăr noul proprietar. Sunt cinci etaje, fără să numărăm podul, ceea ce face ca asta să fie cea mai înaltă casă pe care am văzut-o vreodată. Un turnuleț de la etajul patru are vedere spre oraș și îl păstrez pentru mine. Camera este murdară și plină de mobilă veche.

— Mai sunt și alți servitori?

Maria scutură din cap.

— Angajează câțiva, îi spun eu. Pune-i să pregătească încăperea asta.

Neen alege dormitorul lordului Filipacchi, dotat cu perdele de mătase și un pat enorm care stă sub greutatea unei blăni imense. După privirile pe care i le aruncă Mariei, este evident cine ar vrea să se bage pe sub blană cu el.

Shil și Franc decid să împartă un dormitor mult mai mic la etajul de dedesubt. Cât despre Haze, el trage o saltea într-un birou plin de calculatoare de la parter și golește camera și bucătăriile de toți carbohidrații pe care îi poate găsi. Când verific, își mișcă degetele pe o placă, făcând rost de poze ale orașului în timp real.

— Cum ai făcut asta?

Arată cu degetul mare spre tavan.

— Sateliți de înălțime, domnule, spune el, care se auto-ajustează. Stau în orbită până când U/Liberă le spune să coboare sau rămân fără combustibil de rezervă. — m-am gândit că n-ar fi rău să arunc o privire.

Bătaia la ușa noastră vine zece minute mai târziu. Este grea, cineva dând cu pumnul în lemnul solid. Vrea să ne impresioneze, așa că îi las să aștepte.

— Soldați, spune Maria. Pare agitată.

— De unde știi?

— Vizor, spune ea.

Așa că Haze își mișcă degetele pe placă, înlocuind pozele de pe satelit cu poza unui ofițer al Capului-de-Mort și a doi caporali.

— Domnule.

A accesat sistemul casei și a trecut la vedere în detalii, așa că văd nările fumegând ale locotenentului în uniformă. Evident, este Miles Uffingham, idiotul care m-a luat de la cort când colonelul Nuevo a vrut pe cineva care să vorbească cu feroxul.

— Lasă-i să intre, îi spun Mariei. Spune-le că o să coborâm într-o clipă.

Haze îl ia pe Neen și eu le scot pe Shil și Franc din camera lor. Arătam groaznic, cu uniformele rupte și fețele murdare.

— Înarmați-vă, le spun eu.

— Nu crezi...

— Evident că nu, spun eu, dar trebuie să părem hotărâți.

— Părem, domnule, spune Neen.

— Ah... Tveskoeg. Aici erai.

Asta vine pentru a-mi aminti numele lui Uffingham, să răspund la compliment. Nu mă deranjez. Sunt puțini ofițeri de stat major care n-ar putea fi îmbunătățiți cu un implant cu glonț în ceafă, iar Miles Uffingham nu este unul dintre ei.

— Colonelul vrea să te vadă.

— Bine...

— Poate ai vrea să te schimbi.

— În ce?

Să se întoarcă pe călcâi pare să fie un obicei la omul ăsta. Așa că ieșim pe ușa noastră după locotenent și îl urmărim până într-o piață, în liniște, și mă bucur să văd că grupul meu scanează marginile acoperișurilor, purtându-se ca niște soldați adevărați. Omul pe care îl urmărim merge pur și simplu înainte de parcă nu există lunetiști, până se oprește la ușa celei mai mari case din piață.

— Vizitatori pentru colonel.

Paznicii ne privesc. Cel puțin doi dintre ei se străduiesc din răspuțeri să nu rânjească.

— Mă auziți?

— Da, domnule. Sergentul lor imaculat îmbrăcat se pune în poziție de drepti, și mă întreb dacă Uffingham are vreo idee despre cât dispreț este în salutul acela. Când intrăm pe ușă după el, membrii staff-ului colonelului Nuevo se opresc din vorbit.

Poate e din cauza fetelor, purtând încă baticele și ținând amândouă puștile pulsatorii ale inamicului, sau poate din cauza petelor de pe uniforma lui Neen. Sau poate e doar din cauza mea, cu mâneca lipsă și brațul artificial.

— Pe aici...

Camera în care suntem duși este imensă și cu tablouri atât de vechi agățate pe pereți că vopseaua este crăpată. De vreme ce Iluminații nu sunt adepții pozelor, casa asta trebuie să aparțină cuiva îndeajuns de important să fie lăsat în pace. Și are combinația pragmatică de vechi și nou: mobilă de lemn și uși inteligente, vase chinezești și cutii drexii ca să faci mâncare din nimic.

— Scump, spune pistolul, când îl trezesc din hibernare, cu bun gust, discret subapreciat, evident casa unui cunoscător...

Poți să-ți dai seama că urăște locul.

— Scanează doar afurisita de cameră.

Asta face, și îmi spune că suntem țințiți de două sute cinci arme diferite, ceea ce consideră ca fiind excesiv. Sunt scutit de discuții prin intrarea unui subofițer sanitar.

— Colonelul vă primește acum.

— Păstrați liniștea, le spun celorlalți. Nu răspundeți decât dacă vi se pune o întrebare directă, nu vă holbați la nimeni și lăsați-mă pe mine să vorbesc. Ați înțeles?

— Sven.

Salutul meu este destul de potrivit cât să-i fure un zâmbet colonelului Nuevo.

— Arăți ca dracu.

— Da, domnule.

O duzină de ofițeri stau aproape de biroul lui, aproape jumătate din ei fiind ofițeri ai miliției sau legionari; unii nici nu arată măcar ca soldați de carieră. Mă fac să mă întreb ce caută aici.

— Vrei să-mi spui ce ai în păr?

Îmi ia o clipă să-mi amintesc.

— Iluminat mort, spun eu. L-am folosit împletiturile ca să mă deghizez, nu am avut timp să mă spăl. Asta nu e absolut adevărat. Pur și simplu nu m-am gândit la asta.

— Ai scalpat un iluminat?

— Da, domnule... Dar l-am omorât mai întâi.

— Mă bucur să aud asta. Colonelul zâmbeste. Și scalpul lui a fost de ajuns să te deghizeze?

— Am folosit și unul dintre tuburi. De la piept la șold.

— Greu de lipit?

— Nu a fost necesar, domnule. Am tăiat găuri.

— În tine?

Dau din cap, ridic bluza ca să poată vedea cicatricea.

— Și auxiliarii tăi ce făceau?

— Omorau paznicii Înălțaților, domnule. Plus un Proaspăt-făcut și unul cu două împletituri. Am păstrat Înălțatul pentru final.

— *Ați omorât Înălțatul?*

— Da, domnule.

Sunt agitat, pentru prima dată de când am intrat în cameră. Niște emoții foarte ciudate se observă pe fața colonelului.

— Cum?

— L-am împușcat.

Colonelul Nuevo își închide ochii.

— Era pe moarte, domnule. Deja senil. Probabil mult peste nivelul de interogare. Orice ar fi rulat, o făcea din obișnuință. Echivalent cu a-ți aminti să respiri.

Vocea nu este a mea și cu siguranță nu este a cuiva menit să vorbească. Haze a devenit roșu aprins, de parcă tocmai și-a adus aminte ce i-am zis despre liniște.

— Tu ești?

Este pe cale să dea cu șutul la tot, sunt sigur.

În loc, Haze salută.

— Unul din echipă, domnule. Numele meu este Haze. Eu am dezmembrat înălțatul, ce a mai rămas din el.

Nu-mi amintesc să-i fi dat permisiunea să facă asta.

— Ce ai descoperit?

— Anemonă optică, diamant de memorie, câteva teraflipuri de procesor cuantic, lucruri obișnuite...

Colonelul îl privește foarte ciudat.

— Obișnuite pentru ce?

— O mașinărie, domnule. Haze privește în jur, se face roșu din nou. Știe că este în centrul atenției; gândurile lui sunt doar prea concentrate la întrebarea pusă ca să-și dea seama de ce. Dacă Haze ar fi știut, s-ar fi albit, și asta din cauza fricii. Ce tocmai a spus este destul de aproape de blasfemie ca să nu mai conteze.

— Murea, spun eu. Poate era mort deja.

— Și omul tău îi descrie corpul? colonelul ia în calcul asta. Mașinăria este pentru un înălțat mort cum este carnea pentru un om mort, să zicem chiar pentru corpul mort al soldatului Haze?

Dau. Din cap, încercând să nu intru în panică.

O secundă mai târziu colonelul dă din cap.

— Asta ar fi tot, spune el. Privirea lui cercetează camera, provocând pe toată lumea să-l contrazică. Nimeni nu face asta.

— Alinierea.

Facem ce ni se ordonă, stând în poziție de drepti. Moment în care apare maiorul Silva, ținând o pernă de mătase neagră, și ambii ofițeri se opresc în fața mea.

— Pentru că a fost primul să intre în oraș, îl promovez pe Sven Tveskoeg la locotenent deplin, decorându-l cu Crucea de Obsidian, clasa a doua...

Salut, pentru că nu-mi vine altceva în minte.

Maiorul Silva îi oferă colonelului Nuevo perna și colonelul atârână medalia la gâtul meu și toată lumea salută din nou. Când se retrage colonelul apare un sergent. Cară un braț de haine murdare. Sunt uniforme pe care i-am făcut pe Franc, Shil și Haze să le lase în urmă când am intrat în tunel.

— Luați haine noi, ordonă colonelul. Păstrați emblemele.

Sergentul iese din cameră după noi. Vrea să se asigure că luăm uniforme care tocmai ne-au fost promise.

CAPITOLUL 32

Piața Ilseville putea a vomă, fum, sex și urină. Un sergent al Capului-de-Mort vorbește cu o femeie lângă un copac, în timp ce un rând de subofițeri juniori își așteaptă rândul. Copilul ei stă pe pământ, din fericire neștiutor de ce se întâmplă deasupra. Un templu al Înălțaților este în flăcări și unul dintre caporalii care își așteaptă rândul poartă boneta cu ciucure a unui mare preot.

Baruri și bordeluri se redeschid în grabă pe străzile din spatele nostru, profitând din plin de ce avea să se întâmple oricum.

Un soldat hrănește flăcări flămânde cu mobilă ruptă în spatele casei noastre și o bestie se învârtă pe o frigare deasupra focului. Cu cele patru coarne și omoplații înguști, animalul pare rar și exotic, de parcă ar fi fost furat dintr-o grădină zoologică.

Focul i-a înnegrit pielea, și soldatul beat care taie din bestie o bucată cât pumnul reușește să rămână cu o masă care este și arsă și însângărată. Dacă nu ajunge să vomite de la excesul de alcool, probabil se va îmbolnăvi în loc de intoxicație alimentară.

— Tot timpul este așa, domnule?

Vocea lui Shil este joasă.

— Tot timpul, spun eu.

Un soldat se împiedică și intră-n mine, iar eu îl lipesc de un zid, fiind nervos nu din cauză că e beat ci pentru că știu că am fost și eu odată ca el, beat și nerăbdător, așteptându-mi rândul să intru la femei într-un oraș care tocmai a căzut.

— Încuie ușile, îi ordon Mariei.

Ea dă din cap.

Către ceilalți, spun:

— Puteți ieși din nou afară, sau puteți să stați înăuntru. Oricare-ar fi alegerea, faceți decizia pentru toată noaptea. Ușa rămâne încuiată până dimineața.

Neen optează pentru o noapte în oraș.

Shil ar obiecta, dar el are grad mai mare decât ea și eu îi urmăresc.

Franc privește spre Haze, care scutură din cap. Și așa s-au luat deciziile. Neen se strecoară înapoi pe ușă afară și toți ceilalți rămân înăuntru.

— Anunță-mă când ai încuiat, îi spun Mariei.

— Da, domnule.

— Voi fi în camera mea.

Are douăzeci și trei de ani, cu ziua de naștere peste două săptămâni,

păr mățosos între picioare și sfârcuri cu o culoare pală, ciudată, la lumina lumânării. Șoldurile ei sunt pline și la fel și fesele, prea pline pentru gustul meu, dar sânii ei sunt ridicați și fermi și ea stă călare pe mine fără nicio jenă, legănându-se într-un orgasm care pare convingător.

— Care este celălalt nume al tău?

— Nu am unul, domnule.

— Nu, îi spun eu, nici eu, nu chiar.

Pleacă din patul meu cu o pereche roșie de urme de palme pe fese și o mușcătură sub un sân. Nu am niciun dubiu că, dacă îi ordon, va veni în camera mea din nou.

— Ne vedem mai târziu.

Maria chicotește.

Nu pot să dorm. Nu pot niciodată după o luptă.

Miezul nopții vine și trece, întunericul intensificându-se când norii acoperă luna plină, și negrul cerului nu face decât să lumineze mai tare focurile de pe străzile de afară. Unele sunt focuri de tabără simple, altele mai mari. De la fereastra așezată două etaje mai sus de ușa de la intrare, pot să văd cel puțin cinci case arzând, și altceva mai mare, de asemenea în flăcări. Alt templu poate, sau un bordel unde alcoolul a fost prea scump sau curvele nu aveau suficientă dăruință.

Niște pași scârțâie, iar eu mă rotesc.

Un punct dansează pe perete și îmi găsește pieptul, rămânând acolo.

— Cine e? cere Shil, vocea ei fermă.

Ține o pușcă pulsatorie.

— Sunt eu.

— Domnule?

— Da, spun. Eu.

— Avem o problemă, domnule?

— Nu. Mă uit doar la niște idioți cum ard orașul. Este în ordine, du-te înapoi să dormi.

Ea ezită.

— Noapte bună, Shil...

Cinci minute mai târziu, când ajung la capătul scărilor, o găsesc la o fereastră uitându-se la flăcări, fără armă. Este destul de evident că e îngrijorată de fratele ei.

— Ai încredere în el, spun eu.

— Este ușor pentru - începe ea să spună, apoi se oprește. Scuze, domnule.

— El este sergentul tău, spun.

— La alegerea ta.

— Da, aprob eu. Alegerea mea.

Ceva din tonul vocii mele o face să se întoarcă. Suntem foarte aproape de o discuție și nu e una pe care o poate câștiga.

— Franc ar putea fi un sergent bun, spune ea până la urmă.

Zâmbesc.

— Franc e la distanță de-o palmă de nebunie. Nu mă înțelege greșit, chiar îmi place asta la o femeie, dar ca înlocuitor pentru Neen? Scutur din cap. N-o să se întâmple niciodată.

— Dar eu, domnule?

— Te oferi?

Shil dă din cap.

Ea nu spune nimic când stau în spatele ei, și chiar mai puțin când o apuc de umeri, simțind-o tremurând. Mușchii brațelor ei sunt fermi, și omoplații se simt tari pe sub materialul cămășii de noapte împrumutată. Pot să număr fiecare coastă pe măsură ce degetele mele coboară pe lateral, și șoldul ei este ascuțit sub mâna mea pentru secunda care îi ia să se îndepărteze de mine.

— Țsta e prețul tău? cere ea.

— De ce? Țsta oferi?

Palma ei aproape mă atinge, și apoi este lipită de perete, cu o mână răsucită la spate.

Când mă retrag, degetele ei coboară spre un cuțit de la șoldul ei care nu este acolo. Acțiunea este cu totul instinctivă, și spune mai mult despre viața ei de până acum decât am aflat în zile întregi.

— Neen are un talent înăscut, îi spun eu. Descurcă-te cu faptul că este fratele tău sau te transfer.

CAPITOLUL 33

O bătaie la ușă mă trezește, și un soldat anunță că un *quartier* al orașului s-a răsculat. Nu mă caută pe mine în mod special; ordinele lui sunt să anunțe toate casele din piață. Alți soldați patrulează străzile din spatele nostru.

Neen este în spatele soldatului, tolănit pe pragul ușii noastre. Are un ochi vânăt să se asorteze cu zgârietura pe care o are de când s-a cățărat în canal, dar este treaz și în cea mai mare parte sobru și pare foarte mândru de sine.

— Noapte bună?

Clătinându-se pe picioare, trăneste un salut.

— Da, domnule. Foarte bună, domnule.

Dacă observă supărarea lui Shil o ignoră, presupunând că are mai multă legătură cu el decât cu mine.

— Căștile, spun eu tuturor.

Neen trebuie să se ducă sus.

Cu puștile pulsatorii pregătite ieșim pe străzi. Moment în care ceva devine evident. Cei din echipa mea fac parte din miliție, iar eu sunt Cap-de-Mort, dar mulți dintre soldații de aici nu sunt niciuna nici alta.

Suntem depășiți în număr de mercenari. Nu mercenari de tipul Legiunii: *înscrie-te, fii plătit cu un rahat și mori la ordin*. Celălalt gen: jefuitori liber-profesioniști, oameni eliminați din miliții pentru că sunt prea brutali sau au refuzat să execute ordine, foști ofițeri penali de batalion, selecții din închisorile de pe vreo cinci planete, oameni precum persoana care puteam fi și eu.

— Ce? întrebă Shil, văzând că m-am oprit.

Aștept.

— Domnule.

— Mercenari.

— Au ajuns cu ultima aterizare, spune Haze, și apoi roșește.

A stat treaz toată noaptea, conectându-se la fluxul de informații. Avem ceva spectatori, se pare. Propaganda este una dintre cele mai mari arme din războiul ăsta. Este motivul pentru care OctoV se plânge de observatorii U/Libere, monitorizările Consiliului Suprem și colecționarii de informații liber-profesioniști, dar totuși îi lasă să se implice.

— Mergi înainte, îi spun lui Neen. Vom fi chiar în spatele tău.

Ne conduce printre focuri de tabără care se sting și soldați beți care sunt călcați în picioare și aduși în stare de sobrietate. Focuri de armă se

aud dintr-un cartier liniștit la orizont, ceea ce explică coloana de fum negru care se ridică în fața noastră.

O mână de aripi-de-liliac s-a întors.

— Asta nu e posibil, spune Haze holbându-se în sus la cer.

Rotindu-se tacticos ca un pește care iese la suprafață, un avion micuț se învâрте în jurul propriei axe și cade ca o piatră supraîncărcată. Continuă să cadă, și o a doua coloană de foc i se alătură primei.

— Cineva le controlează, spun eu.

El dă din cap, și Franc indică după niște ziduri îndepărtate, unde altă aripă-de-liliac cade din nori.

— Ce înseamnă asta? întreabă Franc.

Înseamnă că am dat-o-n bară.

Dar nu spun asta, pentru că ăsta e unul din lucrurile pe care pur și simplu nu le spui.

— Rebeli, îi zic. Trebuie să le fi rămas câteva de ieri. Nu sunt sigur cum le controlează.

Mai este un înălțat, evident.

O gaură stă ca un dinte căzut într-un rând de case la orizont. Clădirile de pe ambele părți sunt ieftine, construite din fibră și deja în stare de putrefacție. După gaură, terenul se afundă și putem vedea clădiri și mai ieftine în depărtare. În mijlocul lor este un turn de metal, negru de vechime și încercuit de cocioabe înghesuite sub ceea ce par a fi stâlpi de suport. După o secundă, îmi dau seama că sunt înotătoare.

— Ce s-a întâmplat cu casa? spun eu.

Soldatul se oprește, observă gradul meu și salută.,

— Post de control, domnule. A fost atacat chiar înainte de răsărit. A omorât un căpitan.

Îl las pe om să plece și el fuge simțindu-se evident ușurat. Următoarea persoană pe care o văd este maiorul Silva, arătând în continuare la fel de ordonat ca întotdeauna și purtând în continuare ochelarii micuți. Mă salută cu un zâmbet, ceea ce îmi spune tot ce am nevoie să știu despre cât de periculoasă este situația.

— Vino, spune el. Colonelul așteaptă.

Îl urmărim pe om printr-o blocadă, pe sub un pod care susține o cale ferată stricată până în molozul clădirii dărâmate.

— Sven...

— Domnule.

— Aveau o mitralieră pe bandă în turn și lunetiști peste tot... Se apropie. Locotenentul Uffingham s-a oferit să scape de ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești noul locotenent *senior*.

Se pare că Crucea mea de Obsidian îmi garantează automat cinci ani de vechime. Aș putea să ghicesc ce părere are celălalt locotenent despre asta, nu că îmi pasă.

— Avem rachete, spun eu. De ce nu aruncăm dracu' în aer chestia?

Ochii colonelului Nuevo privesc într-o parte și văd o fată, purtând

uniforma cunoscută a unui observator al U/Libere.

— Fă cunoștință cu Paper Osamu, spune el. Are statut plenipotențiar.
Plenipo-ce?

— Este fost legionar, îi spune pistolul meu. Ridicat în grade. Nu înțelege rahaturi de genul ăla.

— Sunt civili aici, protestează ea.

— Și acolo, răspunde pistolul meu tăfnos. Asta nu-i oprește pe mecanizați să-și prăbușească avioanele peste noi.

— Nu sunt mecanizați, spune domnișoara Osamu, pronunțând cuvântul cu silă.

— Ei, este al dracu' de sigur că nu sunt oameni.

În momentul ăsta urmez sfatul nepronunțat al colonelului Nuevo ' și pun pistolul înapoi pe hibernare. Următoarele câteva secunde se irosesc când Neen, grupul și eu mergem spre o dărâmatură dintr-o laterală. Este evident de la șocul de pe fețele ofițerilor mei că li se pare strigător la cer. Dar prea multe bătălii au fost pierdute pentru că ofițerii erau prea îngâmfați să urmeze sfaturile subofițerilor lor.

— Are cineva o părere?

Franc vrea să atace din față, Haze vrea să distrugă aripile-de-liliac prin hacking, preferabil sub protecția unei pivnițe la câțiva kilometri depărtare, Neen și-a dat deja cu părerea și Shil tot privește spre turn.

— Spune-o.

Ea ridică din umeri.

— Este un ordin.

Cu buzele strânse, face o gropiță luând o mână de pământ, și apoi trasează o linie cu pumnalul ei. Se uită la mine în timp ce face asta.'

— Bun, spune ea. ăsta e râul... Și ăsta e turnul lor. Își înfige pumnalul adânc în depresiune. Luând pumnalul lui Neen, face o linie mult mai scurtă, de la râu până la marginea adânciturii. ăsta e canalul nostru.

Ridicându-se în picioare, își umple mâinile cu apă dintr-o baltă, și varsă apa încet în râul minuscul, lăsându-o să meargă prin canal în depresiune.

— Bun venit în lumea mea, spune ea, unde dacă nu încerci să găsești apă, încerci să scapi de ea.

Ceilalți dau din cap.

Dacă aveam un satelit de luptă, am putea să ardem șanțul cu el. Bineînțeles, dacă aveam un laser în orbita înaltă nu am avea nevoie să săpăm un șanț, pentru că am putea distruge turnul fără să facem stricăciuni în ghetoul din jurul lui. Asta mă face să mă întreb unde s-a dus nava mamă a generalului Jaxx.

Oricum, este un răspuns bun la o întrebare dificilă și ar trebui să mulțumească observatorul U/Libere.

Așa că mă duc să-l caut pe maiorul Silva.

— Poți să-mi dai soldați?

Maiorul pare ușor șocat. Când se întoarce este cu colonelul Nuevo.

Observatorul U/Libere vine după ei.

— Aud că vrei mai mulți oameni.

— Da, domnule.

— Câți?

— Cam cinci sute.

Ochii colonelului Nuevo se fac mari. Nu îi place să fie luat prin surprindere de față cu Paper Osamu.

— Vrei să atacî turnul cu cinci sute de oameni?

— Nu, domnule. Vreau să sap un șanț și să-l inund.

Îmi dau seama că este dezamăgit. Suntem unitatea lui sinucigașă, care nu se sperie de nimic. Existăm ca să le facem în ciudă celorlalți ofițeri, să-i ținem în suspans. Opțiunile neprimejdioase și soluțiile ingineresti nu sunt bine venite.

— Haze, spun eu, explică-i colonelului de ce este o mișcare logică.

Băiatul pare luat prin surprindere. Se fâstâcește să găsească un motiv, când se împiedică de cel adevărat.

— Este un înălțat înăuntru, domnule.

Haze se mai gândește puțin, și înțelege ce e evident. Înălțatul controlează aripile-de-liliac. Deci încă funcționează integral.

— Dacă distrugem turnul, spun eu, riscăm să omorâm chestia.

Colonelul își recapătă zâmbetul.

Cinci sute de oameni sapă cea mai mare parte din zi. Făcând parte din miliție, se așteaptă la treburile de rahat. Eu vreau să se ocupe mercenarii, dar nu este la alegerea mea și maiorul Silva insistă să fie păstrați pentru mai târziu; satisfacția haină din vocea lui când spune asta este convingătoare.

Se difuzează avertismente și se aranjează cu transportul. Și când totul este gata, femeile, copiii și bătrânii sunt evacuați sub privirea suspicioasă a lui Paper Osamu, martor licențiat și plenipotențiar pentru U/Liberă. Începem să inundăm turnul chiar înainte de căderea nopții.

Înapoi la casă, Neen se retrage în camera lui în timp ce Haze se duce să se joace cu plăcile lui. Franc se scuză, și cam după o oră mirosul de mâncare la cuptor se răspândește în casă.

— Nu știam că avem o cutie drexii.

— Nu avem, spune Maria. Gătește de mână.

— Serios?

— Da, serios.

Rânjește la expresia feței mele.

— Vrei cafea?

— Sigur, spun eu. O să fiu în birou.

Cafeaua este fierbinte și tare și Maria face destulă pentru doi. Văzând biroul ornamentat al lordului Filipacchi îngropat sub hărțile mele deschise, pune tava cu grijă pe jos. Hărțile sunt copii printate arătând Ilseville-ul cum era înainte, adică aproximativ la fel ca acum, în afară de zona proaspăt inundată și un depozit unde sunt acum temple.

- Ce faci?
- Verific câteva chestii.
- Voi fi la parter, spune ea, ridicându-și cana. Dacă, știi tu...
- Dacă ce?
- Mă vrei.

Luând cana din mâna ei, o pun pe o hartă și o îndrept pe Maria spre mine, ridicându-i fața cu o mână.

— E loc de îndoială? Întinzându-mă după rochia ei, deschid primii doi nasturi.

- Nu aici, domnule, spune ea.
- Unde atunci?

Ar trebui să studiez harta și să descopăr cea mai bună rută în acel turn, dar adevărul este că probabil o să renunț oricum, pentru că eu și planurile nu ne-am înțeles prea bine de la bun început. Majoritatea bățăliilor sunt simple; cel mai rapid și mai rău grup câștigă. Oricine îți spune altceva probabil are butoniere roșii sub insigna lui/ei și trimite ordine de la câțiva kilometri depărtare în spatele primei linii.

Eu și Maria mergem în camera ei împreună.

Corpul ei este la fel de plin ca data trecută, și sfârcurile ei încă sunt destul de palide să fie aproape invizibile, dar văd lucruri pe care nu le-am observat atunci, ca și urma îngrijit cusută a unei cicatrice de glonț deasupra unui șold. A fost împușcată din spate, apoi i s-a asigurat tratament medical de către o echipă care evident știa ce face.

— Poveste lungă, spune ea.

Am destul bun simț să nu întreb.

Dormim și ne regulăm și mai dormim puțin, și răsăritul ne prinde în cadă, cu Maria așezată în spatele meu curățându-mi spatele cu ceva care seamănă cu pielea uscată a unui limax local. După o vreme, decid că sunt destul de curat și facem schimb de locuri, cu toate că nu curățatul spatelui mă preocupă când ajung în spatele ei.

Tocmai am ridicat-o pe Maria de șolduri, când se aude o bătaie sfioasă la ușă.

— Domnule...

Este Neen.

Ieri ar fi intrat direct în baie; astăzi știe că Maria este înăuntru cu mine. La fel și Shil, pentru că refuză să se uite în ochii mei când ne întâlnim pe scări, amândoi îmbrăcându-ne jachetele.

— Locotenent Tveskoeg?

Băiatul este tânăr, ceva mai în vârstă decât Neen, dar uniforma lui este imaculată și cu o împletitură argintie revărsându-se pe umărul stâng. Săracul neisprăvit are chiar un pumnal ornamental, atârnat de un lanț la șold.

- Tu ești noul ofițer de stat major?
- Da, domnule.
- Sper să rezisti mai mult decât ultimul.

Își roade buza.

— Colonelul vrea să vă vadă.

— Vin într-o clipă.

— Domnule... El ezită, nesigur încă în aroganța specifică a Capului-de-Mort și neobișnuit să împrumute puterea oricui a trimis mesajul. Vrea să vă vadă acum.

— Și o să vin într-o clipă.

Grupul meu se îmbracă cu noile uniforme, care sunt eliberate de Capul Morții cu toate semnele specifice scoase și emblemele de piele cusute în loc. Băiatul clipește, deschide gura și o închide din nou.

— Cum te numești?

— Benj...

— Celălalt nume.

— Flypast, domnule. Locotenent secund Benj Flypast.

Dau mâna cu el, ceea ce nu se așteaptă, apoi îi fac cunoștință cu grupul, la care nu se așteaptă chiar mai mult.

— Și el e Haze, spun eu. Expertul nostru în Înălțați și Iluminați.

Ambii băieți roșesc.

Colonelul așteaptă nerăbdător lângă turn. Dat fiind că am inundat zona, miliția este din nou ocupată, acum să scoată apa. Se pare că un număr de soldați inamici au încercat să scape pe o plută improvizată în timpul nopții, dar nu au reușit. Un șir de cadavre este dovada.

Noi avem experți, experți adevărați. Ofițeri antrenați pe burse de la Cap-de-Mort, analizatori de date care și-au petrecut întreaga viață studiind inamicul. Nici măcar nu știu ce caută grupul meu aici.

Aflu destul de repede.

— Intră în turn, ordonă colonelul Nuevo. Omoară orice vrei, în afară de Înălțat...

Sunt pete de apă în fiecare cameră; în unele locuri apa a ajuns la tavan, în altele poziția ferestrelor înseamnă că straturi de aer au rămas blocate înăuntru. Asta se observă pe câțiva pereți după urmele fluxului care a ajuns până sus. Încep să înțeleg de ce vrea colonelul să cerceteze grupul meu clădirea mai întâi.

Doar ca să facă treaba interesantă, m-a încărcat cu locotenentul Flypast, care trebuie călit. Deci acum băiatul merge în urmă și își ține pușca pulsatorie de parcă o să se întoarcă la el să-l muște.

— Raportează, îi spun lui Neen.

— Liber, domnule.

— Foarte bine. Continuă.

Până acum am verificat unsprezece etaje, omorând un singur inamic. Un om bătrân cocoșat peste un foc abia început. Evident a preferat să se ascundă decât să fie evacuat, nu una dintre cele mai bune decizii ale vieții.

Se pare că mai e unul, poate două etaje de verificat, și rațiunea îmi spune că aici ne va aștepta oricine vrea să ne atace.

— Bun, îi spun lui Neen. Condu-ne încă un etaj.

El o ia pe scări, cu pușca în față. Shil urmează, cu Haze și Franc după

ea. Benj merge după ei și eu la urmă. Neen se pricepe la asta. Dar este supărat pe mine din cauza Mariei și se vede după cum se mișcă. Umerii lui sunt țepeni și mișcările prea rapide.

Să cerți pe cineva că nu-și menține calmul este inefficient, așa că îmi înghit frustrația.

— Stați pe loc.

Instrucțiunile lui Neen ajung până jos.

Un scârțâit vine din față. Poate fi metal încălzit, la așa-zisa lumină a soarelui de pe planeta asta; pe de altă parte, poate fi cineva cu un pistol. Este decizia lui Neen, și trebuie să i se permită să o facă.

Se zvonește că galaxia noastră ar fi plină de planete capabile să-și schimbe singure vremea, dar majoritatea acestor planete sunt așezate în centru și aparțin U/Libere. Iluminații au habitatul Dyson, de asemenea cu climă controlată și nemaipomenit de plăcută, dar nu-l împart cu nimeni. Cât despre conducătorul nostru iubit... OctoV are concepții tradiționale; ceea ce nu e rău, pentru că în mod sigur nu-și permite altele noi.

— Înapoi...

Neen se ghemuiește, făcând semn tuturor să se retragă. Shil ezită și eu o apuc de gleznă, trăgând-o câteva trepte în jos. Reușește să suporte loviturile în liniște.

— Așteptați, ordonă Neen.

Întinzându-se în față, el aproape dispare din vedere.

Decizia lui Neen, îmi reamintesc.

Dar asta nu mă oprește să devin nerăbdător.

Așa că mă concentrez să aud zgomotele dinăuntru și de-afară, în timp ce încerc să nu observ șoldurile lui Shil, care se află lângă fața mea. Parțial sunt frustrat fiindcă nu pot să-mi folosesc pistolul. Se pare că Înălțații sunt mai răi decât Iluminații cu privire la abilitatea de a detecta amprente de date. Să folosesc pistolul aici ar fi ca și cum aş urca pe scări strigând *Bună, sunt Sven, e cineva acasă?* — Asta e versiunea SIG-ului oricum. Bineînțeles, se poate să fie doar bosumflat din cauza lui Paper Osamu. Un zgomot de țevi mișcate perturbă aerul din jurul meu. De afară se aude zgomotul unei pompe pe măsură ce inginerii scot ce a mai rămas din apă, și cei cinci sute de milițieni care au săpat canalul de ieri îl astupă din nou. Aerul care vine dinspre o fereastră deschisă este înțepător, pentru că apa a deschis canalele și conținutul latrinelor s-a revărsat.

— Nu încă, șoptesc eu, când Shil începe să înainteze.

Lunetistul care se ascunde în camera de deasupra se plictisește înaintea noastră. Un mâner scârțâie și o față privește printr-o crăpătură. Se uită drept înainte când ar trebui să se uite în jos, și glonțul lui Neen îl nimerește sub bărbie, acoperind tavanul din spatele lui cu sânge, craniu și creier.

— *Mișcați-vă...*

Alți doi Înălțați cad atunci când Neen cercetează camera. Sunt morți

deja când intru eu pe ușă.

— Ai gândit bine.

— Mulțumesc, domnule. Neen se uită la mine, apoi se uită la sora lui și ia o decizie. Îmi permiteți...

Dau din cap.

— Vă rog nu o trimiteti pe Shil în altă unitate.

— De ce aș face asta?

— Shil a zis că v-a rugat s-o faceți pe Franc sergent în locul meu, și acum sunteți supărat pe ea.

— Las-o baltă, îi spun eu. Eu am uitat deja.

Înălțatul stă într-un colț. Oriunde ar fi stat inițial nu era aici, pentru că o încurcătură de filamente au fost tăiate în grabă. Un diamant imens este așezat în anemone optice, o harababură de teraflipuri sunt conectate la o matrice de memorie și chestia pâlpâie ca luminițele la un festival.

Ceva îmi spune că colonelul va fi mulțumit.

CAPITOLUL 34

— Cine a dat drumul la apă?

— Haze, domnule, spune Franc, tăind niște fructe uscate pe un fund de lemn.

Nu mă pot abține să nu observ că folosește cuțitul pe care l-a folosit s-o înjunghie pe femeia bătrână și pe paznicul de la Camera de Comerț.

Suntem în bucătărie și țevile fac zgomot într-un colț. Ultima dată când a intrat altcineva în afară de Haze în baia lordului Filipacchi era atât de umedă că faianța a început să cadă de pe pereți.

— Vorbesc eu cu el.

Ea scutură din cap.

— Vrei să-mi spui ceva?

Franc scutură din cap și la asta.

— Vă rog, domnule, spune ea, lăsați-o baltă.

Ceva în felul în care spune asta este aproape de disperare. A pus cuțitul jos și stă cu fața la mine, absolut lipsită de apărare. Câteodată comportamentul mecanic al oamenilor este cel care contează.

— El nu e ceea ce pare, nu-i așa?

Asta îi atrage atenția.

— În ce fel, domnule? întreabă Franc.

Mă gândesc.

— El este fată până la urmă.

Franc râde.

— O, spune ea, este cu siguranță mascul.

Și apoi fața ei se înroșește, și este evident că se gândește cum să abordeze ceva. Eu sunt șeful ei, ofițerul ei comandant, dar ceva o îngrijorează la un nivel mult mai profund.

— Spune-mi.

— Vă rog, spune ea, lăsați-o baltă, domnule.

Nu așa funcționează armata.

Dar deja s-a resemnat.

— El are încredere în dumneavoastră, spune ea. Și mai e ceva. Domnule. Franc ezită. Pistolul dumneavoastră i-a spus lui Haze că are nevoie de un model. Dumneavoastră sunteți acela.

— Franc...

— Așa i-a spus, domnule. Vorbesc serios.

Și eu.

— El e un soldat, îi spun eu. Un Auxiliar. Execută ordinele mele. Asta e tot. Și spune-i să stea departe de pistolul meu.

Până la sfârșitul săptămânii se stabilește o rutină. Maria cumpără mâncare, iar Franc o gătește. Neen își petrece nopțile în oraș, sau cel puțin așa face primele trei nopți, apoi se oprește când observă că Maria nu mai vine în patul meu.

Ea este dulce, mai mult decât dispusă.

Dar eu sunt neliniștit și mă cunosc îndeajuns de bine să-mi dau seama când am nevoie să dorm singur. Am o senzație de electricitate statică în gură și o durere în spatele ochilor pe care nu o am decât în ultimele zile dinaintea unei bătălii.

Cât despre Haze, el face băi, se joacă cu mașinăriile lui și iese numai când are chef. Și apoi într-o dimineață, spre sfârșitul săptămânii, nu este caldura în casă și nici apă și îl găsesc pe Haze în bucătărie, înfilit în prosoape, fiind consolată de Franc.

— Cafea, cer eu.

Franc o face, ceea ce constă în aprinderea unui foc într-o găleată, folosind bucăți rupte dintr-un scaun de bucătărie, o mână de ustensile de gătit din lemn și scântei de la un bețigaș de iască, pe care și-l ține la curea.

— Adu-mi-o în birou.

Ea dă din cap, dar Haze este cel care vine la ușa mea cu cafeaua și cu vești. Rebelii ne-au tăiat electricitatea. În loc să atace nucleul de energie cum era normal, au ales să arunce în aer stația de pompare de alături. Fără apă, stația de energie a trebuit să se închidă.

— Mă gândeam că v-ar trebui asta, domnule.

Îmi dă o rezervă de energie.

— Pentru pistolul meu?

Haze dă din cap.

— Ți-am spus...

Acum este și speriat.

— Vorbim doar, domnule. Asta e tot.

— Despre ce?

— Azimut și unghi, cum să țintești pe înălțimea unei clădiri. Chestii generale. E vorba că, uneori, am nevoie să vorbesc despre chestii tehnice.

Vorbește serios.

Aruncându-i SIG *diabolo*, spun,

— Curăță-l, verifică-i bateria, și încarcă-l dacă are nevoie, dar ține minte cui îi aparține. Înțelegi?

— Da, domnule.

— Bun, pentru că altfel te lipesc chiar eu de perete.

În noaptea de după atacul asupra stației de pompare, o echipă sinucigașă atacă sediul colonelului Nuevo, și cea mai frumoasă casă din Piața Ilseville se transformă în ruine. Colonelul cinează într-un restaurant din apropiere; maiorul Silva și Benj Flypast dorm în camere de la etajele trei și patru, în ordine.

Mă trezesc și văd pionieri căutând în continuare prin moloz, și fum de la explozie răspândindu-se încă prin piață. Și o bătaie la ușă îmi spune că va fi una din diminețile alea.

— Domnule...

Este Maria, cea ce înseamnă că a trebuit să iasă din patul acoperit de blănuri al lui Neen, să se îmbrace aproape decent și să urce două rânduri de scări până la turnulețul meu. A rămas fără aer, dar asta nu e neapărat de la urcatul scărilor.

— Știu.

Observăm un tipar aici. Un tipar cunoscut în fiecare oraș cucerit. Maria a trecut din patul meu în patul lui Neen. În ansamblul general al lucrurilor, probabil că este o decizie înțeleaptă. Și cine știe, poate chiar îl place.

Trăgându-mi uniforma pe mine, mă duc la parter și răspund la ușă chiar eu. Să trimiți mesaje înainte și-napoi e doar o pierdere de timp. Un băiat, chiar mai tânăr decât ultimul, stă pe pragul ușii mele. Pieptul lui pare prea firav pentru revărsarea de împletituri argintii.

— Domnule, colonelul, domnule, el vrea —

— Să mă vadă.

Noul locotenent secund dă din cap.

— Vom veni.

— Nu, domnule. Vrea să vă vadă doar pe *dumneavoastră*.

Iau echipa cu mine oricum.

— Sven...

Colonelul stă lângă o fereastră; doi bărbați cu atitudine serioasă stau la o masă în spatele lui. Par agitați, obosiți și oarecum speriați. Ingineri, cred, încă incapabili să ne returneze energia. Casa în care am fost condus este mare, doar că nu la fel de mare precum cea care zace în ruine la trei străzi distanță.

— Bun, spune el. Ai venit singur.

— Ei mă așteaptă afară, îi spun eu, indicând din cap spre ușa de la birou.

Colonelul Nuevo oftează.

Cei doi bărbați de la masă sunt ca și cum n-ar fi, după câtă atenție le acordă. Luând două pahare de pe o tavă de argint, colonelul îmi toarnă ceva limpede și amar. Am impresia că el este cel care are de fapt nevoie de băutură.

— Am nevoie de un nou aghiotant... își ridică paharul. Tu ești ăla.

— Eu?

— Am motivele mele, spune el. Un semn din mână îi eliberează pe cei doi bărbați, care își târșăie scaunele pe podea în graba lor să scape. Așteptați afară, le spune, dezamăgindu-i în mod evident.

— Ingineri?

— Nu, scutură colonelul din cap. Experți în înălțați, cu totul al dracului de inutili, amândoi. O să împușc unul din ei. Doar că nu m-am hotărât pe care. A murit, să știi.

— Chestia?

— Pur și simplu s-a închis. Dar avem probleme mai mari.

Aprinde un ecran, atinge cu degetul o placă și orașul se întinde sub mine, văzut de la o înălțime mare.

— Vedere din nava mamă?

— Aș vrea eu... Satelit din orbita înaltă. Totuși, măcar ne-a lăsat și asta generalul.

Deci generalul Indigo Jaxx a plecat. Să-ndrăznesc să întreb unde? Cumva, mă gândesc că nava lui tot pierde timpul pe acolo prin orbita înaltă, ultima noastră linie de apărare și armă de atac.

— Concentrează-te, ordonă colonelul.

Ilseville este mai mic decât pare de la sol. Râul nostru este o ramură a unui râu mai mare care se despică pe teren și se pierde în mlaștinile vaste de la orizont; terenul uscat pe care l-am atacat este doar un colț mic din ansamblu. Norii se mișcă sub noi, acoperind imaginea. Nu sunt sigur ce ar trebui să văd, pentru că orașul pare liniștit și mlaștinile sunt pustii.

— Aici, spune el, pierzându-și răbdarea.

Insecte negre traversează suprafața unui pârâu micuț. Doar că pârâul este unul din râurile mari și insectele sunt vase și mai e cam o zi până ajung insectele la cercul de mărimea unei monede care este Ilseville.

— Hexașeptari, spune el.

Număr cincizeci, și apoi renunț. În fiecare clipă apar mai multe la marginea ecranului. Este ca și cum ai da cu piciorul într-un mușuroi de furnici și apoi ai încerca să înțelegi efectul.

— Câți soldați intră într-un vas?

— O sută, spune el. Poate mai mulți.

— Vreți să mă duc acolo și să încerc să-i opresc, domnule?

Se holbează la mine, apoi zâmbește.

— Ești nebun, spune el. Probabil de aia îmi place de tine. Bagă mâna într-un sertar de la birou și scoate o mână de împletituri argintii. Pune-ți asta, îmi spune el. Și consideră-te promovată la ofițer de stat major.

Colonelul râde, iar eu îmi dau seama că expresia feței mele probabil spune totul.

— Ce știi despre politică?

— Nimic.

— Bun, spune el. Și rău.

Se pare că lui OctoV îi place să-și aranjeze pariurile, așa că răspândește pariuri împotriva sa, și apoi se ocupă de șansele slabe cu sume mici care dau roade ocazional și costă foarte puțin dacă sunt pierdute. Noi facem parte din sumele cele mici. Nu așa explică colonelul Nuevo, dar asta vrea să spună.

Bătălia asta, pe care eu o credeam esențială în planurile lui OctoV, este o diversivune pentru o diversivune. Și mai sunt și alte aspecte care complică situația și mai mult. Decedatul locotenent Uffingham a fost

nepotul Ministrului Imperial Othman, care este momentan dizgrațiat. Maiorul Silva își datora postul generalului Jaxx, care este în contact cu OctoV, făcându-l periculos ca patron, și de două ori mai periculos ca inamic.

Colonelul Nuevo mă întreabă dacă înțeleg până aici.

Pare cel mai bine să spun că da, cu toate că mă gândesc să întreb ce este un Ministru Imperial – apoi decid că pot să descifrez și singur. Este cineva îndeajuns de important să fie menționat cu același respect ca și generalul Jaxx.

— Suntem un spectacol secundar, spune colonelul.

Privind de la ecran la râul dincolo de fereastra sa, mă gândesc să întreb dacă spectacolul secundar este pe cale să se termine devreme și decid că știu și răspunsul ăsta.

— Unde este bătălia adevărată, domnule?

Sistemul solar pe care îl pomeniște îmi este vag cunoscut. Tot ce se poate spune este că e foarte, foarte departe. Cam după jumătatea spiralei exterioare dacă-mi amintesc bine.

— Război de uzură, spune colonelul Nuevo. La asta se rezumă totul. Câte brigade putem aduna? Cât de mulți dintre noi pot omorî? Cine se mișcă mai repede?

Turnându-și încă un rând, colonelul își ridică paharul.

— Ia-ți decizia, îmi spune el. Moarte sau Glorie.

Nu-mi dau seama dacă glumește.

Dar următorul comentariu îmi răspunde la întrebare.

— Suntem înconjurați cu bombe sferice. Știi de ce sunt acolo?

Răspunsul evident este să distrugă navele Iluminaților. Doar că, dacă răspunsul este atât de evident, de ce să mai pui întrebarea?

— Mercenarii, spun eu, abandonează luptele uneori.

Colonelul zâmbește cu tristețe.

— Deci, dacă eu aș fi generalul, s-ar putea să înconjur planeta asta cu sateliți proiectați să omoare trafic neașteptat. Să zicem timp de următoarele șase săptămâni.

— Ce zici de șase luni, spune el. Și se referă la tot traficul, neașteptat sau nu.

— Mercenarii știu asta, domnule?

— Nu, spune el. Dar tu le vei spune.

CAPITOLUL 35

Există un Hot Bar Wild în orice oraș de pe fiecare planetă în capătul ăsta al spiralei. Poate fi ilegal; poate să i se facă reclamă pe față; poate avea alt nume... Dar este acolo. Tot ce trebuie să faci este să-l găsești.

În Ilseville este în port, amplasat pe o bucată de teren nefolosit între două depozite dărăpănate. *Comerț Imperial* scrie pe o placă, *Import/Export*.

Scândura este putredă, iar depozitul căruia îi face reclamă este părăsit.

Poate barurile de genul ăsta sunt în zone rău famate, sau poate strică zonele în care sunt așezate. Cineva știe, dar ăla nu-s eu.

Împingând ușa, mă îndrept spre o masă goală, întrecând un om imens cu tatuaje luminescente, care își scutură împletiturile dintr-o parte în alta și se încruntă. Ideea e să arate ca un iluminat, dar nu seamănă deloc.

— A mea, spune el.

Îi pun pistolul la cap.

Omul pleacă, încruntându-se în continuare și bolborosind amenințări.

— Haide, spune SIG-ul. Te așteptăm.

Trebuie să recunosc că sunt impresionat de Hot Bar Wild... Shil, pe de altă parte, este orice numai impresionată nu. Două gimnaste cam tinere își fac numărul pe o scenă joasă de lemn, și nu poartă nimic, nici măcar păr pe corp.

Una dintre ele este aplecată pe spate atât de mult încât capul îi iese printre picioare. Pe măsură ce ne uităm, se descurcă mai repede decât un elastic, face sfoara și ridică o monedă de aur cu vulva.

Ca să nu fie întrecută, partenera ei se lasă pe podea, își ridică picioarele peste cap și le pune pe după brațe. Următoarea monedă aterizează exact unde țintește posesorul ei; o secundă mai târziu dispare.

Un grup de bărbați de lângă bar încep să aplaude.

— Amintește-mi de ce suntem aici, spune Shil.

— Mă ajutați pe mine.

Întorcându-mă spre Haze, ridic din sprâncene.

— Nimic nu e nici măcar pe-aproape, îmi spune el, verificând pe placă.. Și pistolul meu se împopoțonează cu o manifestare de diode luminoase. Indivizii ăștia au bani; și când mercenarii nu-i cheltuie pe alcool, implanturi sau droguri, își cumpără arme, cu cât mai fistichii și mai inteligente cu atât mai bine. Deci e bine să știm măcar ce ne

așteaptă.

— Poftim, spun eu, aruncându-i lui Neen un sul de bani.

Neen îl prinde cu ușurință, îl sparge în douăzeci de monede de aur și se îndreaptă spre bar. Vreau să ies de aici cu mai mulți bani decât ne-a încredințat colonelul Nuevo, dar trebuie să cheltuim puțin ca să facem lucrurile să meargă.

Neen plătește cu aur, pentru că asta folosesc mercenarii, și unele obiceiuri sunt prea întipărite ca să fie schimbate chiar și de OctoV. Neen trebuie să pară convingător în noua lui uniformă, pentru că lipsa emblemei stârnește interes.

Eu port ceva foarte asemănător, toate tresele obișnuite au dispărut de la pieptul meu și barele de locotenent lipsesc de la guler. Destul de curând unul din indivizii ăștia o să-l întrebe pe Neen sau pe mine cu ce unitate suntem.

Am planificat cum o să decurgă lucrurile.

Cineva o să fie pus la pământ tare. Este nedrept, dar este necesar, și corect este un cuvânt care nu-și prea are rostul într-un bar ca ăsta.

Neen îi spune barmaniței să păstreze restul. Și apoi, ridicând sticla pe care tocmai a cumpărat-o și cinci shoturi, se îndreaptă spre masa noastră. Când vine, căzătura lui este convingătoare. Nu este vărsat alcool, nu se udă uniforma nimănui, dar scaunul cuiva este zguduit și trebuie recâștigat respectul. Cel puțin, asta decide omul îndesat cu cicatrice pe față.

Îl bate pe Neen pe umăr.

Și cade la pământ când Neen îi sparge sticla în lateralul capului. Un picior în mațe îl ridică pe om pe jumătate în aer, iar Neen continuă călcând tare pe încheietura omului.

Tot barul aude cum se rup oasele.

Un prieten al omului rănit se aruncă spre Neen, exact când trimit un glonț în tavan, aruncând ipsos pe mulțimea de dedesubt. O femeie țipă dintr-un separeu de sus, dar de frică, nu din cauza vreunei răni. Și cele două contorsioniste rămân blocate la mijlocul manevrei, permițându-le sponsorilor o priveliște în exclusivitate pe care mișcările șerpuite nu o arătau înainte.

— Destul, spun eu.

— Sau ce?

Este prietenul umflatului.

Urechea lui dispare lăsând îndeajuns de multă carne drept decor pe masa din spate cât să o facă pe una dintre contorsioniste să vomite spontan. Se murdărește rău.

— Bună țintă, spune pistolul meu.

Nimeni nu e prea sigur la care eveniment se referă.

— Dă-i sergentului meu altă sticlă, îi spun barmanului.

Omul face ce i se spune. Nimeni nu sugerează să plătim.

La masă închinăm unul în cinstea altuia, a unității noastre și a nenorocitului de război idiot. Și apoi Haze scoate un pachet de cărți și

Începem să ne jucăm. Cam după zece minute, un om în haină de piele, cu un pistol băgat în pantaloni, își face drum spre noi. Este slab, cu părul cărunt și poartă unul din implanturile acelea cerebrale foarte evidente. Pe tricoul lui scrie *Fericirea este o mitralieră caldă*.

Dând jos o mânășă care este întărită la articulațiile degetelor și la încheietură, întinde mâna.

— Ion, spune el.

Dăm noroc.

Indică cu capul spre un taburet liber.

— Este un joc deschis, spune Haze.

Așa că omul își trage un scaun și Haze îi dă cărțile, luând cinci monede de aur de la om în primele trei mâini. Evident, Ion nu e fericit. Runda a patra îi câștigă înapoi două monede, runda a cincea îi câștigă alte două și runda de după asta îi câștigă alte două, punându-l în frunte.

Omul lasă cărțile cu fața-n jos, ieșind din joc.

— Servește o băutură, spun eu.

Ion își aduce un pahar de la bar. L-am făcut mai fericit decât dacă ar fi câștigat zece monede la rând. Este ciudat, dar apoi ce-i face pe oameni fericiți așa este de obicei.

— Credeți că este o afacere rea? Întreabă Ion.

Este porțița de care avem nevoie.

— Da, spun eu. Foarte rea.

Ion își golește paharul, își toarnă altul și toastează în cinstea gimnastei proaspăt spălată care tocmai a revenit într-o combinație de fluierături și aplauze entuziasmate.

— Știi, spune Neen, aș fi surprins dacă măcar un sfert din noi scapă cu viață.

Trăgând cu urechea, o femeie întreabă:

— De ce?

Haze își dă paharul pe gât; mâna lui este fermă, dar cotul nu nimereste masa. N-ai zice că ăsta e tot alcoolul pe care l-am băut pe ziua asta.

— Generalul a dat-o-n bară, spune Haze, și câțiva mercenari de la masa de lângă fac schimb de priviri unul cu altul.

— A plecat, spune Neen. S-a cărat în Farlight.

— Da. Vocea lui Franc este dură. Se pare că s-a dus acasă la un pat cald.

Ion pare interesat, cu toate că este posibil să fie din cauză că tocmai și-a dat seama că Franc e femeie; cu capul ras și uniforma largă poate fi greu de observat.

— Și apoi, spune Haze, este flotila aceea de nave de desant ale Înălțaților care se apropie pe râu. Mii de nenorociți.

— Nave de desant?

— X7i-uri, spune SIG, refuzând să fie ignorat.

Denumirea nu înseamnă nimic pentru mine, dar colonelul era destul

de sigur că o să însemne ceva pentru ei.

— Hexașeptari? spune Ion.

— Da, spune Haze. Și apoi, doar ca să complice lucrurile de tot... Jaxx a minat toate straturile superioare ale atmosferei. Nimeni nu intră sau iese timp de șase luni.

— Ești sigur?

Este un om care stă la două mese de noi.

Când Haze își bagă mâna pe sub masă, vreo cinci inși se pregătesc să-și scoată pistoalele. Dar tot ce caută el este placa, care se deschide când o atinge cu degetele pe suprafață.

Toată lumea așteaptă.

— Aici, spune Haze, împingând jucăria pe masă spre Ion, care întâi aruncă o privire la ecran și apoi se uită îndelung și atent. '

Un satelit de arme se vede clar. În spatele lui e încă unul, cu unul după el și încă unul în depărtare. Dacă privești cu atenție și le verifici poziția, poți să vezi că fac parte dintr-un model.

— Cum dracu' ai făcut asta? cere Ion.

Și Haze tresare.

L-am pierdut. A ieșit din joc și s-a întors la a fi puștiul durduliu din colț pe care nu-l vrea nimeni în echipă. Franc îi atinge brațul, aproape cu sfială, și îl văd pe Haze cum se încordează și apoi se relaxează.

— Bombe sferice, spune Ion - vorbește cu un mercenar de la masa următoare. Cu miile.

Omul își trage un scaun fără să fie invitat.

Am face scandal pe tema asta, dar treaba merge de la sine și am atras atenția la jumătate din bar. Muzica s-a oprit și contorsionistele s-au bosumflat din nou, probabil pentru că nu găsesc pe nimeni să le cumpere o băutură.

— De unde știți asta? întreabă omul neinvitat.

Neen se uită amenințător la el, o adevărată privire ucigătoare. Exercițiul ăla cu privirea alunecoasă de șarpe pe care o aplică colonelul Nuevo chiar fără să-și dea seama. Neen a devenit mai dur în perioada scurtă pe care a petrecut-o pe planeta asta.

— Suntem Auxiliari ai Capului-de-Mort.

Mulți oameni devin foarte tăcuți.

— Ce dracu', întreabă Ion în final, e un auxiliar al Capului-de-Mort?

— Ca mercenarii, spune Shil. Doar că noi suntem plătiți mai puțin, avem sarcini mai urâte, și lucrăm pentru oameni ca el. Shil se uită la mine când spune asta, și nu sunt foarte sigur că glumește.

Zâmbesc oricum.

— Sven, spun eu, prezentându-mă. Locotenent Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

— Pe naiba, spune o femeie. Un lucru e sigur la mercenari, spun ce au de spus.

— Nu arăți ca un ofițer, adaugă Ion, holbându-se la brațul meu.

— L-am pierdut omorând un ferox.

— Da, sigur...

Orice altceva ar avea de spus omul neinvitat se pierde când Neen palmează un pistol și îl pune la capul omului.

— Asta ar fi momentul să spui *La naiba, asta e chiar impresionant*.

Omul face ce i se spune.

Ion se uită la mine. Rânjește.

— Tu ești omul care omorât un *lagarto*, l-a gătit și a început să împartă bucăți de aligator peste tot? Pare foarte mulțumit să mă vadă. Tot timpul am vrut să vânez unul. Cum a fost?

— Mare, spun eu. Urât.

— Ce ai folosit ca să-l omori?

Lovesc ușor buzunarul.

— Cuțit laser, foarte util. L-am folosit pe Paradis să tai tunele în gheață. Cuțitul ăla poate face cam orice.

— *Paradis?*

— Da. Am fost trimis acolo din greșeală.

Un om pe care nu-l recunosc ia brusc un taburet liber de la altă masă și îl așează foarte aproape de al meu. Arată de parcă încearcă să-și dea seama dacă mă poate doborî. Amândoi ajungem la aceeași concluzie: nu poate.

Este unul din momentele alea de *tu-și-cu-ce-armată*. De vreme ce armata mea stă în spatele meu și majoritatea bețivilor din locul ăsta nu par să se ofere să facă parte din asta, omul nu este foarte fericit.

El este, totuși, foarte nervos.

— Ai fost paznic pe Paradis?

— Nu paznic, spun eu. Prizonier.

Omul clipește. *Este imposibil*, vrea să spună. *Nimeni nu iese*.

Ion râde.

— Nu-mi spune, spune el. Ți-au făcut o ofertă pe care nu ai putut să o refuzi?

— Da, spun eu. Să fac schimb cu tot ce aveam acolo pentru asta. Fac un gest indicând spre tot Hot Bar Wild, cu podeaua pătată de vomă, dansatoarele bosumflate și ferestrele cu bare de metal. După cum am spus, am putea fi în orice club de noapte, într-o mie de orașe diferite de pe o sută de planete diferite; se întâmplă doar să fim aici.

— Și acum, îi spun lui Ion, o să-ți fac o ofertă similară. Tu, și o sută de prieteni apropiați, puteți schimba tot ce e aici cu orice alt loc până la zece sisteme solare depărtare. O ofertă valabilă doar o dată. Pleci peste trei zile, pe singura navă cu un cod care-i permite trecerea de bombele sferice.

I-am atras atenția cu totul.

— Care e șmecheria?

— Trebuie să trăiești până atunci.

Cineva înjură, și Ion ridică o mână, în semn de liniște.

— Explică-ne, spune el.

CAPITOLUL 36

În primele ore ale dimineții, cu cea mai mare parte din oraș încă neștiutoare de ororile care urmează să se întâmple, aud zornăit de jos și îl găsesc pe Haze aplecat peste o găleată în bucătărie, vomitând.

— Alcool, spune el.

Nu vrea să cred că îi este frică.

Are un prosop înfășurat în jurul capului, și când Haze coboară pentru micul dejun își poartă bereta de la Capul-de-Mort. Nu mănâncă aproape nimic, și totuși arată mai voluminos decât săptămâna trecută. De asemenea, transpiră.

— Mahmureală, spune Franc, când vede că mă uit.

Pâine, brânză și o bucată rece de capră sunt așezate pe masă. Un ibric de cafea bulbucește deasupra unui foc așezat pe ce trebuia să fie un șemineu ornamental. Inginerii nu au mai reușit să rezolve problema orașului cu energia.

— Mănâncă, spune Maria. Și ia mâncare cu tine. Ochii ei sunt roșii, degetele ei mângâie umerii lui Neen când pleacă de la masă. Când se întoarce cu alt ibric de cafea, mâinile lui le acoperă pe ale ei în timp ce-i toarnă a doua ceașcă.

Ne conduce până la ușă ca să-și ia la revedere.

— Încuie imediat cum ieșim, spune Shil. O îmbrățișează pe cealaltă față, ceea ce este o surpriză pentru noi toți.

Răsăritul este o creștătură roz departe la orizont când ne întâlnim cu Ion la cheiul râului. Milițienii s-au adunat deja, și șocul este expresia cea mai răspândită de pe fețele lor, pentru că li s-a ordonat să apere porțile până la apus. Împotriva inamicului, evident; dar și împotriva noastră, în cazul în care încercăm să ne retragem în siguranța orașului.

Chiar și Ion este buimăcit.

— Numai voluntari, îi spun eu. Toată lumea care vrea să stea de partea asta a porților, poate. Restul, ținem piept până la apus sau murim.

— Și oricine scapă cu viață pleacă de pe planetă.

— Primii o sută, spun eu.

El pufnește; amândoi știm că cifra finală este puțin probabil să fie așa de mare. Ion a adus cinci sute de oameni, o colecție din cei mai urâți, mai răi și mai calici mercenari pe care i-ai văzut vreodată, iar eu mă bucur să-i văd pe fiecare dintre ei. Toți sunt înarmați până în dinți, în mare parte cu puști pulsatorii. Câteva grupuri târăsc mitraliere pe bandă, în timp ce un om cu o constituție ca de tanc trage de un

aruncător de rachete cu opt țevi.

Un aruncător de rachete ceva mai sofisticat – ei, destul de sofisticat să se miște singur – este manevrat de două femei, care arată identic de la părul tăiat scurt la uniforme. Când privesc spre noi, este evident că și fețele lor sunt identice.

— Gemene? Îl întreabă Haze pe Ion.

— Val-urile 9 și 11, spune el. Copii.

— După ce?

— Una după alta.

Spune asta de parcă trebuia să fie evident.

— Originala mai există? Întreb eu.

Ion scutură din cap.

— Deci sunt copii ale unor copii? spune Shil.

— Nu suntem cu toții, spune Ion, întorcându-se cu spatele la noi. Când îl văd din nou, am trecut de porți și el le spune Val-urilor 9 și 11 unde să-și așeze aruncătorul de rachete. Privirea aspră pe care le-o aruncă toți trei lui Shil este plină de dispreț nemascat.

— Regulile diferă, îi spun eu.

— Da, spune Haze. U/Liberă folosește roboți de luptă pentru genul ăsta de rahat. El indică din cap spre un grup de milițieni care livrează muniție la canalele pe care le-au săpat mai devreme. Mercenarii luptă, dar nu sapă șanțuri.

— Liberii nu au armată, îi spun eu.

Haze arată de parcă ar vrea să mă contrazică.

— Crede-mă, spun eu. Nu au nevoie.

— OctoV de ce nu are mașinării? Întreabă Shil.

— Pentru că nu dispune de tehnologia Liberilor și oamenii sunt mai ieftini.

CAPITOLUL 37

În singura zi în care ne-ar fi ajutat ceața, burnița sau orice altceva care să le strice de tot ziua trupelor care urmau să aterizeze, planeta decide să ne ofere cer senin și nori pufoși la înălțime mare.

Stăm băgați în adăposturi individuale. Imaginează-ți o săgeată cu vârf lat, – îndreptată spre zidul orașului: noi suntem vârful ei. Ion este în fața noastră și într-o parte; Val-urile 9 și 11 sunt într-un adăpost asemănător pe partea cealaltă. Avem oameni ascunși pe ambele părți de-a lungul vârfului săgeții, aproape până pe malul râului.

Majoritatea suntem încă în viață, o mână de oameni sunt morți deja.

— Se apropie, spune pistolul meu.

S-au întors aripile-de-liliac, țipând deasupra mlaștinii, urletele lor de strigoi sunt de ajuns să tulbure pe oricine. Eu, eu sunt doar frustrat.

— Haide, spune pistolul meu. Doar unul.

Scutur din cap. Economisim muniție până se apropie Hexaseptarii, SIG *diabolo* știe deja asta.

— Într-un minut, promit eu.

Este o zonă de retragere în spatele nostru. Un singur șanț săpat în pământ și acoperit cu tufe și plasă termică care să-l ascundă de sateliții din față și care detectează căldura, cu toate că m-am îndoit tot timpul că asemenea plase chiar funcționează.

— Sunteți gata?

Toată lumea răspunde afirmativ în afară de Haze, care stă aplecat peste placa lui, cu pușca neatinsă lângă el.

— Haze.

Când răspunde, vocea lui este cu puțin peste o șoaptă febrilă.

— Se întorc din nou.

I se scurge sudoarea pe față și din când în când se scarpină furios în cap.

— Trebuie să vorbim, spun eu.

El scutură din cap, tresărind când întind mâna spre bereta lui.

— Vă rog, domnule, spune el, și apoi, sunt de partea dumneavoastră.

— Bine. Vorbim mai târziu.

În sfârșit încep să înțeleg ce e evident – Haze este un Proaspăt-Făcut. Virusul nu este molipsitor, dar asta nu ar opri o duzină din cei mai apropiați mercenari să-l facă bucăți pe loc, pentru orice eventualitate. Nu sunt sigur dacă este par sau impar, soldat sau gânditor. O să aflăm asta când o să-i cadă părul din cap și o să-i crească boboci fie pentru una sau două împletituri.

— Te rog frumos, spune pistolul meu.

Îl pun pe Haze să-și verifice placa, și decid că Hexașeptarii sunt destul de aproape ca să-i pot permite SIG-ului să tragă.

— Dacă ții neapărat, spun eu.

Mai puțin de o secundă mai târziu, SIG a pus ținta pe o aripă-de-liliac și o torturează cu o mulțime de întoarceri și spirale și coborâri rapide, pe măsură ce micuțul avion încearcă să scape. Când aripa-de-liliac reușește, SIG-ul o țintește din nou, îi dă drumul și o prinde iar.

— Este amuzant.

— Omoară odată nenorocita de chestie, îi spun pistolului, și aripa-de-liliac explodează într-o bilă de foc care presară metal încins prin mlaștină.

— A fost nasol.

— Brutal, aprobă Franc, rânjind nebunește.

— Și următorul meu șiretlic, anunță pistolul, când o a doua aripă-de-liliac începe să-și facă drum spre cer.

Val-urile 9 și 11 sunt de asemenea ocupate. O lumină, o singură rachetă și o a treia aripă-de-liliac cade pe pământ cu o bubuitură satisfăcătoare și cineva aplaudă. Noi, și cei cinci lansatori ai noștri, suntem responsabili pentru optsprezece aripi-de-liliac în ultimele șapte minute, cu prețul a treizeci și una de rachete. Știm asta pentru că Haze ține socoteala – cel puțin placa lui ține socoteala. Ne-au mai rămas o sută șaptezeci și două de rachete.

— Shil, spun eu, de când știi despre Haze?

Shil îngheață.

— Împărți camera cu Franc, spun eu. Cum ai putea să nu știi?

— Franc mi-a spus cu ceva timp în urmă, domnule.

— Și Haze chiar este vărul ei?

Shil vrea să mintă, dar adevărul o face să ezite. Ion este cel care o scutește de alegere.

— Vine, ne avertizează el.

Un avion de luptă de mare înălțime virează din poziție și se învârtă lent într-un cerc deasupra mlaștinii. În timp ce ne uităm, pierde din altitudine și începe să picure foc din marginea din spate a aripilor.

Val-urile 9 și 11 manevrează mânerul de pe lateralul mașinării lor. Am auzit că echipamentul mecanic protejează aruncătoarele de rachete de bombe inteligente, dar de asemenea încetinește periculos de mult fixarea țintei. Și avionul folosește un câmp de forță, pentru că fiecare rachetă pe care o lansează explodează înainte să se apropie.

— Ia-l, îi spun SIG-ului.

Diode se aprind, pâlpâind într-o secvență rapidă care încetinește și apoi ezită. O a doua încercare eșuează în același fel.

— De două ori rahat, spune pistolul meu, încercând a treia oară.

Dar e prea târziu.

— *La pământ.*

Ne trântim pe jos, urmați de cei mai mulți dintre soldații din jurul

nostru. Nu te poți lupta sau face față ploii de foc. Poți doar să supraviețuiești, dacă ai noroc. Zece inși nu au. Lichidul ia foc când ajunge la ei și le mănâncă uniforme, descoperind carne pe care se formează bășici; carnea descoperă coastele, oasele umerilor și coloana, osul arzând doar secunde mai târziu.

— Proiectile, ordon eu, și pistolul meu schimbă încărcăturile.

Împuşc primele cinci lumânări umane pe care le văd, dând din cap când văd că și alți soldați încep să facă la fel. Cei norocoși sunt omorâți de tovarăși, cei nenorocoși mor în țipete, în timp ce prietenii lor privesc paralizați de oroare. Înălțații ne fac să-i omorâm pe ai noștri, un șiretlic bun dacă îți iese.

— Ce? întreb eu.

Shil privește în altă parte.

— Domnule... Haze vrea să spună ceva.

Indic din cap spre o bucată de pământ de lângă mine.

— Vă rog, spune el, nu aici.

Ridic din umeri și asta spune tot. *Unde atunci?* Este pe cale să vină iadul pe pământ și asta este locul de care dispunem cel puțin timp de o oră, până ne retragem într-un șanț în care trebuie să rezistăm de opt ori mai mult timp. Nici adăpostul și nici șanțul nu au nici cea mai mică valoare reală; rolul lor de protecție este complet întâmplător, cu totul artificial.

Unde vrea să mă duc mai exact?

Poate acolo, domnule? spune Haze.

Și în gâtleejul meu viermele tresare pentru prima dată în săptămâni de zile, și sunt în genunchi vomitând înainte chiar să-mi fi dat seama că vocea lui e în capul meu. Ion se holbează din adăpostul lui, la fel ca și Val-urile.

— Defecțiune de implant. Vocea mea este ceva mai mult decât răgușită.

Val-urile mă privesc compătimator.

— Vrei să-l tăiem?

Pun mâna la gât, arătând poziția viermelui.

— Mai bine nu, spun eu, încercând să rânjesc.

Ion mă privește ciudat.

— Te-am scanat ieri, spune el. În bar. Nu am detectat decât brațul și niște ciudățenii la baza coloanei vertebrale.

Baza coloanei vertebrale?

— Implant biologic, îi spun eu.

Acum și Franc și ceilalți mă privesc ciudat. Implanturile biologice sunt ilegale, pedepsite cu moartea. Moarte adevărată, de genul care elimină toate copiile. Presupunând că ești destul de bogat să faci copii, ceea ce eu nu sunt și probabil că nu voi fi niciodată.

— E o poveste lungă.

Și e o poveste pe care nu am de gând s-o spun. Cele trei zile din Farlight în care s-a adaptat viermele sunt încă îndeajuns de reale ca să-

mi dea coșmaruri.

Mă auzi?

Da. Te aud...

Pot să elimin avionul de luptă de mare înălțime. Băiatul e durduliu, febril și agitat. Cu uniforma pătată de transpirație și emblema cu Cap-de-Mort arată ca un copil surprins îmbrăcându-se cu haine de om mare, în joacă: ceilalți încep să arate ca niște soldați.

Știi, spune el. Nu-i așa?

Dau din cap. *Cum de-ai ajuns cu Franc?*

Apartinerea familiei mele. Haze pare jenat, și eu îmi dau seama cât de puțin știu despre lumea lui. *Ne jucam împreună când eram copii...*

Toate astea sunt greșeli, adaugă el. *Războiul, oamenii înfometăți, oameni care dețin alți oameni sau plătesc pe alții să se lupte pentru ei, Oameni ca tine și ca mine* – Haze se gândește dacă ar fi prudent s-o spună, decide că da.

N-ar trebui să existăm.

Oh, fir-ar...

Am un ProaspătFăcut rebel, vârât într-un adăpost la o sută de metri depărtare de o jetelă, cu o bătălie pe cale să înceapă. Mă întreb cum aș putea să le explic Aucșilor dacă l-aș împușca chiar acum.

Nu e nevoie, spune Haze. *Ordonă-mi, și o fac chiar eu.*

De partea cui ești de fapt?

Privirea lui se îndreaptă spre Franc, Neen și Shil. Nu există niciun fel de ezitare în vocea lui. *De partea lor,* spune el.

— Du-te și vorbește cu Val-urile, îi spun eu.

— Despre ce? Întreabă el, cu voce tare.

— Despre avioanele de luptă de mare înălțime. Mă uit fix la placa lui. Spune-le cum poate fi folosită placa ta ca să treacă de scut.

Țâșnind din adăpost, Haze fuge pe iarba umedă, aruncându-se în șanțul din spatele aruncătorului de rachete. Ambele Val-uri par surprinse.

— Ce vrei?

Pot într-adevăr să aud cuvintele de unde stau ghemuit? Sau ajunge întrebarea lui Val 9 în capul meu prin vierme? Este imposibil să-mi dau seama.

— Avionul de luptă de mare înălțime va ataca din nou.

— Evident.

— Pot să-l opresc.

— Poți să-l oprești să atace?

Haze scutură din cap.

— Pot să descifrez codurile, spune el. Apoi îl puteți doborî. Ar spune mai multe, dar Val 9 l-a apucat de gât și se uită la Val 11, ochii ei calculând șansele ca asta să fie posibil.

— Ai face bine să nu minți.

— Nu mint, insistă Haze.

Se așează cu placa lui, mișcând degetele pe ecran, în timp ce

privirea lui trece de la avionul de luptă de mare înălțime, la aruncătorul de rachete din fața lui și la cele două Val-uri, care au o privire dură și suspicioasă.

— Este pe cale să se rotească.

Avionul se rotește.

— Trageți în el înainte să ajungă la râu, spune Haze.

— Noi decidem când să tragem.

— Nu, scutură Haze din cap. Trebuie să trageți în el înainte să ajungă la râu. În afara cazului în care e o țintă prea grea?

Ambele Val-uri arată de parcă ar vrea să-l apuce din nou de gât. Ieșind din adăpostul lor, încep să învârtă manivela, ridicând țevile; toată lumea își poate da seama că nu e o țintă sigură.

O secundă mai târziu, Haze iese din adăpost după ele.

— Ce face? întreabă Shil, pe un ton îngrijorat.

Franc se uită la mine și zâmbeste ciudat.

— Le ajută pe Val-uri.

— Val-urile nu acceptă ajutor, spune Ion.

Așa că ridic din umeri, îi arăt și ridică și el din umeri la rândul lui. Se întâmplă lucruri ciudate în dragoste și război, și noi vedem efectele secundare din ambele cazuri.

Avionul de luptă de mare înălțime este mai aproape acum, cu o aripă deltoidă atât de subțire că e aproape invizibilă când este văzută din față. Un punct și urma unei linii, lăsând în urmă apă de foc.

— Acum, spune Haze. Acum.

Aproape țipă.

Cele două Val-uri ezită timp de o secundă, și apoi una din ele trage o manetă și toate cele opt rachete sunt lansate deodată. Este o risipă și și-au consumat o zecime din muniție dintr-un foc, dar poate că este posibilitatea cu cele mai mari șanse de reușită.

Urme de fum taie aerul către avionul care se apropie. Cam acum este momentul când rachetele noastre ar exploda, lăsând avionul de luptă de mare înălțime să treacă nevătămat prin fum și șrapnel. Doar că rachetele noastre se apropie în continuare.

— La naiba, spune Ion, părând într-adevăr impresionat.

— Cinci, patru, trei, doi, unu... Val-urile numără cu voce tare. Când vine explozia, se îmbrățișează reciproc și îl lovesc cu pumnul în umăr pe Haze, ceea ce se pare că este toată afecțiunea de care sunt ele capabile.

— Priviți, spune Haze.

Ce a mai rămas din avion se prăvălește spre debarcaderele de pe partea cealaltă a râului: o zonă folosită pentru ancorare dacă cheiurile porților orașului sunt deja blocate de aportul de încărcătură. Cade de-a dreptul, explodând într-o sferă de foc, apoi se întinde într-un fum negru, urmat de o sferă și mai mare de foc când se aprinde și combustibilul.

Val-urile 9 și 11 și Haze sunt aproape aruncați pe spate.

— La dracu', la dracu', la dracu'...

Ion spune asta ca o mantră. De parcă nu-i vine să creadă ce tocmai s-a întâmplat, la fel ca mine, sau treizeci alții, sau trei sute, sau oricâți sunt încă ghemuiți în adăposturi individuale, în fața porților orașului. Haze ar ști, dar e prea ocupat curățându-și fața de noroi și devenind roșu aprins când Val-urile uită de prejudecățile de-o viață și încearcă să-l îmbrățișeze...

— Haze, strig eu. Întoarce-te aici.

Îmi aruncă o privire mulțumitoare.

Le-am doborât aripile-de-liliac și am distrus un avion de luptă de mare înălțime, ceva ce pur și simplu nu ar trebui să fie posibil. Până la urmă, sunt destul de sigur că Ion, cel puțin, este conștient de faptul că ce a fost mai bun tocmai a trecut.

Oricum, el râde și glumește cu oamenii lui. Schimbând comentarii obscene în sus și-n jos, glumele și insultele pleacă din vârful săgeții, pe o parte, se întorc înapoi și continuă pe partea cealaltă. Suntem undeva între pregătirea de foc și adevăratul atac, iar liniștea se așterne de-a lungul liniei pe măsură ce lumea începe să înțeleagă asta.

Casca de la urechea lui Ion fâșâie.

— Sigur, spune el. Am înțeles.

— Avangard?

— Da. Au ajuns la ultima cotitură a râului. Își coboară vocea. Stăm împotriva Pumnului de Argint.

Mulți mercenari sunt de părere că toți cei din Capul-de-Mort ar trebui să fie aici cu noi, dar cei din Capul-de-Mort sunt păstrați pentru când este într-adevăr nevoie de ei, iar mercenarii sunt cei cărora li s-a oferit transport pe altă planetă, dacă supraviețuiesc. Oricum, Pumnul de Argint nu este un lucru bun: sunt trupe de elită. Răspunsul Înălțaților la Capul-de-Mort al lui OctoV - în afara cazului în care nu e invers.

— Mitraliere pe bandă, sugerez eu, când prima navă de desant își face apariția.

Ion dă din cap. Sugestiile mele sunt permise. Controlul îi aparține lui Ion, așa ne-am înțeles în avans. Se aștepta la o discuție și era suspicios inițial că i-am acceptat cererile. Așa că i-am explicat ce e evident. Misiunea mea nu este să controlez mercenari, care au deja un comandant.

Eu sunt aici să omor ofițeri inamici. Este atât de simplu.

— Foc, strigă Ion.

O duzină de mortiere își azvârle încărcătura înspre râu.

— Încă o dată.

Apa explodează în jurul primelor cinci nave de desant în bufnituri regulate, dar nimic din ce folosim să îi bombardăm nu contează, și Hexaseptarii au fost special adaptați pentru râuri.

Câte o latură a fiecărei nave stă să cadă.

Un ofițer junior va fi primul pe mal și va muri în câteva secunde. Undeva în nava din spate va fi un alt ofițer pe care Iluminații n-ar vrea să-l piardă. Și undeva în nava din spatele acestuia va fi un grup de

maiori și colonei și poate chiar și un general... Să-i omorâm sau să-i capturăm este prima noastră misiune.

— Puștile, spun eu.

Cu țeavă de dimensiune medie și ușoare de cărat, dar nu atât de ușoare încât să nu poată fi echilibrate, Ursula 12e trage o singură rază pulsatorie care poate omorî și topi armura de luptă al celui de-al cincilea soldat de după victima originală. Raza nu se întinde, abia se împrășteie.

O singură armă costă mai mult decât câștigă un sergent din Legiune într-un an, și noi avem patru: câte una pentru Franc, Shil, Haze și Neen. Am văzut cum se uită cei din jurul nostru la ele, și nu am niciun dubiu că o să fie o luptă pentru cine primește arma, dacă unul din noi cade.

Aș putea să opresc asta legând armele la ADN-ul nostru individual, dar un pistol mort lângă un soldat mort este o risipă criminală, așa că le-am lăsat decodate. Ion știe asta, dar numai Ion. Incidentele în care aliații trag în tine sunt destul de banale, fără să mai adaugi și ispita în combinație...

CAPITOLUL 38

Măcelărim o sută de oameni din Pumnul de Argint în câteva secunde de când prima navă de desant își descarcă trupa. Locotenentul lor secund cade, cu craniul pe jumătate lipsă. Arsura care îi trece prin inimă vine de la Neen, împușcătura mea îi taie trunchiul cerebral și este tehnic mort înainte să tragă vreun mercenar cu mortiera, dar nu se ceartă nimeni.

Toți suntem prea ocupați să omorâm.

Când alte patru nave își coboară rampele, un val de uniforme de elită coboară de pe danele de acostare de lemn ca un fum argintiu, ascunzând ce se vedea înainte. Când rândul din față cade, soldații din spate trec chiar peste ei, cu bocancii strivindu-i pe proprii lor răniți.

— La naiba, spune Franc, pe un ton impresionat.

Sunt la mai puțin de o sută de pași depărtare acum, și fiecare pas trebuie să coste.

— Luați ofițerii, spun eu echipei mele.

Un locotenent se răsucesc când Shil îl nimerește în umăr, apoi cade când următoarea împușcătură îi aruncă în aer vertebrele de la gât.

— Bună țintă.

Ea ridică din umeri.

Fac o gaură într-un ciorchine de împletituri și văd maiorul din spate căzând în genunchi, apoi afundându-se în noroi când trei oameni trec peste el. Unul din ei e caporal, cu un aruncător de rachete la șold. Este o greutate aproape imposibil de cărat, dar el face asta oricum.

Să-l împușc este ca și cum m-aș împușca singur.

Soldatul din spate apucă aruncătorul și înjură când oțelul roșu încins îi arde mâinile, dar tot are timp să lanseze o rachetă înainte ca șrapnelele să îi deschidă stomacul și cade, prins între a reîncărca și a-și înghesui intestinele la loc.

Când cele cinci nave de desant se golesc, alte cinci le iau locul. Descărcările pe rampă sunt mai bine coordonate de data asta, îngrădind malul râului cu părțile de oțel unite.

Dobor un maior; cel puțin cred că e maior. Omul din spatele lui moare, și omul de după el, și următoarea împușcătură perforează fața unui caporal care coboară. Ea cade, cu pulpele în pământ, timp în care cei din spatele ei încearcă să ajungă pe teren solid.

Val-urile 9 și 11 au așezat aruncătorul de rachete în cea mai joasă poziție posibilă; care tot nu e destul de joasă. Ele întorc mânerul în disperare în direcție opusă, ridicând țevile aproape vertical. Opt rachete

urcă spre cer împreună, își schimbă sensul la înălțime și cad spre următorul val de Hexașeptari. Din păcate, rampele coboară cu câteva secunde înainte să apuce să fie lovite de rachete.

Și majoritatea rachetelor ratează oricum.

Obuze sunt aruncate din oraș. Și Pumnul de Argint plătește cu aceeași monedă, cu rachete de la baterii de pe partea cealaltă a râului. Mai este o întreagă luptă care are loc deasupra capetelor noastre, dar un lucru știu sigur: ambele părți fac pagubă mare de vieți inamice.

— Retragerea, ordonă Ion.

— Nu încă... Cuvintele mele sunt înghițite de focuri de arme, și este prea târziu oricum; mercenarii își abandonează adăposturile și se duc spre șanțul din spatele nostru. Ghemuiți peste arme, merg cu spatele, fără să scape măcar o dată Pumnul de Argint din ochi.

Ambele Val-uri mor, și o femeie se năpustește în față, cade în genunchi în spatele lor, și le taie pe ceafă cu pumnalul. Implanturile încă se contractă pe măsură ce-și îndeasă fire, nervi rupți și nucleul în buzunar. Cel puțin amintirile lor se vor duce acasă.

— Trebuie să rămânem pe poziții, strig eu către Neen.

— Zero minus zece, spune pistolul meu. Timpul e bun.

Șaptezeci de minute au trecut, cu zece mai mult decât trebuia să stăm. Pare imposibil, dar apoi îmi dau seama că alți cincisprezece Hexașeptari și-au descărcat trupele, terenul inundat chiar din fața noastră este impregnat de sânge și eu aproape am rămas fără muniție. Trebuie să mă retrag, cel puțin pentru că șanțul este următoarea mea sursă de gloanțe.

— Domnule, spune Neen. Vă rog. Pare îngrijorat că s-ar putea să vreau să rămână Aucșii în urmă.

— Retragerea, îi spun.

Următoarele câteva ore ne reduc numărul la mai puțin de o sută. Oricine reușește să reziste până la sfârșitul luptei are o scăpare garantată de aici. În afară de noi, evident...

Se cunoaște după o schimbare de tactică. Conduc de hotărârea de a nu fi întrecut, Ion pregătește un șir de mitraliere pe bandă și umple gurile cu lunetiști, vreo cinci țintași pe care îi ținea de rezervă. Majoritatea sunt femei, ceea ce este interesant. Nu sunt sigur că știu că femeile țintesc cel mai bine. La sugestia mea, Aucșii li se alătură.

Din când în când vin echipe sinucigașe din partea Pumnului de Argint, și atunci chiar ne intrăm în fire, doborând echipele una câte una și lăsându-i pe ultimii în noroi, rău răniți și de obicei țipând.

I-am lovit tare, cu siguranță destul de tare să ne asigurăm că următorul rând de Hexașeptari își descarcă trupele pe partea cealaltă a râului, unde pionierii Pumnului de Argint sunt ocupați să ridice o tabără.

Noaptea se furișează pe lumea asta și un vânt rece vine de la mlaștina din jurul nostru. Un aligator își anunță provocarea – în afara cazului în care este altceva. La un moment dat cunoșteam sunetul fiecărui animal din deșert. Unde sunt acum, animalele și plantele sunt

ciudate, vânturile sunt neașteptate și modelele apei sunt neclare.

Bineînțeles că putem să ne luptăm în întuneric, și pot și ei. Ochelarii cu vedere de noapte sunt împachetați în cutiile din spatele meu. Ion poartă o cască cu vizor care permite vedere ca ziua cu cel mai mic efort. Propria mea cască face cam același lucru. În momentul ăsta îmi doresc să fi insistat să primească și Aucșii căști similare.

— Ești bine? întreabă Ion.

Întorcându-mă, aflu că este lângă mine.

— Da.

El dă din cap.

— Bun. Mă întorc la porți. Voi intenționați să rămâneți?

Neen mă privește, privirea lui agitată, apoi resemnată. După câteva secunde s-a și obișnuit cu ideea: destul de impresionant, dacă nu zadarnic.

— Nu, spun eu. Vom veni cu tine.

Șaizeci și opt de oameni din cinci sute cinci reușesc să se întoarcă în oraș. Dacă ne scoți pe mine, Neen, Haze, Shil și Franc din număr, rămâi cu șaizeci și trei care nici măcar nu vor ocupa toate locurile disponibile de pe ultima navă care pleacă.

Dar regulile colonelului sunt clare. Dacă nu erai după poartă când Pumnul de Argint a atacat nu ești eligibil pentru unul din locurile respective. Pot să se milogească și nava tot o să plece cu treizeci și șapte de locuri goale.

CAPITOLUL 39

Poate este din cauza trecutului lor, dar Franc, femeia rasă în cap cu un rânjel malefic și o curea plină de cuțite, devine agitată de fiecare dată când vorbește Haze cu ea.

Ar fi caraghios, dacă n-ar fi trist.

Stăm așezați în bucătăria propriei noastre case. Maria fierbe apă pentru cafea, pentru spălat și pentru curățarea rănilor pe care nici nu am realizat că le avem până nu am ajuns înapoi la căldură și siguranță.

Neen are o gaură în umăr, chiar sub brațul stâng. Este o rană curată care permite vedere pe ambele părți. Nu sunt sigur dacă-și dă seama cât e de norocos. Maria se frământă, Shil se străduiește din răspuțeri să nu fie geloasă, și Haze tocmai i-a spus lui Franc că o s-o protejeze.

— De ce? întreb eu. Ce te aștepti să se întâmple?

— Coșmaruri.

Maria și Shil fac amândouă semnul împotriva deochiului. Maria, pot să înțeleg, dar Shil...

— Ce, domnule? cere ea, văzând că o privesc.

— Cum poți să crezi în chestiile alea?

— Domnule, cum puteți să nu credeți?

A avansat de la a folosi *Domnule* ca insultă la a-l transforma în artă rafinată. Faptul că a învățat asta de la mine nu mă ajută să-mi țin cumpătul.

— Noaptea asta, spune Haze, va fi cumplită.

— Știi ce planuri au? întreabă Neen. Viteza cu care pune întrebarea dovedește dorința să schimbe subiectul rapid.

— Da, spune Haze. Așa cred. '

— Un atac psihic? întreabă Maria.

El scutură din cap, fără să se sinchisească să-și ascundă zâmbetul.

— Asta e o legendă, spune el. O să folosească gaze. Vântul vine dinspre mlaștină. Iluminații nu vor vrea să-l risipească.

— Ar trebui să-i spun colonelului.

— Spune-i acum, zice Haze, privind spre placa lui.

Colonelul Nuevo este beat. Unul dintre cele mai mari avantaje în a avea cel mai mare rang într-un oraș ocupat este că nimeni nu o să facă referire la asta, cel puțin nu în prezența ta. Celălalt este că atunci când decizi să te duci la plimbare, pentru că ești plictisit și nu ai nimic mai bun de făcut, jumătate de duzină de ofițeri și gărzii de corp o să se plimbe în urma ta cu puști cu alică ca niște umbre elegante.

— M-am gândit că o să te găsesc aici, spune el, când deschid ușa. Aveam de gând să trimit pe cineva după tine, dar –

Dar ce nu mai iese; în loc, colonelul Nuevo se plimbă prin casă și ezită când ajunge în hol.

— Unde e toată lumea?

— Stăm în bucătărie.

Mă urmează pe un coridor, cu sunetul bocancilor lui de cavalerie respingându-se de pereți în ecouri, urmat de milițienii lui cu trese argintii.

— Pâine, exclamă el, și Franc rămâne nemișcată, cu o bucată proaspăt coaptă în mâini. Tot restul lumii se ridică în picioare, cu toate că Neen este ceva mai încet decât ceilalți.

— Ești rănit.

Neen ridică din umeri, își dă seama că este nepoliticos, și spune:

— Slab, domnule. Destul de curat, a ieșit direct pe partea cealaltă.

Este răspunsul corect.

Fără să i se spună, Maria pune o felie consistentă de pâine proaspăt coaptă în fața colonelului, apoi adaugă o farfurie mică cu ulei și privește cum devorează totul.

— Cum a mers? Întreabă colonelul; vorbește cu mine. Un maior și doi căpitani așteaptă să vadă ce o să răspund.

— Nu mai rău decât m-am așteptat.

El zâmbeste.

Le dau drumul mercenarilor.

— Așa aș crede, domnule.

— Vrei să pleci cu ei?

Scutur din cap.

Ceva fantomatic îi traversează fața.

— Somn ușor, spune el. Vino să mă vezi de dimineață...

Nava în care e Ion și echipa lui explodează când trece de prima bombă sferică. Haze, pistolul meu și cu mine vedem asta ca o minge de foc sus pe cerul întunecat, ca o nouă stea arzând deasupra Ilseville-ului. Când cenușă și fragmente de metal se revarsă asupra orașului, SIG-ul spune:

— Mă bucur că nu suntem pe navă.

Nu pot decât să fiu de acord.

— Pumnul de Argint?

— Nu, spune Haze. Noi.

Purtăm amândoi armură completă de luptă, și respirăm un amestec din canistrele atașate la curele. Orașul se întinde pe sub noi, un talmeș-balmeș de străzi și piețe, toate otrăvite de gaz psihotrop care a fost adus de vântul de noapte.

Oamenii urlă ca animalele, și vulpi de mlaștină țipă ca niște copii uciși. Am încuiat Aucșii înăuntru, în casa următoare. Toți s-au injectat cu narcotice de luptă într-o încercare să-și suprimă coșmarurile.

În afară de Haze, evident. El este pe acoperiș cu mine, și vorbim despre cum să ne ocupăm de ce va urma. O să fie un par, un gânditor. I-au apărui deja doi boboci pe cap, și cea mai mare parte din păr i-a căzut, fiind probabil în continuare încălțit în scurgerea dușului, unde l-am găsit acum o oră.

Cumva, va trebui să găsesc o modalitate să-i spun asta colonelului Nuevo și să o fac să sune bine. Și sunt îngrijorat de abilitatea colonelului să se descurce cu visele.

Deși, după cum se pare, nu era nevoie să mă agit.

Când ajung la cartierul general în dimineața următoare, colonelul Nuevo își spală voma de pe pieptul gol și țipă la subofițerul sanitar pentru o uniformă curată. Subofițerul sanitar arată în felul în care merită să se simtă superiorul lui, dar evident nu se simte așa. Colonelul Nuevo, se pare, a băut până a ajuns într-o asemenea stupoare că niciun vis nu a avut puterea să-i penetreze somnul.

— Om de nimic, îmi spune colonelul. Așa că repet ce i-am spus inițial despre gaz.

— Jachetă, țipă colonelul, ignorându-mă.

Aducându-i o jachetă de îmbrăcat, subofițerul sanitar o așează pe pat. Înainte să poată obiecta colonelul, îi spune:

— Este tot ce v-a mai rămas.

Colonelul Nuevo este cum nu l-am mai văzut până acum.

— Știi ce se va întâmpla azi? Întreabă colonelul, când mânecile îi sunt îndreptate și a reușit să-și lege găicile.

Scutur din cap.

— Probabil e totuna. Ia-ți auxiliarii și fă o nouă bază lângă catedrală. După al doilea zid... Ezită. Cine era fata care mi-a dat pâinea?

— Maria, spun eu. Menajera noastră.

Pufnește.

— Ia-o și pe Maria cu tine, zice el, și apoi îmi spune de ce.

Maria și Neen sunt în pat, fețele lor sunt golite de expresie și ochii incapabili să-i întâlnească pe ai mei. Suficiente coșmaruri au trecut peste narcotice ca să le strice somnul, cu toate că somnul stricat nu este mare lucru comparativ cu ce a scos gazul de la unii oameni din orașul ăsta.

Venind înapoi de la sediul colonelului, am renunțat să mai număr ferestrele deschise și cadavrele frânte de pe străzile de dedesubt.

— Ridică-te, îi spun lui Neen. Împachetează numai ce ai nevoie, inclusiv armele, și să fii jos în două minute. Și Maria, la fel.

Îi dau și lui Franc același mesaj și mă duc să o caut pe Shil. Ea este în baie, pe jumătate dezbrăcată, spălându-se la subraț cu apă rece dintr-un bazin.

Corpul ei este la fel de bun cum îmi amintesc.

— Ieși, spune ea. Când vede că nu ies, aruncă o cană de sticlă.

— Plecăm în două minute, îi spun eu. Dacă nu ești gata, plecăm fără

tine.

— Ce?

— Două minute. Ia-ți armele, îmbracă-te, ia ceva de mâncare.

— Așteaptă, cere ea. Ești bine?

Să fac o gaură cu pumnul în ușa ei este probabil răspunsul greșit, și nu vreau să dau răspunsul greșit. Ei, poate că vreau...

— Nu, spun eu. Nu sunt bine. Nava în care era Ion și prietenii lui a explodat azi noapte.

Shil înțelege pe loc, creierul ei fiind la fel de rapid ca și limba ei. Dacă nava lui Ion ar fi fost eliminată de armele Înălțaților ar fi supărat, dar nu chiar așa. Și de vreme ce aproape sigur nu a fost un accident, asta nu mai lasă loc decât de o opțiune. Nu aveau niciun cod să dezactiveze bombele sferice. Mercenarii au fost trădați.

— Colonelul Nuevo?

— Mai degrabă generalul Jaxx. Probabil a planificat totul înainte măcar să aterizăm... Și acum ne retragem în orașul interior.

— Toți?

— Mă îndoiesc destul de mult.

Îmi strâng armele într-o mânie rece care traversează casa ca un vânt arctic. Chiar și Neen se ține departe din calea mea. Mă așteaptă aliniați când ajung în hol cam un minut mai târziu.

— Afară, le spun eu.

Shil a adunat toată mâncarea din bucătărie. Când îi spune Măriei să o care, Maria ia sacul fără să se plângă. Două puști atârnă la spatele lui Shil, alte trei stau la șoldul ei; și-a băgat pistoale în curea, cinci din câte vād.

Nimeni nu are nevoie de atâtea arme, nici măcar eu.

Doar că Shil începe să le împartă în momentul în care părăsim casa.

— Ia ăsta, spune ea, și expresia de pe fața ei este atât de hotărâtă că băiatul face ce i se spune. O să ai nevoie de el, îi spune Shil.

El pare nelămurit.

Câteva minute distanță de ușă și ea mai are doar o pușcă pulsatorie și un cuțit băgat într-o parte a bocancului. Ține aceste două arme în liniște pentru tot restul drumului.

— Ce se întâmplă, domnule? întreabă Neen. El cară sacul pe care sora lui i l-a dat Mariei.

Ridic din umeri, neîndrăznind să mă exprim în cuvinte.

CAPITOLUL 40

Ca bătălia să ajungă în centrul Ilseville-ului durează treisprezece zile. Atât de mult i-a trebuit Pumnului de Argint să distrugă porțile de la râu, să năvălească în orașul exterior cu soldații lor și să atace stradă după stradă și casă după casă până când întreaga zonă este înghițită de un cerc de flăcări. Șaizeci de mii din soldații lui OctoV rămân pe dinafara zidurilor interioare când se închid porțile acelea.

Majoritatea fac parte din miliție.

Toți vor muri.

Noi știm asta, inamicul știe asta; celor blocați le ia o perioadă să înțeleagă. Grup după grup se retrag spre porțile interioare așteptându-se să li se dea drumul. Unii înjură și alții își acceptă pur și simplu soarta. În principiu mercenarii sunt cei care mor luptându-se. Având în vedere părerea Iluminaților despre cei care se luptă pentru bani și nu pentru credință, nu este o alegere surprinzătoare.

Măcelul lor este urmărit de observatori neutri și privit cu o fascinație morbidă de întreaga galaxie cunoscută. Haze ne conectează de la Înălțați la U/Liberă, dar diferența dintre rapoartele lor de informații este mică. Trupele noastre sunt omorâte încercând să fugă și în lupte finale crâncene; puține comentarii sunt adăugate pentru că este nevoie doar de puține.

Iar Iluminații sunt isteți. Așteaptă până în după-amiaza zilei următoare, când un grup din miliția noastră prinde și decapitează doi ofițeri ai Pumnului de Argint înainte să înceapă cel mai brutal atac.

Pe parcursul a trei ore și jumătate, un singur zburător de înălțime tot trece aruncând o ploaie de foc peste ghetoul din zona decapitărilor, până când nu mai rămâne nimic din clădiri și cei dinăuntru lor devin fragmente de cenușă.

— Fă ceva, se roagă Franc de Haze.

Avem rachete cu țința pusă pe avionul de luptă de mare înălțime, dar majoritatea bateriilor noastre sunt ocupate cu protecția orașului interior, și oricum nimic din ce posedăm nu poate să treacă de scutul avionului. De parcă intenționând să demonstreze asta, o rachetă explodează prematur, iar avionul de luptă trece netulburat prin explozie, picurând foc de pe marginile din spate ale ambelor aripi.

— Te rog, se tânguie ea.

Aplecat peste placa lui, Haze scutură din cap. Lacrimi se scurg pe fața lui, care este mai subțire și mai bătrână decât era când a început măcelul.

- Nu pot, spune el. Nu am nivelul ăla de putere.
 - Putere? spune Neen.
 - Control, spune el, modificându-și cuvintele în grabă.
- Îi las să-și vadă de-ale lor.

Ai fost vreodată beat timp de șase săptămâni? Crede-mă, este un adevărat efort. Hot Bar Wild a dispărut, în mod evident. Este peticul acela negru de cenușă aproape de marginea râului, dintre cele două petice de cenușă care erau depozitele.

Pot să mă duc acolo dacă vreau, cel puțin teoretic; pentru că un nou armistițiu tocmai a fost anunțat, și o să dureze îndeajuns de mult timp să ne ducă pe toți la începutul unei ierni crâncene.

U/Liberă numește probabil asta strategie.

După cum am spus, este un Hot Bar Wild în fiecare oraș, și dacă ai foarte mult noroc sau dacă orașul este foarte jerpelit, probabil vei găsi două, sau trei, sau patru...

SIG-ul și cu mine mergem în căutare de alcool.

Îl găsim mai întâi în pivnița unui bar din spatele catedralei, frecventat de răufăcătorii Ilseville-ului. Se încruntă și privesc amenințător spre mine, dar în momentul în care-mi pun pistolul pe masă și aurul în spatele barului decid că ar fi mai simplu să mă lase în pace. Și eu sunt impresionat; nici măcar nu e nimeni rănit când luăm decizia asta.

Aș împărți din rezervele colonelului, dar oferta aia de a mă urca pe nava lui Ion mă sâcăie. Atât de mult încât risipesc zile întregi în bar întrebându-mă doar dacă să-l omor sau nu.

Oferta lui și explozia puteau să fie o coincidență. Dar apoi, după cum îmi reamintește pistolul, puteam să fiu sergent de carieră în Legiune cu un dosar lung și impresionant în spatele meu, Franc putea să-și folosească în continuare cuțitele la bucătărie, Haze s-ar fi putut naște neinfecat, și Shil ar fi putut să fie dată pe spate de farmecele mele sofisticate.

N-o amestecăm și pe Maria, pentru că ea e normală. De fapt, nu prea ne dăm seama ce caută ea cu noi în primul rând.

— Ea a deschis ușa, spune SIG. Îți amintești?

Gândindu-mă la asta, îmi amintesc...

În a treia zi, Neen îmi dă de urmă.

— Domnule?

Dacă mă concentrez puternic, pot să-l văd într-un singur exemplar.

— Sergent.

Vrea să mă întorc la casă. Îi spun că a fost arsă, iar el îmi spune că se referă la cea nouă. Îl alung oricum.

Eu și pistolul mergem în alt bar. La Frederico este amplasat deasupra unui magazin de mașinării, în spatele unei spălătorii și are acces printr-o arcadă de cale ferată destul de dezgustătoare. Îi ia lui Neen opt zile să mă găsească și se întoarce în fiecare zi timp de o

săptămână, poate mai mult. Încearcă chiar și să stea să bea cu mine, dar eu îi spun că bețivii sunt plictisitori și că ar fi mai bine pentru el să stea acasă și să i-o tragă Măriei.

Acum suntem la jumătatea noului armistițiu. Patruzeci și două de zile de impas forțat în timp ce negocierile se pendulează între colonelul Nuevo și generalul Înălțaților.

Va eșua. Toată lumea din bar dă din cap când îi spun asta lui Neen. Va eșua, pentru că lucrurile astea eșuează tot timpul. Te-ai gândi că U/Liberă ar fi învățat să nu mai încerce până acum. Toată lumea dă din cap și la asta...

Ultimul bar este construit în zidul interior al orașului. Trebuie să cunoști pe cineva din barul precedent ca să afli că barul ăsta există; ceea ce e în regulă, pentru că după atâta timp cunosc cam pe toată lumea din barul precedent. Sunt supraviețuitori, ca și mine.

Un pește pe nume Vice – care poate să fie numele lui adevărat sau nu – îmi face cunoștință cu madama. Bătrână, fostă sergent de miliție, obișnuită să poarte rochii de mătase și prea mult ruj.

Lăsați-vă pistoalele la ușă, scrie pe un avertisment. Se pare că a fost afișat ca o glumă. Multe lucruri ciudate se petrec la Madama Jess. Sunt scaune de tortură, bice și lanțuri, și o cameră cu o cadă de scufundare atât de rece că îngheață în jurul tău dacă stai înăuntru prea mult.

Asta nu mă surprinde, de vreme ce zăpada ascunde acum ruinele negre de după ferestrele noastre și ajută să oprească împuțea cadavrelor. Râul Ilseville este acoperit de gheață, și Pumnul de Argint se folosește de armistițiu să ridice tabere mai bune și să întărească poziția. Destui dintre clienții Madamei Jess sunt de părere că U/Liberă este de partea Iluminaților ca eu să nu mă complic să mă contrazic.

Madama are chiar și o pereche de contorsioniste nude care amuză clienții. Cred că sunt cele două de la Hot Bar Wild; dar se poate să fie doar din cauza alcoolului, sau poate contorsionistele nude sunt un gen. Și este ciudat, tot timpul crezi că vrei să cunoști o femeie care-și poate pune genunchii după urechi, dar când o cunoști, este ca și cum ai face sex cu o anemonă de mare.

— Vizitatori, anunță pistolul meu.

Așa că o ajut pe contorsionistă să se descurce și mă chinui să-mi trag din nou pe mine pantalonii. Ea pleacă cu o monedă de aur și un zâmbet care durează aproape până ajunge la ușă. Nu știu ce spune, dar Franc rânjește trist când intră în camera mea.

— Drăguț, spune ea, aruncând o privire la scaunele de tortură și lanțuri. Caut ironia, dar pare să vorbească serios, și asta mă face să mă întreb cum e viața de acasă cu semenii lui Haze din lumea asta, lumea ei, sau oricare lume ar fi potrivită.

— Beat turtă, spune pistolul.

— Hai și tu, sugerez eu.

Franc scutură din cap.

— Armistițiul este pe cale să se încheie.

Se pare că sunt beat de o săptămână, nu că are vreo importanță. Metabolismul meu face ca starea de beție să fie greu de menținut și sobrietatea vine mult prea repede. Doar că asta tot nu e destul de repede pentru Franc.

— Este nevoie de tine.

— Colonelul?

Ea scuipă cu foarte mare acuratețe, nimerind fix în centrul unei plăci de gresie de pe jos. Cu părerea ei despre colonelul Nuevo clarificată, mă ajută să mă ridic în picioare.

— Este o cadă rece în camera de alături, spune SIG.

Intru cu pantaloni cu tot. Trebuie să fiu de ajutor cumva, pentru că uitându-mă la Franc nu pare posibil că ar putea să mă împingă peste margine de una singură. Apa este înghețată, și pare și mai rece când ea îmi afundă capul înăuntru și mă ține acolo câteva secunde.

— Puți, spune ea.

— *Puți, domnule.*

— Ignoră-l, spune pistolul meu.

Haze s-a încuiat în pivniță, cu bucle lungi de sârmă din cupru bătută în cuie pe partea noastră a ușii. Sârma pornește și se termină la bateria unui tanc, care stă pe cărămizi sub o balama.

Când Franc îl convinge într-un final pe Haze să deschidă ușa, află că a mai bătut în cuie bucle similare de sârmă și pe pereții scării care dă în pivniță. Brațul meu se freacă de una dintre sârme și se văd scântei în întunecime. Este întuneric, dar nu am nevoie de lumină ca să-mi dau seama că plânge.

Aprind un chibrit oricum.

Ochi pustii se holbează la mine. Este ca și cum ai privi în fața morții.

— Trebuie să vorbim.

El scutură din cap, își închide ochii. Vreau să-l scutur pe Haze sau să-l pălmuiesc, dar asta e doar de la mahmureală. Oricum, mi-e frică să nu-l afund mai tare, și tocmai mi-am dat seama de încă ceva.

— Nu mai poți să-mi citești gândurile?

Orice spune este sub nivelul auzului meu, și auzul meu e bun. El arată spre o lumânare, așa că o aprind cu ultimul meu chibrit. Apoi arată spre o bucată de hârtie și un creion de modă veche. Planul pentru sârmele de pe pereți este schițat pe o parte. A fost desenat și redesenat de o mie de ori.

Haze își întinde mâna.

Îi dau hârtia, apoi creionul.

Mă caută. Scrisul lui este tremurat, mult mai rău decât scrisul de lângă desenele sârmelor, și nici ăla nu e într-o stare prea bună.

— Cine?

Toată lumea.

Trag aer în piept. Băiatul ăsta ne-a salvat viețile când a doborât avionul de luptă de mare înălțime înainte să ne dea foc la șanțuri

pentru a doua oară. Și cu gândul ăsta am aflat răspunsul.

— Iluminații?

Da, scrie Haze.

— Aici? indic cu degetul la cap.

El dă din cap, dar eu știam deja răspunsul.

— Mergem la vânătoare, îi spun pistolului meu.

— Era și cazul.

SIG-ul este bosumflat, pentru că eu am fost beat, și el a fost plictisit, dar mă iartă când îi permit să-și aleagă singur muniția.

— Gloanțe cu vârf teșit.

Bag un încărcător cu gloanțele respective.

— Proiectile.

Pistolului nu îi plac în mod deosebit proiectilele, dar amândoi știm că sunt folositoare și oricum săgețile micuțe cu carbon ocupă atât de puțin spațiu.

— Explozive, incendiare, *over blast*...

Combin alternativ gloanțele într-un singur încărcător, patru din fiecare, și trântesc acest ultim încărcător în mânerul SIG-ului. Și apoi, luând haina pe mine, îmi atârî o pușcă pulsatorie la spate, îmi bag SIG *diabolo* în curea și verific dacă am un pumnal, țepi de aruncat și cuțitul laser.

Nimeni nu încearcă să mă oprească pe măsură ce îmi fac drum prin orașul interior – majoritatea ofițerilor din Cap-de-Mort mă știu după față, și ceilalți aruncă o singură privire la expresia mea încruntată și se gândesc că trebuie să fiu într-o misiune oficială.

— Sven. Colonelul Nuevo se holbează la mine prin fundul unui pahar. Mă întrebam pe unde ești.

— Domnule...

Suntem în buncărul lui, pentru că asta nu e o întâlnire oficială. Deci ajung să-i văd faimoasele ziduri până la urmă. Mai multe blocuri de aur decât îți poți imagina. Absolut inutile, dând impresia de protecție. Amândoi știm că o lovitură directă cu o rachetă ar înlătura cu totul Banca Ilseville de pe hartă, cu tot cu seif.

— Trebuie să ies.

— Nu ești singurul. Zâmbește. N-o să se întâmple, totuși. Nu-i așa?

— Vreau să spun... Trebuie să mi se permită accesul la orașul exterior.

Colonelul își toarnă încă un pahar. Pe masa lui este o sticlă, un pahar, un pistol și o hartă a orașului interior cu zeci de linii trasate cu creionul care o împart în pătrate mici. Arată de parcă s-ar fi jucat unul din jocurile alea în care blochezi fiecare lovitură și faci un x în fiecare spațiu ratat. Nimeni nu ar putea avea niciun dubiu cu privire la cine câștigă.

— Vrei să afli câte clădiri ne-au mai rămas?

Scutur din cap.

— Foarte isteț, spune colonelul Nuevo. Nu are niciun rost să te

deprimi singur. Acum, spune-mi de ce ar trebui să-ți dau permisiune să pleci?

— Nu vreau să plec, îi spun eu. Vreau doar să merg în orașul exterior.

— Nu vrei să pleci? Ridică din umeri. Ești mai ciudat decât credeam. Tot restul lumii este disperată să scape de aici.

Va fi mai dificil decât credeam.

— Inamicul are mâncare, spun eu. Și arme. Bun, nu câte ar vrea, dar mai multe decât noi. Vreau să atac câteva din depozitele lor de muniții, să le fac ceva pagubă înainte să aibă ocazia să se înfigă din nou în noi. Și m-am săturat să fiu închis aici, vreau să omor niște Iluminați.

Își ridică sprâncenele.

— Câți Iluminați întâlnesc.

Pentru o secundă, mă gândesc să-i spun colonelului că Haze este un ProaspătFăcut, și apoi decid să nu complic problema.

— Pumnul de Argint se pregătește să atace, spune el.

— În curând, aprob eu. Cât pot să traverseze încă râul pe gheață fără să fie nevoie de pontoane sau poduri.

— Am spus eu asta?

Scutur din cap.

— Mi-am dat seama singur.

Colonelul Nuevo își ridică paharul.

— O să facem un ofițer respectabil din tine până la urmă.

— Doamne ferește.

El zâmbeste trist.

— Să ne prefacem că nu am auzit asta.

Luând o foaie de hârtie dintr-un sertar, colonelul își caută sigiliul oficial și îl găsește unde a găsit și hârtia. Își mâzgălește semnătura în josul paginii și aplică sigiliul.

— Scrie-ți singur ordinele, spune el. Mori, vezi dacă-mi pasă. Pot să-mi găsesc oricând alt aghiotant.

Salut, cu destulă impertinență să fie o insultă.

Comentariile lui asupra părinților mei, bunelor maniere și lipsei mele de orice ar semăna cu buna creștere mă urmăresc până ies din buncăr, lăsându-i pe căpitanul și locotenentul din camera următoare să se întrebe ce este atât de amuzant să mă facă să rânjesc.

*

Pe când vine noaptea, sunt la fel de sobru ca și luna argintie care se ascunde după nori plutind deasupra capului meu, și mahmureala mea nu este mai mult decât un ecou îndepărtat. La ora 21:00 fix, o duzină de mortiere ajung de pe partea cealaltă a râului ca să sărbătorească încheierea armistițiului, dar aruncă în aer ce au mai aruncat deja în aer și dărâmurile pe care le distrug nu au nicio valoare oricum.

Străzile de după casa mea sunt liniștite în timp ce-mi fac drum prin

zăpada proaspăt așternută. O patrulă de miliție mă prinde în lumina torțelor, îmi vede uniformă și se scuză. Ne salutăm unii pe alții și merg mai departe, îndreptându-mă spre o stație de pompare cu un lacăt greu la ușă.

Am privit un sector de după zidul nostru toată seara. Casele sunt scumpe, folosite de gradele înalte din Pumnul de Argint și de membri ai Înălțaților. Într-o casă la două străzi înapoi stă un trei-împletituri, în timp ce în altă casă dintr-o piață din spate stă un altul. Mă mulțumesc cu ei pentru început.

Potrivit hărții din biroul colonelului Nuevo, este un tunel care duce de la casa de pompare până la o stație subterană din orașul exterior. Mai am cam cinci minute până aflu dacă este adevărat. Tăind lacătul, trag aer adânc și mă stabilizez. Când ies din stația subterană mă gândesc la un singur lucru...

Să omor Iluminați, plus orice altceva îmi iese în cale.

Inginerii Pumnului de Argint au sudat un grilaj la capătul tunelului lor, așa că înfășor șnur de foc în jurul barelor, mă gândesc dacă să mă feresc și decid că zgomotul făcut de grilajul care o să cadă ar fi prea mare ca să risc.

Metalul topit mă stropește pe față de parcă ar fi lacrimi.

Pe cealaltă parte este o scară lungă care se înalță în întuneric. Duce unde trebuie să ajung.

CAPITOLUL 41

Străzile care aparțin Pummului de Argint sunt la fel de liniștite ca ale noastre, la fel de pustii. Sunt tentat să bat la prima ușă la care ajung... Bat la ușă, omor pe oricine răspunde și încep treaba asta de acolo; dar nu am nicio idee câți paznici are un trei-împletituri în general.

Așa că urmez calea mai grea.

O țeavă ajunge până în fața casei. Uniforma mea de la Cap-de-Mort este neagră, afară e noapte și se văd puține lumini în orașul exterior. Până și focurile de tabără de pe partea cealaltă a râului sunt mai puține decât săptămâna trecută, dar luna argintie se tot face văzută de după nori, și rămân încremenit lângă o fereastră de la etajul doi, în timp ce o patrulă de cinci oameni trece pe dedesubt.

Nimeni nu se uită în sus.

Strecurând pumnalul între geam și ramă, ajung la încuietoare și aud cum se rupe cu un zgomot slab. Camera este întunecată, și aproape am intrat când văd o femeie între două vârste, singură în pat. Se ridică și deschide gura, dar o închide din nou când îmi pun un deget la buze. Probabil pistolul îi stimulează puterea de concentrare.

Suntem luminați de lumina lunii.

— Ține-ți gura, spune SIG.

Așa face.

Dacă este vreo uniformă lăsată pe jos, atunci e moartă oricum. Dar e în regulă, o rochie atârână pe un scaun într-un colț. Rochia este scumpă dar murdară, pantofii uzați la călcâi și scâlțiați.

— Ești din Ilseville?

Ea dă din cap, începe să turuie în ishvelică, așa că îmi pun iar degetul la buze, vorbesc în limba comună și îi spun să păstreze liniștea, să se culce la loc și să nu spună nimănui că era trează când am intrat.

— O să te omoare, îi spun eu.

— Și dacă nu te omoară ei, spune pistolul, o să te omorâm noi.

Expresia de pe fața ei spune că știe asta deja.

Aștept în fața ușii, întrebându-mă dacă o să țipe. Când văd că nu, mă uit prin gaura cheii și o găsesc deja prefăcându-se că doarme, cu capul acoperit bine de așternuturi.

În camera din față este un maior, plus o blondă îndeajuns de tânără să fie fiica femeii din partea cealaltă a holului. Dorm unul în brațele celuilalt, cu păturile trase bine peste ei.

— Ceramică subsonică, sugerează SIG-ul, încărcată la un sfert, cu vârful teșit, striat și prefabricate.

Se dă în spectacol doar.
Omul face parte din Pumnul de Argint.
Cel puțin făcea.

Glonțul meu trece fix prin canalul auricular, îi taie creierul și ricoșează de peretele interior al craniului, spărgându-se în fragmente care cu siguranță i-a făcut terci cerebelul de parcă i l-aș fi băgat într-un robot de bucătărie.

— Acum cine se dă în spectacol? întreabă pistolul.

Fata se va trezi cu un om mort în patul ei, dar măcar se va trezi, și considerând că el are de trei ori vârsta ei și ea are o buză spartă cred că o să se descurce.

— Pericol de scanare, spune pistolul, și înainte să apuc să întreb *Scanat de ce?*, afurisita de chestie își oprește laserul și se închide.

Așa că îmi bag SIG *diabolo* în curea și vorbesc singur în loc.

La un etaj mai jos găsesc doi paznici stând în fața unei uși ornamentate.

Ei mor repede.

Ștergându-mi pumnalul, îl bag înapoi în teaca de neopren și scot cuțitul laser, făcându-i lama invizibilă. Este un efort irosit, pentru că trei-împletituri stă în capul oaselor pe pat și ochii lui sunt ferm fixați pe cuțitul din mâna mea. Ar fi trebuit să știu că Iluminații au un spectru vizual mai mare, la fel cum ar fi trebuit să știu cine scana împrejurimile de arme.

— N-o să scapi cu asta, spune el.

— Punem pariu? spune pistolul, ieșind brusc din modulul de hibernare. Și apoi îmi spune mie: Se mai apropie și alți paznici.

— El i-a chemat?

Nimeni nu știe sigur de ce putere dispun împlețiții. Cu siguranță nimeni dintre ai noștri, și probabil nici dintre ai lor. Iluminații au mult de câștigat din neștiința tuturor.

Trei-împletituri zâmbește în continuare cu îngâmfare când își dă seama că nu sunt unde eram. Asta e din cauză că sunt în spatele lui, întinzând o mână spre craniul lui ca să-i înfig degetele în nas și să-i trag capul pe spate. Face chestia aia cu pâlpâitul, dar e prea târziu. Carnea se arde când i se deschide gâtul, și cuțitul meu îi închide fiecare arteră în afară de ultima.

— Pași pe scări.

Alt cap-de-argint, destul de tânăr să aibă o singură împletitură, dar tot cap-de-argint este... Îl omor repede, și apoi îi împușc pe ambii lui subofițeri fix în cap, auzind cum li se lipesc creierii de perete.

— Și din nou, spune pistolul, când alți doi soldați se reped în cameră.

A ales subsonicul sau poate l-am ales chiar eu. O apăsare pe trăgaci și ambii oameni cad la pământ. Dau foc implantului lui trei-împletituri și îi zdrobesc amintirile cu călcâiul. Asta, la fel de mult ca și moartea lui, este ce va supăra pe toată lumea de dimineață.

Închizând ușa după mine, ezit.

O capcană este ceea ce-mi trebuie.

Lipind o mină antipersonal de interiorul ușii, o setez la două mișcări și o folosesc pe prima să închid ușa după mine.

Se vede o lumină la o fereastră de la ultimul etaj.

Întinericul se întinde de-a lungul celor cinci etaje de dedesubt. Este o casă bogată, cu un stil aproape prețios pentru orașul ăsta; construită de un negustor de blănuri străin, probabil. Oamenii vor călători foarte departe ca să se îmbogățească, chiar și până în Ilseville.

Ușa de la intrare este zăvorâtă, ferestrele au încuietore și un sistem de alarmă pâlpâie deasupra ușii din spate. Cu siguranță există un sistem de alarmă și la ușa din față, probabil ascuns de o pătură de zăpadă. Trei etaje mai sus este o fereastră deschisă și un punct roșu micuț luminează și dispare, luminează și dispare.

Un soldat fumează.

Încerc să-mi aduc aminte ce reguli au Iluminații cu privire la lucrurile de genul ăsta și nu reușesc. Majoritatea regulilor lor par să se refere la ce ai voie să mănânci și ce nu, ce să porți și cu ce să dormi. Oricum, omul evident nu vrea să fie prins.

— Proiectile sau obișnuit?

Pistolul aproape că pufnește.

— Tu ce crezi?

Setându-se la proiectile, pistolul semnalează când este gata iar eu aștept ca victima mea să tragă din nou din țigară. Punctul acela micuț face ținta perfectă. După câte îmi dau seama, glonțul îl lovește sub una din orbite și îi explodează partea de sus a craniului, ratând cu totul trunchiul cerebral dar făcându-i praf lobul frontal.

Țigara lui se stinge la picioarele mele, fumul spiralând ca un licurici pe moarte.

Zidul este nefinisat, cu puncte de susținere ușor de găsit. Tot ce trebuie să fac ca să intru pe fereastră este să-i împing corpul din calea mea mai întâi.

Urc repede un rând de scări și apoi altul; urc în liniște. În casă este rece, respirația mea vizibilă într-o dâră de lumină care vine de la baza unei uși. Se pare că am ajuns la locul corect. Să omori persoana care este cel mai probabil să pornească alarma este destul de fundamental de fapt; și într-o casă plină de oameni care dorm, oricine este treaz trebuie să fie ținta evidentă.

Sper să fie Iluminatul, dar este un om la fel ca mine. Tânăr, dar destul de în vârstă să fi trecut prin ceva viață. Un soldat, care se îndreaptă mecanic spre un pistol, pentru că instinctul a preluat deja controlul asupra gândurilor lui. Ochii noștri se întâlnesc și furia se schimbă în resemnare, fără să mai treacă prin frică.

Moare ușor, în picioare și cu fața spre mine.

În liniște spun o rugăciune pentru o moarte similară când îmi va veni timpul, apoi bat în lemn să țin momentul departe.

Ceilalți paznici mor mai urât.

Un glonț în piept, un glonț în gât. O lovitură cu piciorul în boase, o răsucire a gâtului cuiva și un trosnet destul de puternic să trezească un cap-de-argint din camera de după. Glonțul lui nimerește primul și eu mă trezesc lovindu-mă de un zid, cu fața lipită lângă o pictură scumpă, când lovitura mă învârte. Este sângele meu, într-un model de stropi pe un tablou antic.

Este rău, aproape la fel de rău ca atunci când feroxul mi-a luat brațul. Înregistrând gândul respectiv, verific în ce stare sunt: brațul artificial este la locul lui, picioarele mele nu sunt rupte, și capul meu se întoarce, cu toate că doare ca dracu', ceea ce e bine, pentru că să nu doară deloc ar fi mult mai rău. Toată paguba este o gaură în piept. Mi-a ratat inima, dar asta probabil că nu e dificil. Zece femei pot să-ți spună că nu am una.

Stă deasupra mea.

Este la fel de înalt ca mine, poate mai înalt. Șapte împletituri izvorăsc din craniul lui. Este cel mai bătrân cap-de-argint pe care l-am văzut până acum.

— Asta e tehnologie ilegală, spune el, împingându-mi pistolul pe podea cu piciorul.

— Și poți să te duci dracu' și tu, spune pistolul, apoi rămâne fără lumină când toate diodele se sting deodată.

Capul-de-argint zâmbeste.

— Asta e momentul în care mori.

Și undeva în mintea mea, un craniu rânjește.

— Nu aici, spun eu. Și nu încă.

Răspunsul lui este un bocanc cu bombeu de oțel în stomacul meu. Alt picior ca ăsta și ceva o să se perforizeze. Așa că mă ghemuiesc strâns, încercând să fac să pară instinctiv, în timp ce mă lupt cu instinctul care mă face să mă ghemuiesc ca o minge de la bun început. Este un truc complicat.

Următorul picior mă nimerește în coaste, rupând câteva. Șapte împletituri zâmbeste la trosnet și își trage piciorul în spate pentru o ultimă lovitură. Este momentul pe care l-am așteptat. Altă coastă se rupe, și mușchii stomacului abia supraviețuiesc loviturii, dar mă întind pe după glezna lui și îl prind de vârful bocancului, apoi trag...

O singură răsucire îl blochează în prezent.

Piciorul lui se dislocă sub genunchi, dar este cât pe ce, și genunchiul cedează doar ca să prevină dislocarea totală a șoldului. Șapte împletituri cade, pentru că nu poate face nimic altceva, iar eu îmi trântesc cotul cu putere în gâtul lui. Nu sunt sigur ce fac toate tuburile alea argintii din trunchiul lui, dar i le smulg din corp oricum.

Și apoi îi tai capul, fără să mă complic să verific dacă este mort mai întâi. Atărnă din degetele mele de toate cele șapte împletituri și lasă o dâră de sânge când îmi fac drum pe scări în jos și ies în stradă.

— Uau, spune pistolul, când suntem departe de casă. Cinci coaste

rupte, un umăr zdrobit și o splină perforată. Ieftin la jumătate de preț.

Am impresia că încearcă doar să fie drăguț.

Picioarele mele sunt grele ca plumbul, este rece și tentația să mă întind în zăpadă pentru câteva minute este copleșitoare. Atât de copleșitoare încât pistolul mă înjură dintr-o parte a unei piețe pustii până în cealaltă.

Și sunt înapoi în stația subterană de pompare înainte ca o explozie la două străzi depărtare să-mi spună că cineva tocmai a deschis o ușă la un dormitor pe care ar fi trebuit s-o lase închisă.

— *Bum*, face pistolul meu.

Trebuie să fiu de acord.

CAPITOLUL 42

Rânjesc, de asemenea sângerez și încerc să mă cațăr pe o scară ruginită de metal în timp ce țin capul unui zeu auto-declarat, nu neapărat o combinație bună. Îmi ia mai mult timp decât aș vrea, dar reușesc oricum, și apoi îmi fac drum spre casă.

Capul ajunge într-o găleată, pentru că m-am saturat de deranj. Mâncarea, luată din bucătăria primei case, ajunge în cămară, lăsându-mă cu ce mă feream să fac.

Să văd cât de rea este rana mea de fapt.

Uniforma mea îmi este pe jumătate lipită cu sânge uscat în lateral, și jacheta se decojește cu greu, cu toate că apa ajută materialul să se elibereze. Văd coaste sfărâmate și mușchi sfâșiați, o arteră pulsând și un ligament care arată de parcă s-ar potrivi undeva. Să-mi îndrept coastele mă face să tresar.

— Las-o. Vocea lui Shil este dură. Las-o dracului pur și simplu. Se apropie de mine și mă îndreaptă spre lanterna ei. Ce s-a întâmplat?

— Cineva m-a împușcat.

Ea oftează.

— Evident. Cine?

— Un cap-de-argint.

Răspunsul meu o oprește brusc.

— Unde era?

— În orașul exterior. Am omorât trei Iluminați, plus câțiva oameni. Unul din ei puteam fi eu.

— Credeți-mă, domnule, spune Shil. Nimeni nu ar putea fi dumneavoastră.

— Sunt bine.

— Nu, spune ea. Nu sunteți.

Fără să-i spună nimeni, face focul, îmi găsește un scaun și îmi toarnă un pahar de brandy. O secundă mai târziu, are un al doilea pahar de brandy combinat cu două pahare de apă, și încălzește amestecul într-o tigaie deasupra focului.

— Pot să fac asta și singur.

Se oprește în mijlocul activității și apoi se așează pe genunchi în fața mea. Expresia feței ei este dură și se observă ceva iertător în spatele ochilor ei.

— NU mă vreți în grupul ăsta, nu-i așa?

Ridic din umeri; doare.

— Ce am făcut? Întreabă ea. Să vă fac să mă urâți?

Te-ai ferit de mângâierea mea, te-ai oferit ca preț pentru retrogradarea fratelui tău, mă urăști și tu pe mine... Sunt o duzină de lucruri pe care aş putea să le spun și toate ar fi parțial adevărate, și niciunul nu ar fi sincer.

Știi răspunsul adevărat.

Totul se trage de la acele porți încuiate, avionul de luptă de mare înălțime scuipând foc în ghetou și părerea lui Shil și Franc despre măcelul miliției de către Pumnul de Argint. Franc se descurcă mai bine să-și ascundă scârba, dar apoi ea a fost o posesie toată viața ei și asta trebuie să fie un antrenament bun.

— Ascultă, spun eu, nu puteam face nimic.

— Ba da, domnule. Puteați să rămâneți aici. Nu să ieșiți în orașul exterior.

Crede că-i ignor întrebarea.

— Mă refer la porți...

— Domnule, nu este momentul potrivit.

— Ba da, spun eu, este, fir-ar să fie. Așa că o să spun, și tu o să asculți.

Ea așteaptă.

— Codul pentru încuierea porților a fost difuzat de un satelit înalt. Un satelit înalt aruncat acolo de către nava mamă a generalului Jaxx. Eu nu puteam să-l decodex cum nu putea nici Haze. Chiar și colonelul era lipsit de putere să oprească ce a urmat.

— De ce, domnule? spune Shil.

Mă întreabă de ce a încuiat generalul porțile de la bun început. Shil înțelege deja de ce nu puteam niciunul din noi să le deschidem, chiar și dacă am îndrăzni să încercăm să încălcăm ordinele generalului Jaxx.

— Ca să facă economie de hrană, poate și de muniție. Pentru știa că mercenarii s-ar fi luptat până la sfârșit în momentul în care ar fi știut că sunt blocați. Dumnezeu știe, eu nu sunt generalul...

— Ați putea fi, spune ea. Într-o zi. Tuturor le este frică de dumneavoastră. Nimeni nu știe niciodată ce urmează să faceți.

— Ție nu ți-e frică de mine.

— Mie? spune ea. Sunt al dracului de înspăimântată.

Apa este fierbinte și alcoolul înțeapă. Shil păstrează mixtura la un nivel sub fierbere, care este la nouăzeci și șase de grade pe planeta asta. Și după ce a curățat rana, trage tigaia de pe foc.

— O să doară, îmi spune ea, fără să pară s-o neliniștească ideea așa cum ar trebui.

Are dreptate, doare. Cu toate că încearcă să nu tresară când o apuc de mână.

— Ce făceați de fapt? cere ea, strângându-și degetele rănite în palma mâinii când reușește în final să și le retragă.

— Omoram capete-de-argint.

— Da, spune ea. Ați spus asta. Întrebarea este de ce?

Este o noapte pentru adevăr.

— Trezește-l pe Haze, spun eu. Întreabă-l cum se simte.

Shil face asta. Îi trezește de asemenea și pe ceilalți, și îi trimite pe Neen după un doctor. El pleacă fără comentarii, în ciuda faptului că el are grad mai mare ca ea și ea e sora lui. Franc coboară, aruncă o privire la pâinea și brânza pe care am furat-o din bucătăria lui trei-împletituri și zâmbește.

— Mulțumesc, spune ea.

Casa încă mai are mobilă de ars și putem oricând să dezmembrăm din uși când am rămâne fără, așa că îi spun lui Franc să întetească focul și să facă niște pâine prăjită și cafea. Mi-e foame; vânatul îmi provoacă asta.

Și apoi aștept, întrebându-mă dacă Neen o să apară cu doctorul înainte să poată fi convins Haze să iasă din pivniță. Cafeaua mea se răcește și sita se încinge destul ca Franc să poată prăji pâine pentru toată lumea. Bucătăria noastră miroase a pâine și fum de la lemne când ușa se deschide într-un final și intră Neen, arătându-i pe unde s-o ia unei femei bătrâne care pare obosită.

Ea se oprește, miroase aerul și se vede clar invidie în ochii ei.

— Cum trăiește cealaltă jumătate.

— A furat-o. Vocea lui Shil este feroce. Aproape a murit făcând asta.

Vorbește cu un accent pe care femeia bătrână îl recunoaște. Dacă nu din orașul ăsta, atunci din sistemul ăsta.

— A luat-o de la un *cap-de-argint*, spune o voce dinspre ușă. Ultimul cuvânt este plin de batjocură, cu toate că în cea mai mare parte este o bravadă. Haze arată ca dracu' - fața lui este sălbătică, o cârpă îmbibată de sânge îi înconjoară craniul, și îi picură transpirație de pe maxilar - dar ochii lui sunt limpezi.

— Cum te simți? Întreb eu.

— Se pare că ar trebui să vă întreb eu pe dumneavoastră, domnule, spune Haze, privind spre umărul meu.

— Ca dracu', spun eu. Și tu?

— Tot ca dracu', dar mai bine... Ezită. Vreau să știu cum ați reușit?

— Ce are șapte împletituri și este greu de omorât?

Sună ca o ghicitoare, dar întrebarea mea este directă. Am văzut trei-împletituri și cinci-împletituri, dar ultima mea victimă a fost mai înaltă, mai dură și mai rapidă decât orice am înfruntat de la ferox și până acum. Și o bucățică din mintea mea este arsă, de parcă ceva rece a ars-o de-a lungul marginii. Când privesc în sus, Haze a încremenit cam la trei pași în interiorul camerei.

— Șapte?

— Da, spun eu. Urât ticălos.

Nici măcar nu zâmbește.

— Un general, spune el. Cu câte tuburi în piept?

Haze mimează țevi intrând și ieșind din propriul lui piept.

— Trei, poate patru, îi spun eu. Groase cât brațul meu.

— Și era dur?

Îmi ating pieptul, privit de doctor, care desface ceva care seamănă cu un sul micuț pentru bijuterii făcut din piele neagră. Foarte dur, de asemenea foarte nedoritor să moară. Până când i-am tăiat capul.

Haze vomită.

Reușește să iasă din cameră în întuneric, dar putem să-l auzim cu toții vârsând în curtea pietruită. În drum spre ieșire, trece pe lângă un cap-de-argint, care se holbează din găleata lui; nu sunt sigur că asta ajută.

— Lazlo, spune Haze, când se întoarce în cameră. Generalul Lazlo... El le conduce trupele.

— De unde știi? El ridică din umeri.

— Aud chestii.

Băiatul se poate referi la zvonuri, dar într-un fel cred că vrea să însemne exact ce spune. Haze aude chestii, și asta e bine, pentru că și eu aud chestii. Nu în ultima vreme, și nu de când a decis Haze să stea afară din gândurile mele, dar aud chestii oricum.

— E în regulă.

— Nu, spune el. Nu e. O să te măcelărească.

Când mă trezesc, doctorul a plecat, umărul meu este bandajat și sunt legat de un scaun în bucătărie. Prosoapele de sub scaunul meu sunt îmbibate în sânge, și unele dintre ele au fost rupte în bucăți drept cârpe. Franc golește o găleată de apă cu o tentă roz și Haze este palid, strângându-și stomacul de parcă cineva l-ar fi lovit cu piciorul în burtă.

— Ce-i cu el?

— Deci, spune Shil. Ți-ai revenit.

Se ghemuiește în fața mea și ceilalți trei decid brusc că vor să fie în altă parte. Unul după altul, dispar din bucătărie, Haze la urmă.

— Mulțumesc, spune el, apoi închide ușa în spatele lui.

— Știi, spune Shil. Sunt foarte tentată să te las acolo. Dar nu mă lasă, taie sforile de pe scaunul meu, mă ajută să urc scările și mă pune în pat; apoi se dezbracă pe jumătate și se urcă în pat lângă mine.

— Supără-mă, spune ea, și ești mort.

Astea sunt ultimele cuvinte pe care le aud înainte să mă cuprindă somnul. Este tot acolo când mă trezesc, lângă mine când dorm din nou, și tot acolo în dimineața de după, cu toate că percepția mea asupra timpului este aiurea și au trecut trei săptămâni până când mă întind după Shil, și este pentru mai mult decât pentru simplul confort de a ști că e cineva acolo.

Îmi împinge mâna cu destulă putere cât s-o iau în serios.

— Trebuie să vorbim.

— Mai târziu.

— Nu. Vrem să știm cine sunteți cu adevărat.

— Sven, îi spun eu. Sven Tveskoeg, locotenent, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

Preț de o secundă Shil arată de parcă este pe cale să mă pocnească.

— Nici să nu te gândești, spun eu, și apoi o prind de încheietură înainte să apuce să se arunce din pat. Este complet îmbrăcată, ceea ce înseamnă că sunt vizibil mai bine.

— Bine, spun cu o voce resemnată. Ce vrei să știi?

Când se întoarce observ cât este de slabă. Brațele ei s-au micșorat și încheietura este ca un băț în mâna mea; cât despre fața ei, este făcută în principal din goluri.

— Ai fost bolnavă?

Se uită la mine, și se vede ceva întunecat în ochii ei.

— Ai fost inconștient timp de trei săptămâni, spune ea. A fost o alegere bună. Am început să ne încuiem morții în pivnițe ca să-i împiedicăm pe vii să îi mănânce.

Îmi amintesc supe și pâine învechită, înmuiată în apă.

— Mi-ai dat mâncarea ta?

— Toată lumea v-a dat, spune Shil.

Mă împinge înapoi când încerc să mă ridic. Este destulă forță în corpul meu să trec de ea, dar rămân unde sunt și o las pe Shil să stea lângă mine.

— Nimeni nu a fost nevoit să vă dea mâncarea, spune ea. Am ales. Și înțelegem în legătură cu porțile. Doar că...

— Spune.

— Haze spune că sunteți ca el. Proaspăt făcut.

— Prostii.

— Și colonelul Nuevo a tot trimis la fiecare oră un puștan să vadă dacă sunteți treaz și toată lumea spune că Pumnul de Argint o să atace în curând.

— Colonelul?

Ea dă din cap, încruntându-se.

— Cum e vremea?

Shil are o expresie nedumerită când schimb subiectul, dar ceva mă îngrijorează în adâncul gândurilor de când l-am omorât pe șapte-împletituri și tocmai mi-am amintit ce anume. Orice atac asupra noastră va veni înainte să se topească gheața.

— Se încălzește, spune ea.

— Adu-mi uniforma și pistolul.

Jacheta mea a fost spălată și peticită. Cineva a agățat o stea emailată la mânecă. Rană gravă: nu am nevoie de o insignă să-mi aducă aminte de asta. Îmi amintesc când pun doar picioarele pe pământ și încerc să mă ridic.

— Era și timpul, fir-ar să fie, spune pistolul, când înghite o rezervă de energie. Data viitoare când te mai plimbi prin propriul tău cap încearcă să mă hrănești mai întâi.

CAPITOLUL 43

Patru ofițeri pe care nu-i cunosc păzesc ușa de la vechea bancă. Toți au fost premiați cu Crucea de Obsidian, clasa a treia. Și sunt destul de sigur că cel puțin unul dintre ei era caporal ultima dată când ne-am întâlnit.

Nu e bine. De fapt, e atât de rău că înțeleg chiar înainte să intru pe ușă că suntem în ultimele zile și colonelul Nuevo se așteaptă să piardă. Și eu la fel, dar este de datoria colonelului să nu lase asta să se vadă.

Ofițerii salută.

Eu salut.

Pistolul meu pufnește.

Dau să-mi spun numele și gradul, dar cei patru știu deja. Cel mai tânăr ciocăne la ușă, trei bătaii, urmate de două, urmate de alte trei. Ca și cod sau mecanism de siguranță este inutil.

— Colonelul te primește acum.

O fată stă în capul scărilor. Este frumoasă; este de asemenea cam de aceeași vârstă cu Franc și vorbește dialectul local. Puștoaica ar trebui să se țină departe de noi pentru că majoritatea celor din orașul interior vor descoperi în curând că viețile lor depind de un jurământ că ne urăsc, ne-au urât dintotdeauna și nu au colaborat niciodată în niciun fel. Și s-ar putea ca nici măcar asta să nu fie de ajuns să-i salveze.

— Drăguță, spune pistolul meu.

— Fata? Întreb eu, surprins.

— Ținuta ei.

Uitându-mă îndeaproape, văd că poartă un micuț toc sub brațul stâng; este evident că ține un pistol foarte subțire, pentru că nu l-am observat.

— Localnică?

— Mă îndoiesc, spune pistolul meu. Nu-i construită așa. E mult prea focoasă.

Vorbește în continuare despre armă.

— Intră, spune o voce, când bat la ușa buncărului colonelului.

Colonelul Nuevo poartă uniformă completă. O dungă argintie coboară pe o parte a pantalonilor. Medalii îi atârnă într-un șir impresionant la piept și trese de argint se revarsă pe pieptul lui; un epolet din zale îi protejează un umăr.

Gradul lui este indicat de către insignele de la guler, în timp ce Crucea de Obsidian, clasa întâi, îi atârnă la gât de o panglică neagră.

— Alătură-mi-te, spune el.

Numai că prima sticlă este goală deja, și prin urmare colonelul scoate alta din birou. Cineva a folosit paharul înaintea mea – poate doi sau trei oameni, judecând după amprentele suprapuse. Băutura spirtoasă este amară, clară ca gheața și atât de puternică încât, inhalându-i vaporii, mi se strânge gâtul.

— Am o cameră plină de așa ceva, spune el. Pot să-ți dau și ție câteva dacă vrei. Adică, zâmbește aproape fericit colonelul Nuevo, nu e ca și cum există o posibilitate de a avea timp să le beau pe toate.

Pe biroul lui este aceeași hartă ca și data trecută. Doar că are semnificativ mai multe pete de pahar și încă ceva rânduri de blocaje care să indice pagubele aduse de rachetele inamice. Suntem înconjurați. Cadrele de rezervă ale inamicului au traversat râul. Colonelul a hașurat cu grijă pozițiile mortierelor inamice; sunt cu zecile.

— Pumnul de Argint mi-a hackerit placa, spune el. Așa că acum folosesc numai asta. Trebuie să-mi păstrez planurile secrete.

Îmi pun întrebări despre fată, cât de multe vede și aude, unde locuiește și cui îi spune, dacă există careva... Nu că ar face o diferență prea mare. Suntem evident dați dracu' oricum, la doar câteva ore depărtare de un atac cu toată forța.

— Ai stârnit un adevărat cuib de viespi, spune el, omorând acel șapte-împletituri. Te-aș medalia cu un Obsidian de clasa întâi, dar am rămas fără așa ceva și ai deja unul de clasa a doua.

Punând jos paharul, aștept să văd ce vrea de fapt colonelul Nuevo să spună. Omul a trimis mesageri la casa mea aproape timp de trei săptămâni; trebuie să fie mai mult scop în conversația asta decât vorbăria lui.

— M-ai lăsat să aștept.

— Scuze, domnule. Am fost rănit, domnule.

Trebuie să fie tonul vocii mele cel care îl face să-și ridice privirea.

— Auto-cauzate, spune el. Știi care este pedeapsa pentru răni auto-cauzate?

Scoțându-și pistolul din toc, îl armează și verifică siguranța. Care este deja scoasă, altfel nu ar putea să îl armeze de la bun început.

Colonelul Nuevo chiar este foarte beat.

— Să te pui cu un șapte-împletituri, spune el. Mie îmi sună a tentativă de sinucidere. Nu este nimic curajos în sinucidere.

— Doar că, spun eu, ridicând paharul, șapte-împletituri este mort.

Iar eu sunt aici, bucurându-mă de o băutură cu ofițerul meu de comandă. Paharul este ieftin, ceea ce e bine. Arată de parcă s-ar sparge ușor. Să zicem, de marginea biroului sau direct în fața unui inamic.

Și apoi mai e și pistolul meu, care s-a deblocat fără să i se spună, și face versiunea lui de vibrații discrete la șoldul meu. Sună ca un tractor ieftin.

— O, fir-ar să fie, spune colonelul Nuevo. Pune paharul ăla jos și spune-i jucăriei tale blestemată să se culce înapoi. Nu mai am destui

ofițeri ca să mai pot omorî pe vreunul dintre voi.

Ne îndreptăm spre inima amărăciunii lui.

— Știi care sunt ordinele mele?

— Moarte sau Glorie?

— Normal... Punând jos pistolul, scoate un cilindru mic din buzunar și îi deschide capacul. Butonul este roșu. Am crezut tot timpul că este un zvon. Din păcate, spune el, am rămas fără Glorie. Ceea ce ne lasă doar asta.

Degetul mare al colonelului Nuevo gravitează deasupra butonului de distrugere.

— Asta e tehnologie ilegală, spun eu.

El dă din cap.

— Drăguț, nu-i așa? De asemenea eficient - pot să distrug tot nenorocitul ăsta de oraș. Interior și exterior, case și temple, străzi, bulevarde, totul.,

Pune un accent batjocoritor pe *bulevarde*, de parcă Ilseville este prea sărac, nesemnificativ și retras ca să aibă străzi care se califică pentru o etichetă atât de distinsă. Are dreptate, bineînțeles. Poate într-o sută sau două de ani va avea clădiri impresionante și palate de sticlă fumurie, dar nu încă.

— Vrei să faci tu treaba pentru mine?

Scutur din cap.

— Ce păcat, spune el. Pentru că o vei face. Este un ordin direct.

Pune cilindrul pe birou, deschide un sertar și scoate un plic.

Ultima zi, scrie. Mă aștept la un cod, ceva complicat care trebuie tradus, dar instrucțiunile generalului Jaxx sunt necodate.

— Vezi, spune colonelul Nuevo. Apărați orașul sau muriți.

Și apoi spune ceva care mă face să-mi dau seama că omul ăsta mă urăște, și probabil m-a urât tot timpul; tot rahatul ăla că mă place a fost o minciună.

— Ai putea s-o faci, spune el. Nicio problemă. Până la urmă, tu ai omorât-o pe fiica lui Debro Wildeside.

Mă uit la el.

— Era un test, spune el. L-ai trecut.

— Domnule?

Colonelul ridică din umeri.

— Dacă poți să faci aia, spune el, aruncându-mi butonul de distrugere, sunt sigur că poți să folosești ăsta.

— Sven, spune pistolul meu.

Dar e prea târziu.

Deschizându-și gura, colonelul își bagă pistolul îndreptat spre cerul gurii și apasă pe trăgaci. Colonelul Nuevo, conducător de trupe Octoviene în Ilseville, tocmai s-a împușcat mai degrabă decât să aștepte până în ultimul moment. De asemenea tocmai a rupt brațul unui scaun și a dărmat o sticlă de vodcă în timp ce a căzut.

— Idiot, spune SIG-ul.

Setând pistolul la proiectile, țintesc spre ușă și îl prind pe primul paznic grăbit care îmi iese în cale.

— Explozive, îi spun eu. O să te ardă până te face cenușă.

Stă exact unde este.

— Intră, spun eu.

Cei trei băieți din spatele lui intră fără să li se spună. Toți patru se aliniază de-a lungul unui zid la ordinul meu.

— Avem o problemă.

Șocul le păstrează fețele neschimbate. Aceștia sunt făcuți să fie ofițeri ai Capului-de-Mort, dar am văzut recruți noi mai buni.

— Sub influența alcoolului, le spun eu, colonelul și-a pierdut mințile și s-a împușcat.

— Fatal, adaugă pistolul meu.

— Informația asta este confidențială. Înțelegeți? Vă veți purta exact de parcă colonelul Nuevo este în viață. Vreau să stați de pază la ușa asta. Oricine vrea să-l vadă pe colonel, intrați, întrebați dacă îi primește, și apoi spuneți-i oricui așteaptă că colonelul a spus să se întoarcă mâine.

Patru perechi de ochi mă privesc.

— Ați înțeles?

Tuspatru dau din cap.

— Bun, spun eu.

Așezându-mă la biroul colonelului, dau drumul la placa lui și văd că rezerva de energie este aproape goală. Așa că dau scurt ordinul. Fiecare ofițer se va pregăti de atacul final, mâncarea nu mai trebuie să fie stocată, muniția trebuie să fie împărțită și toți ofițerii dispăruți vor fi înlocuiți de subofițeri. Toți subofițerii dispăruți vor fi înlocuiți prin avansări din rândurile soldaților. Bătălia pentru inima Ilseville-ului va fi sângeroasă. Orice se întâmplă, o să murim luptându-ne până la ultimul om.

Sper din suflet că placa colonelului a fost hăckuită, pentru că vreau să fie văzut ordinul ăsta de Pumnul de Argint, în aceeași măsură în care vreau să fie văzut de partea noastră.

CAPITOLUL 44

Fiecare mitralieră pe bandă de care dispunem este sus pe zidurile oraşului, cu o mie de benzi de încărcare aşteptând în cutii deschise. Avem puşti pulsatorii, pistoale şi o mână de arbaletе de vânătoare. Avem chiar şi cincisprezece rachete, cu toate că cel mai probabil o să le folosim în primele zece minute.

Atacul începe la răsărit, şi am dreptate în legătură cu rachetele.

— Duşmani, la ora două...

În spatele meu, cineva tuşeşte. Este un ofiţer de artilerie, un locotenent secund de două ori mai bătrân ca mine şi cu probabil de trei ori experienţa mea. Majoritatea ofiţerilor din Capul-de-Mort îl tratează ca pe un fraier enervant.

— Domnule, omul dumneavoastră este gata?

— Ar face bine să fie, spun eu, aruncând o privire către Haze.

Băiatul dă din cap, cu capul înfăşurat într-un prosop plin de sânge. Le-am spus tuturor că are o rană la cap care nu se opreşte din sângera; este mai uşor decât să încerci să explici împletiturile nou crescute.

— Țintiți şi trageți, strigă ofiţerul de artilerie.

Un avion de luptă de mare înălţime cade, flăcări ridicându-se la contactul cu terenul mlăştinos, rezervoarele de combustibil luând foc dintr-o dată. Două dintre rachetele noastre ratează alte avioane şi ţintele lor se retrag.

— Eşti bine?

— Da, domnule.

Haze se şterge la gură cu dosul mâinii şi soarbe apă cu zahăr. Este palid ca hârtia, şi ochii lui sunt nişte fantome spălăcite a ceea ce erau înainte. Shil, Neen şi Franc stau de pază în jurul lui, ceea ce mie-mi convine şi este mai bine decât să se țină după mine când merg de-a lungul zidului să verific cum merg lucrurile.

Eu sunt ochii şi urechile colonelului Nuevo, asta este povestea oficială. Până acum majoritatea ofiţerilor par să accepte ideea. Şi avionul de luptă de mare înălţime pe care tocmai l-am doborât este departe de a explica expresia de hotărâre pe care o găsesc pe majoritatea feţelor. O mână de femei aşteaptă sus pe ziduri, gata să fie trimise în luptă dacă e nevoie.

— Vă ştiţi ordinele?

Lunetistele privesc de la una la alta.

— Da, spun eu. Normal că le ştiţi, fir-ar să fie. Acum repetaţi-le

pentru mine.

— Omorâm orice pare să poarte prea mult argint.

— Atunci mergeți și faceți asta, spun eu, privindu-le cum se îndepărtează, cu puștile la spate sau purtate în brațe.

— Un lunetist bun valorează cât zece generali, spun eu, repetând vechea mantră.

— Și un SIG *diabolo* valorează cât cincisprezece lunetiști, spune o voce de la șoldul meu. Așa că bănuiesc că tocmai ai devenit norocos.

— Atenție, țipă cineva în spatele meu.

O aripă-de-liliac se apropie la nivel jos.

— E a mea, țipă un puști blond cu o pușcă pulsatorie.

Este o țintă imposibilă, doar că el este prea lipsit de experiență să știe asta și o nimerește din prima lovitură. Aș vrea să spun că așa am fost și eu odată, înroșindu-mă și nebăgând în seamă laudele prietenilor mei, dar aș minți. Eu nu am avut niciodată atât de mulți prieteni.

Smulgând Crucea de Obsidian de la gât, i-o arunc băiatului.

— Acum fă-o din nou.

Rânjește.

Cobor un rând de trepte când văd un ofițer cu fața tristă îndreptându-se spre mine. Căpitanul Mye consideră salutul meu ca semn că mi se poate adresa.

— Mi-ai transmis mesajele? spune el.

— Da, domnule. Colonelul a luat în considerare îndoielile dumneavoastră legate de strategia lui.,

Evident neadevărat, dar destul de îngrijorător să surprindă orice ofițer. Căpitanul Mye vrea să păstreze din rezervele de muniție.

— Mă gândesc la ziua de mâine, spune el.

— Și dacă ziua de mâine nu mai vine?

Se uită la mine, așa că mă uit și eu la el, iar pistolul meu ia o pauză pentru a ne aminti amândurora că suntem într-un război.

Ținem piept Pumnului de Argint până seara, și apoi jumătate din trupele noastre se odihnesc în timp ce cealaltă jumătate ține de pază. Cei care nu pot să doarmă stau de vorbă în umbra zidurilor, încălzite de focuri făcute din pături vechi, încălțăminte a oamenilor morți și cutii rupte de muniție. Nu mai avem mâncare și am ajuns să răzuim zăpadă de pe ziduri pentru apă.

— Haide, spune Shil, când mă găsește.

— Unde?

— La adăpost de vânt.

Nu-mi dau seama cât de frig îmi e până mă îndrumă spre un foc mic, și Neen îmi pune o ceașcă de cafea neagră în mâini.

— Asta de unde a apărut?

— Am făcut provizii, spune Franc. M-am gândit că ăsta ar putea fi un moment bun.

Indică din cap spre o oală așezată îngrijit în cenușă. Lângă ea este o piatră de ascuțit, plus o colecție de cuțite. S-a ocupat de ascuțitul

cuțitelor tuturor.

Atunci îmi dau seama că Aucșii, cel puțin, știu ce urmează.

— Ascute-mi o margine, îi spun eu, scoțând pumnalul de la Capul-de-Mort din teacă.

Aceasta ia cuțitul, întorcându-l în mână aprobator.

— Frumos, spune ea.

— Dacă eu cad, spun eu, este al tău... Și apoi, observând ceva în ochii ei, adaug: Dar numai dacă sunt omorât de inamic.

Franc zâmbește.

Zilele devin mai călduroase, dar nopțile sunt la fel de friguroase ca întotdeauna. O lună argintie plutește deasupra noastră și nori subțiri plutesc de-a lungul cerului întunecat. Lunetiștii de pe ambele părți perturbă liniștea, bubuitul împușcăturilor lor mai tulburătoare decât sunetul familiar al focului automat.

— Satelit de spionaj, spune Haze brusc.

Ochii mei se deschid dintr-o dată.

— Unde?

— Acolo sus, spune el, indicând spre o luminiță purpurie.

Traversează cerul de noapte ca un cărbune aprins suflat de vânt.

— Al nostru sau al lor?

— Niciunul, spune Haze. Este al U/Libere. Își verifică placa. Bănuiesc că vor să se asigure că murim respectând regulile.

Căpitanul cu fața tristă vine în zorii zilei, cu doi locotenenți seniori în urma lui, și mie îmi seamănă cu delegația care și este de fapt.

— Căpitane, spun eu, ridicându-mă în picioare.

— Locotenente, zice el, apoi trece la ceea ce contează. Spune-i te rog colonelului că trebuie să-l vedem cât mai repede cu putință. Tot ce obțin de la personalul lui este *Întoarce-te mâine*.

Încă mă gândesc cum să mă ocup de situația asta când o lunetistă cu păr roșcat vine în grabă, cu părul în bătaia vântului ca un stindard.

— Cinci-împletituri, spune ea. Cu un steag alb. Cere să vorbească cu dumneavoastră, domnule.

Ochii căpitanului Mye se îngustează.

— A cerut să vorbească cu locotenentul Tveskoeg după nume?

Se pare că cinci-împletituri așa a făcut.

Este bătrână și cu augmentații simple. Împletiturile ei sunt mai puțin ornamentate și par mai eficiente decât cele ale oricărui alt cap-de-argint pe care l-am mai văzut. De asemenea, poartă o uniformă, ceea ce este neobișnuit.

Capul-de-argint este la fel de înaltă ca mine și bocancii ei sunt așezați ferm pe pământul de sub picioarele ei. Poarta din spatele meu este încuiată; o pușcă pulsatorie este ațintită spre capul ei, punctul laserului abia vizibil în lumina dimineții.

O duzină de puncte similare sunt împrăștiate pe jacheta mea; asta nu este o surpriză, surpriza stă de-o parte și de cealaltă a ei. Doi feroceși mă privesc cu un rânjă trist. Împușcările lor îmi amintește de peșteri și

îmi spune ceva despre capetele-de-argint. Ori nu este la fel de mofturoasă ca majoritatea celor din speța ei, ori a stat suficient de mult în preajma bestiilor astea cât să fie obișnuită cu mirosul lor.

— Asta e o armă interzisă, spune ea, indicând din cap spre pistolul de la soldul meu.

— Și asta, spun eu, dând din cap spre cel mai apropiat ferox.

Ea zâmbește.

— Cinci-împletituri Ison, spune femeia, prezentându-se.

— Sven, spun eu. Locotenent Sven Tveskoeg, Crucea de Obsidian, clasa a doua.

Ochii ei caută medalia, nu reușesc să o găsească și se îndreaptă spre panglica băgată în a doua gaură de nasture; asta e de-a dreptul interesant.

— Tu l-ai omorât pe generalul Lazlo?

Dau din cap.

— Dur nenorocitul, îi spun eu. A murit cum trebuie.

Din nou zâmbetul acela.

— Poți să mi te predai, spune ea, și las orașul în picioare. Alternativa este să ard Ilseville-ul până la temelii.

— Ceilalți rămân liberi?

Poate a fost nechipzuit să par atât de surprins, dar nu trebuie să-mi fac griji. Generalul inamic râde – și nu râde prefăcut, este adevărat. De parcă ce tocmai am spus este cel mai caraghios lucru pe care l-a auzit de ceva vreme.

— Nu, spune ea, trăgându-și sufletul. Ceilalți nu vor rămâne liberi.

— Atunci ce avem de câștigat?

— Nu distrugem orașul.

Ridic din umeri, întrebându-mă de ce crede că niște dărâmături și clădiri distruse merită salvate. Nici măcar nu este planeta noastră, dacă analizezi bine situația.

— Orașul stă în picioare și locuitorii lui rămân în viață... Ochii ei sunt fixați într-ai mei. Poate că nu m-am exprimat corect. Dacă îmi refuzi oferta, o să măcelărim fiecare persoană vie din Ilseville. Soldați, civili, copii, chiar și animalele. Poți preveni toate astea.

— Și eu?

— Tu o să mori.

Asta e evident.

— Unde, întreb eu, când și cum? Nu că ar conta.

— În arena de la Bhose. În fața unui unsprezece-împletituri.

Clipeșc, și prind unul dintre feroceși privindu-mă; ochii lui sunt întunecați ca abisul, dinții galbeni și armura crăpată în față.

Un unsprezece-împletituri.

— Generalul Lazlo a fost fratele ei, spune capul-de-argint.

— Am nevoie de trei ore, spun eu. Să vorbesc cu colonelul și el să vorbească cu ceilalți ofițeri ai lui.

— Informatorii noștri spun că colonelul Nuevo este mort.

— Atunci informatorii voștri se înșeală.

Caut ceva semne de îndoială pe fața capului-de-argint, dar ea zâmbește din nou.

— Ai treizeci de minute, spune ea.

Ajungem la un compromis pentru o oră.

Căpitanul Mye așteaptă de partea cealaltă a porții, și simt secunda exactă în care punctele de laser de pe spatele meu sunt înlocuite cu un singur punct pe piept, când șase lunetiste verifică să nu între nimeni pe poartă odată cu mine.

— Ei? cere căpitanul.

Îndreptându-mi privirea spre cei doi ofițeri din spatele lui, scutur din cap. El ar trebui să înțeleagă că ce am de spus nu este pentru urechile lor. Doar că ei sunt ofițerii lui și nu vrea să-și piardă publicul.

— Spune-mi.

— Ne predăm, spun eu, sau suntem anihilați. Înălțații vor da foc la întregul oraș, cu civili cu tot. Nimeni nu scapă.

— Colonelul nu va accepta niciodată.

— Hai să-l întrebăm, sugerez eu.

Unul dintre locotenenții căpitanului dă din cap.

CAPITOLUL 45

Să prezinți o cerere de predare unui ofițer de grad superior poate fi privit ca o mișcare proastă pentru cineva care speră la o carieră pe termen lung în armată. Așa ceva îi trece prin minte cu siguranță căpitanului Mye; pentru că se oprește chiar înainte să ajungem la sediul colonelului și se întoarce spre mine, cu o expresie serioasă pe față.

— În calitate de aghiotant al lui, spune căpitanul, este datoria ta să-i spui colonelului Nuevo. În special de vreme ce tu ești cel care a negociat cu capul-de-argint.

Deci acum este *negociere*. Zâmbesc, să arăt că înțeleg.

— O să intrați bineînțeles cu mine?

Căpitanul Mye decide că este acceptabil.

Cei patru paznici de la ușa vechii bănci sunt reduși la trei. Mă gândesc să întreb ce s-a întâmplat cu celălalt, dar renunț.

— Colonelul este ocupat?

Toți trei dau din cap. Paznicii par speriați și obosiți atât de mult că se afundă fără măcar să știe într-un puț fără fund al trădării și politicii.

— Sunteți liberi, le spun eu.

Durează un moment să înțeleagă cuvintele mele.

— Lăsați medaliile și insignele de grad, faceți rost o pușcă pulsatorie și urcați-vă pe ziduri. Amestecați-vă cu ceilalți; fiți soldați obișnuiți din nou. Furați o uniformă de miliție dacă puteți. Este un ordin.

— Da, domnule. Mulțumim, domnule.

Este evident că se simt ușurați.

În cartierul general al colonelului Nuevo nu mai este nici fata blondă drăguță și nici bucătarul colonelului, menajera lui și toată mâncarea din bucătărie. Cineva a lăsat să se stingă focul din boilere. Deci eu și căpitanul coborâm în seif singuri.

— *Colonele?*

Prefăcându-mă că aud un răspuns, dau din cap și mă strecor prin ușa pe jumătate deschisă.

— N-ar trebui să dureze mult, îi spun căpitanului Mye.

Împuțeața dinăuntru este îngrozitoare. Pantalonii colonelului sunt pătați de rahat și ce a mai rămas din creier s-a lichefiat și s-a lipit de covor; ceasul lui este afundat într-o încheietură umflată și un șobolan i-a ros din degete.

Aș vomita, dar sunt obișnuit.

Pe masă stă cilindrul cu capacul încă deschis și butonul roșu așteaptă degetul meu. Pot să mă întorc la Cinci-împletituri Ison și s-o

arunc în aer pe ea, pe feroceși și cea mai mare parte din afurisita ei de armată. Bineînțeles, făcând asta îi omor și pe Aucși, și ce a mai rămas din armata noastră și toate familiile care sunt încă în Ilseville, dar așa e războiul...

Sau poate e politică.

De parcă unul nu este doar jumătatea celuilalt.

Închizând capacul, răsucesc o bandă care fixează capacul în loc și deșurubez baza. Un trăgaci de hidrogen subțire cât un ac cade pe birou. Îl pun în buzunar și caut mai adânc în cilindru, agățând nucleul cu degetele, și apoi mă așez la masă, scot o bucată de hârtie împăturită din jachetă și îmi scriu noile ordine. După asta, mai este un singur lucru pe care trebuie să-l fac.

Unicul glonț pe care îl trag spre tavan ricoșează de stratul de oțel de dedesubt al seifului și aproape mă omoară.

— Asta a fost o mișcare inteligentă, spune pistolul meu.

Ce spun nu este de repetat.

— Ne predăm, îi spun căpitanului Mye, arătându-i hârtia.

— Am auzit...

— O împușcătură, da. Colonelul Nuevo și-a luat viața. Ridic din umeri, cu cât de multă insensibilitate posibil. Era de așteptat în circumstanțele astea.

— Generalul Jaxx o să vrea un al doilea martor, spune căpitanul, îndreptându-se spre mânerul ușii.

— Domnule, spun eu.,

Este pe jumătate în seif când își dă seama ce vede. Căpitanul Mye încearcă să se întoarcă, dar sunt cu un pas în fața lui.

Moartea îi șterge expresia de șoc de pe față. După ce am pus pistolul colonelului Nuevo în mâna căpitanului, îi bag degetul prin siguranța trăgaciului. Mie îmi arată a sinucidere.

Auzind decizia colonelului Nuevo, Cinci-împletituri Ison ne dă timp până la următorul răsărit să ne pregătim de predare. Mă gândesc că îi trebuie timpul ăsta să strângă o colecție adecvată de camere, observatori și colectori de date din U/Liberă.

Cererile ei sunt simple. Ne vom preda. Vom renunța la toate armele. Orice foc tras la nervi va fi considerat ca venind din partea tuturor. Soldații Capului-de-Mort trebuie să părăsească Ilseville-ul individual. Fără marșuri și fără companii. Galaxia va vedea o masă dezorganizată de oameni învinși, îndreptându-se plini de recunoștință spre captivitate.

În orele care rămân îi demobilizez pe Aucși și le dau câte o mână de monede din seiful colonelului Nuevo. Ultimul meu ordin este simplu: Își vor distruge emblemele din piele de aligator.

Ei fac parte din miliția locală, au fost obligați la serviciul militar de către mine. Ei sunt nelimitat de recunoscători că sunt salvați de Iluminați.

O sută de socoteli sunt încheiate în noaptea aia. Un grup de milițieni

prinde trei soldați ai Capului-de-Mort pe alee, lovindu-i cu picioarele pe doi dintre ei până la moarte. Dacă i-ar fi omorât pe toți trei ar fi putut să scape cu basmaua curată. Dar cinci soldați ai Capului-de-Mort intră în tabăra miliției după mai puțin de o oră și împușcă o duzină de soldați ca răzbunare.

În prima noapte după o lună de zile în care inamicul nu încearcă să ne omoare, suntem ocupați omorându-ne între noi. Măine ne predăm, fără onoare, fără să ni se permită să ne păstrăm armele și cu căștile în mâini când părăsim orașul.

Veștile despre căderea Ilseville-ului vor fi răspândite peste tot.

U/Liberă știe deja. Generalul lor Observator a părăsit orașul interior în după-amiaza asta, fiindu-i asigurată trecerea în siguranță și un paznic de încredere de către Iluminați. Sunt prudenți, Înălțații; arătând cât de civilizați pot să fie. Toate zvonurile alea despre măceluri în masă și povești jalnice despre orașe arse sunt minciuni, evident. *Uitați-vă la noi*, spun acțiunile lor.

Cum puteți să ne comparați pe noi cu Capul-de-Mort? În ce fel semănăm noi cu OctoV?

Între timp ne distrugem între noi turbați de frică, ură și dorință de răzbunare, și poți pune pariu că U/Liberă știe și asta. Când vine timpul, mă duc să mă alătur celor învinși. Îi dau lui Franc pumnalul meu.

CAPITOLUL 46

Cinci-împletituri Ison pleacă în zbor la jumătate de oră după ce ne predăm. Înainte să plece, Ison ține un discurs pentru camerele adunate, despre granițe sacre, integritate teritorială și ce se întâmplă cu oamenii care-i subestimează pe Înălțați. Discursul îi este adresat lui OctoV; cel puțin asta spune ea, cu toate că-mi pare adresat mai mult U/Libere.

Și apoi, cu Ison plecată, suntem adunați într-o coloană și ni se spune să mergem la marș spre sud, spre portul de la Mica și să așteptăm transport. Acolo ne îndreptăm de la bun început.

Nervii mă previn să fac o gafa. Nervii și bunul simț, instinctul de supraviețuire și mândria. Coloana noastră este pe drum de cinci zile deja, mărșăluind prin lapoviță și printr-un strat cu pretenții de zăpadă, ca un ecou slab al iernii. Cei bolnavi și răniți, cei flămânzi și slabi cad în fiecare zi, împușcați în cap sau călcați în picioare de bocancii celor din urma lor.

— *Mișcă-te, mârâi la femeia de lângă mine.*

Târându-mi bocancii, trag un picior în fața celui alt și merg în continuare prin noroi, în ciuda faptului că o susțin pe lunetista roșcată, cu toate că *aproape o car* ar fi, probabil, o descriere mai bună.

Cine știe care este numele ei? A căzut acum cincisprezece minute. Așa că un ofițer al Pumnului de Argint a luat-o, ridicându-i fesele în aer, și și-a făcut treaba cu ea la marginea drumului, proptindu-i pistolul la ceafă înainte măcar să se retragă din ea.

Apoi m-a surprins privind.

— Ai de gând s-o cari?

Prostia m-a făcut să zic da.

Deci acum car o femeie care plânge și care vrea să știe de ce nu l-am lăsat pe nenorocit să o omoare pur și simplu.

Dormim lângă un șanț, fără corturi și fără hrană, în timp ce noul nostru prieten din Pumnul de Argint umflă un cort balon și mănâncă pachete de rație care se încălzesc singure. Rațiile Înălțaților sunt probabil la fel de rele ca ale noastre, dar mă roade stomacul de foame și aș mânca aproape orice.

— Dispari, spune lunetista.

Deci asta fac, zece pași întregi.

Asta mă duce la marginea unui gard cu laser. Nu există un motiv întemeiat pentru țarcul pe care îl construiesc Înălțații, pentru că suntem prea zdruncinați să ne gândim la evadare și, oricum, nu avem unde să ne ducem.

Ce mă deranjează de fapt este liniștea.

Pistoale și rachete, focurile mortierelor și pocnetele armelor mici au devenit o coloană sonoră pentru viața mea în asemenea măsură că absența lor mă șochează mai mult decât orice alt zgomot. Numai atunci când vreun paznic împușcă un soldat răătăcit mi se pare ziua vag normală. Când îi spun asta lunetistei, mă privește ciudat; și asta poate să fie motivul pentru care nu se mai uită la mine deloc.

— Puțim, toți.

Rahat, transpirație, moarte și înfrângere; cine să fi știut că au mirosuri atât de asemănătoare?

Mi-e dor de pistolul meu și de aroganța lui. Facem ce facem, facem cum trebuie, și nimeni altcineva nu ne întrece. Poate că aroganța lui este comparabilă cu a mea.

Ziua următoare, lunetista merge timp de o oră aproape fără ajutor, și apoi încearcă să se așeze. Agățându-mi brațul de al ei, o ridic pe picioare și o fac să meargă în continuare. Pumnii ei sunt atât de slabi că nici nu-mi fac vânătăi. După atâta timp, îmi amintesc să o întreb de nume: este Rachel.

— Ei, mergi futu-i, îi spun lui Rachel.

Furia e bună. O ajută să treacă de seară.

Dimineți se transformă în după-amieze care sunt înghițite de noapte. Dar succesiunea nopților nu atenuează destul suferința lui Rachel. O dată, câțiva paznici vin pe la noi, cu câte-o lanternă în mâini și cu intenția de viol. O singură privire la starea în care-i ea este de ajuns să îi facă să caute în altă parte.

Se crapă de ziuă, altă femeie plânge și un bărbat este mort, cu capul spart și cu sânge închegat la gură. Un băiat se oferă să ajute să-l îngropăm, dar plecăm înainte să terminăm treaba.

Oricine altcineva ar fi renunțat la Rachel până acum, și știu că soldații din Pumnul de Argint pun pariuri pe cât timp o să mai rezist. Majoritatea au pierdut deja, ceea ce explică probabil răutatea șuturilor pe care ni le dau când trec pe lângă noi.

Vine noaptea din nou, a opta – cel puțin, cred că este a opta. Sunt ridicate corturi și inamicul mănâncă, lăsând doar o mână de paznici care să ridice gardul cu laser care ne ține încuiați. Foamea noastră le ușurează munca pe zi ce trece.

— Ridică-te, îi spun lui Rachel, la răsărit.

— Cară-te.

Îi dau o palmă atât de tare că trebuie să o car pentru tot restul zilei, cu toate că își recapătă cunoștința cam pe la amiază. Soldaților din Pumnul de Argint care mai sunt încă în pariu li se pare foarte amuzant.

Personal, eu sper să-i văd pe toți morți.

Dimineața următoare este în mare parte la fel. Eu vreau să se ridice Rachel; ea vrea să dispar sau s-o las să moară... Încăpățânarea pură mă oprește în a o lăsa. Rachel e vie și o să rămână vie.

— Ridică-te, spun eu, înfigându-mi degetele în părul ei.

Umbre se mișcă în spatele meu, și mă întorc așteptându-mă să văd un paznic. Doar că este cu totul altcineva.

— Bună, spune Shil. Încă te mai bazezi pe farmecul tău?

După ce am înjurat destul de tare ca un soldat din Pumnul de Argint să înteacă privirea, îmi reduc furia la tăcere și trag adânc aer în piept, și apoi încă o dată.

— Bine, spune Shil. Ți-ai făcut clar punctul de vedere. Ești al dracului de fericit să mă vezi.

— Ți-am spus să rămâi în urmă.

— Nu. Ai spus că nu sunt Aux, îți amintești?

— Da.

— Deci, spune ea. Cine dracu ești tu să-mi spui mie ce să fac oricum? Se uită urât, trecând cu privirea de mine, spre locul unde stă Rachel. Ai nevoie de ajutor cu ea sau nu?

În jurul nostru cei înfrânți își ridică bagajele, chinuindu-se să se încălțe cu bocancii uzi și încercând să se ridice în picioare. Câțiva privesc cu o ură nedeghizată spre soldații din Pumnul de Argint, dar majoritatea sunt prea terminați să le mai pese.

— Atâta timp cât nu le anulează pariul, spun eu.

Shil mă privește ciudat.

— Mai aveai puțin și o lăsaai în urmă, spune ea, de câteva zile deja.

— Ce legătură are asta? — Ridicând-o pe Rachel între noi, pornim în liniște pe o rută care abia se poate numi drum, și când soarele ajunge la cel mai înalt nivel al traseului lui, cam la înălțimea unui pom de la orizont, dacă ar fi crescut pomi în sălbăticia asta – cam pe atunci, Neen și Franc apar în spatele nostru, se pun de o parte și de alta a lui Rachel și ne eliberează de ea.

— Fantastic, spun eu. Nu-mi spuneți...

— Mda, face Neen. Și nouă ne pare bine să vă vedem.

Este mai înalt decât mi-l amintesc, chiar mai slab. Părul lui dezordonat a fost ras până la craniu și este înapoi în uniformă, cu tot cu emblema Capului-de-Mort făcută din piele de aligator. Și ceilalți la fel, observ, chiar și Maria. Numai Haze poartă uniformă de miliție, cu o beretă mare trasă bine peste urechi.

— Cum te descurci cu –

Mă privește amenințător, aproape împiedicându-se când își îndreaptă atenția la drum din nou.

— Negândindu-mă la asta.

Coloana noastră este acum o treime față de cât era când a plecat din Ilseville. Nicio cameră nu se găsește pe drumul ăsta să ne monitorizeze. Capitulara noastră a fost știrea. Marșul nostru pe coasta Mica vine ca de la sine. Cel mult, câteva familii vin de la fermele lor să ne vadă când trecem. Arată ca toată lumea de pe planeta asta: prost îmbrăcați, uzi și înfrigurați.

O femeie îi dă lui Franc supă și este înjurată de un paznic.

Înjură și ea și trei bărbați din același sat apar brusc în spatele ei,

ceea ce este interesant. Înălțații pot să dețină planeta asta, dar se pare că mai au de câștigat inimi și minți.

Sorbind din cană, Franc zâmbește în semn de mulțumire. Când mă uit din nou, i-a dat cana lui Haze.

În acea noapte facem un foc din ce lemne găsim, și ne înghesuiți în jurul lui în timp ce Rachel își spune povestea. Este deprimant de familiară. A fost fiică în loc să fie fiu, a fost chemată la arme în locul fratelui ei care este prea tânăr să se prezinte. Cea mai mare greșeală a ei a fost să se dovedească utilă cu o armă-n mână.

— Doar că, spune Rachel, nu am de gând să schimb taberele din nou.

Îmi ia un moment să înțeleg ce vrea să spună.

— Ai făcut parte din...?

— Miliția Înălțaților, înainte să mă alătur grupului ăstuia.

— Așa am fost toți, spune Franc. Încă mă mai gândesc la asta ca o revelație întâmplătoare de trădare, când Franc adaugă: Și nu avem de gând să tot schimbăm tabere până murim. Plănuim să evadăm.

Rachel pare interesată.

— Cum intenționați să faceți asta?

— N-am nici cea mai vagă idee, spune Franc. Shil s-a gândit că Sven s-ar putea să știe.

Să râd este probabil răspunsul greșit, dar de vreme ce alternativa este să-i înjur ca pe un grup de idioți, nu am ce să le ofer mai bun.

CAPITOLUL 47

Șapte cargoboturi stau ancorate în portul Mica. Sunt vechi, rău îngrijite și ruginite. Aditiv antioxidant a fost pulverizat pe pe marginile nevopsite, câte-un steag zdrențaros flutură la pupa și funii duc de sus de pe punte până la bolarzii ruginiți de jos, pe debarcader.

De unde suntem noi până pe țărmul opus sunt opt mii de metri. Mergând de-a lungul fiordului ar însemna să navighezi pe un țărm îndeajuns de răsucit pentru a fi fractal. Am putea să reușim să-l parcurgem pe jos într-o săptămână dacă avem noroc. Așa că suntem pe cale să facem o călătorie de o mie trei sute de kilometri pe navele acelea, de-a lungul coastei de aici până în Bhose.

Există o singură problemă.

Șase din navele astea nu vor ajunge.

Descopăr asta uitându-mă la ultima dintre ele. Oricine a pulverizat pe *Winter Wind* cu aditiv antioxidant își pierde timpul, pentru că este evident că oțelul era deja în stare bună. De fapt, vasul este mai nou decât celelalte șase cu câțiva ani, dacă nu cu câțiva zeci de ani. Ar trebui să ne uităm la ele și să vedem doar șapte nave ruginite. Și după cum înjură prizonierii din jurul meu, asta este exact ceea ce văd cei mai mulți dintre ei.

— Ce este? întreabă Shil.

— Nu sunt sigur încă, dar ceva este-n neregulă. Vom avea nevoie de arme.

Haze și Franc privesc unul la celălalt, și apoi privesc în altă parte.

— Ce? întreb eu, înțelegându-le gestul.

Franc se înroșește, dar Haze se holbează la mine cu niște ochi aproape pustii. Nu am nici cea mai vagă idee unde este el, dar este evident că nu-i un loc știut de niciunul dintre noi.

— Eu sunt o armă, spune el în cele din urmă. Și dumneavoastră la fel.

Oftez.

— Are cineva un cuțit? Ceva cât de cât util?

— Ce vrei? întreabă Rachel.

— Un pistol, îi spun eu. Dar mă mulțumesc și cu un cuțit.

Ea pleacă fără să mai spună nimic. Părul ei roșcat este simplitatea întruchipată de a-l urmări când merge pur și simplu spre o pereche de soldați din Pumnul de Argint. Unul dintre ei se întoarce să vadă cine este, și zâmbește deosebit de neplăcut. Brațele lui se întind să o prindă și Rachel se lasă prinsă.

— Țsta e nenorocitul care -

— Da, spune Shil, tăindu-mi din scurt furia. Știm.

Ambră și Artefacte, scrie pe un semn deasupra bărbaților. Pe măsură ce ne uităm, unul din ei încearcă o ușă din spatele lui, vede că e închisă și o conduce pe Rachel pe partea cealaltă a unui depozit, cu toate că o *tărăște* ar fi un termen mai potrivit. Cel de-al doilea soldat al Pumnului de Argint stă de pază, rezemat de un perete.

Aproximativ cinci minute mai târziu, reacționează la ceva nevăzut și dispare pe după colț. Când se întoarce Rachel, vine din altă direcție și îi sângerează gura, dar nu cât să-i suprimă zâmbetul de pe buze.

— Ești bine? întreabă Haze.

— Sigur.

— Ce s-a întâmplat? spune el, și apoi roșește.

— Nimic de genul ăla, spune ea.

Râsul lui Franc este trist.

— Nu-mi spune. Au avut parte de mai mult decât se așteptau?

— Da, spune Rachel. Chiar dacă e ceva mai puțin decât sperau.

În jachetă a ascuns un pistol, două cuțite și o legitimație, cu numele de Sergeant Zil Lanlyr.

Este sânge pe lama unuia dintre cuțite. Nu știu ce înseamnă de fapt privirile dintre Shil și Rachel, și nici nu vreau să știu; în momentul ăsta sunt fericit doar că sunt amândouă de partea mea.

Paznicii îmbrâncesc prizonierii pe pasarelă în prima navă. Când nivelurile inferioare au fost umplute și chiar și puntea este aglomerată, pasarela este mutată de-a lungul debarcaderului până la următoarea navă, care se umple la fel de repede.

Și apoi pasarela este mutată la a treia și a patra navă. Un grup de soldați de la Pumnul de Argint începe să aleagă prizonieri din mulțime pentru a cincea navă și unul dintre ei se întinde spre mine, fiind pocnit de un sergent pentru asta.

— Lasă-l.

Soldatul este mult mai dur cu următorii câțiva prizonieri pe care îi alege din mulțimea noastră care se micșorează. Când a cincea navă este plină, pasarela este mutată din nou și cea mai mare parte din înfrânții care au mai rămas sunt conduși pe vaporul următor. Un caporal vrea să o prindă pe Rachel, care se dă înapoi când Haze se bagă între ei.

Caporalul pare șocat, evident nesigur de care dintre ei să se ocupe mai întâi. Întinzându-se pe după mine, o alege pe Rachel. Așa că îl apuc de încheietură, îl răsucesc și-l împing de marginea unei macarale. Doar că îl țin de încheietură, așa că i se dislocă umărul cu un sunet umed de aspirație.

El urlă.

Unul dintre ceilalți paznici își duce mâna spre toc când apare un ofițer, cu pumnii deja încleștați. Pumnul lui îl pocnește pe caporalul rănit, punându-l la pământ, și apoi își lipește pistolul de fruntea mea.

— Haide, îi spun eu. Apasă pe nenorocitul ăla de trăgaci.

Neen se apropie, dar se oprește când scutur din cap. Țsta e un test și aș face bine să am dreptate, pentru că altfel sunt mort.

— Ei? spun eu. Ai curaj?

Locotenentul se retrage, cu pistolul ridicat în continuare și cu ură pură în ochi. Omul ăsta m-ar omorî dacă nu i s-ar fi spus că asta e datoria altcuiva.

— Țștia sunt Aucșii, sunt cu mine, ok?

Gestul meu îi încadrează pe Neen și pe ceilalți, inclusiv pe Rachel, care pare îngrozită.

— Ok?

El dă din cap, nu tocmai privindu-mă în ochi.,

— Deci am intrat iar în joc? întrebă Franc.

— Da, îi spun eu. Propria mea rezervă de carne de tun.

Ea rânjește, știind că nu este o glumă.

Suntem pe cale să fim încărcați pe ultima navă dintre cele șapte care este chiar demnă de mare. Haze și cu mine stăm lângă o pasarelă, holbându-ne la hula uleioasă a portului Mica, cu bărcile locale și navele vechi cu aburi și pescari ținându-se departe de orice dracu' se întâmplă pe ponton.

Nori de furtună se adună la orizont, marea crește mai mult ca atunci când am ajuns și valuri încep să se destrame în vânt. Se poate să ne aflăm aici în noaptea asta printr-o coincidență, sau ar putea să fie totul perfect planificat; oricum, Iluminații au ce le trebuie: o furtună este pe cale să vină fix peste noi.

Toți soldații cred în noroc, care este doar dibăcie folosită cu înțelepciune. Și sunt lucruri pe care pot și le voi face fără măcar să mă gândesc la ele ca să aduc norocul de partea noastră din nou, lucruri rele și sângeroase.

Numai că nu o să ajungă doar ele.

— Haze, zic eu. O întrebare.

Ochii lui se deschid larg, și apoi gura i se încleștează. Știe că n-o să-i placă ce sunt pe cale să-l întreb.

— Cât de priceput ești de fapt?

Vrea să pretindă că nu înțelege întrebarea. Nereușind, vrea să mintă... În loc, schimbă subiectul.

— Încă nu le-ați spus celorlalți ce o să se întâmple cu dumneavoastră în Bhoșe.

— Nici ție nu ți-am spus.

Se încruntă un moment.

— Arena, spune Haze. Vă luptați cu doi feroști.

— Poți să vezi viitorul?

— Vise, spune el, adăugând: nu ale mele... Și apoi Haze ezită, întrebându-se cum să spună ce urmează. Este un trei-împletituri pe aici pe undeva. Nu s-a prea gândit la multe altele.

— La naiba.

Haze dă din cap.

— Încă ceva. Trei-împletituri este speriat. Nu aş fi putut să rămân anonim dacă nu era. Este din cauza implantului biologic din gâtul dumneavoastră; este îngrijorat că o să se reseteze.

— Mă îndoiesc, îi spun lui Haze. Corpul meu şi-o trage cu implantele.

— Nu corpul dumneavoastră este problema.

— Atunci ce este?

— Minteă dumneavoastră, spune Haze. Reparaţi asta şi nu mai aveţi nevoie de ajutorul meu.

CAPITOLUL 48

Adânc, în pântecul navei noastre, motoarele pornesc, iar puntea de sub picioarele noastre începe să tremure. Unul dintre vasele din față are probleme. O bufnitură slabă anunță că motorul lui se rotește, dar refuză să pornească.

Unul dintre ofițerii de acolo îi spune ceva unui subofițer. Auzim cum pornește motorul cam trei minute mai târziu și, când se întoarce, subofițerul își freacă pumnii.

— Sub punte, ne spune un caporal inamic.

Ceilalți se uită la mine.

— Faceți ce spune.

Cineva râde în spatele meu, așa că mă întorc cu fața spre el. Este un căpitan al Capului-de-Mort pe care nu îl recunosc, purtând tot setul de panglici de luptă.

— Ai o problemă?

— Am grad mai mare ca tine, spune el.

— Și ce-i cu asta? Întreabă Neen, și ceilalți râd.

O parte din mine este îngrozită; altă parte din mine știe exact ce fel de lucru aș fi spus la vârsta lui Neen, cu toate că insubordonarea mea s-a limitat la sergenți. Vezi tu, pe atunci, încă mai credeam că locotenenții sunt ca niște zei.

Sub punte, pereții sunt curați și panoul-grătar spre care suntem conduși este proaspăt curățat. Lumini încorporate indică rutele de ieșire și intrare, și echipajul se mișcă de la o treabă la alta cu o eficiență rece. Este un vas militar. Probabil înarmat până în dinți și cu siguranță cu echipaj profesionist.

— Acolo, ordonă un paznic.

Urmează șapte clicuri, când se activează încuietorile electronice. Este momentul să întreb dacă mai are cineva o armă, și dacă inamicul trage cu urechea, atunci asta e.

Întrebarea mea este întâmpinată de expresii nule pe fețele lor.

— Haideți, spun eu. Cine are?

Când Neen dă din cap, întâi Shil și apoi Franc ridică mâinile. El învață repede. După cum i-am spus lui Shil cu mult timp în urmă, este talentat.

— Ce aveți?

Shil scoate un pumnal și Franc caută în bluză, palmând un cuțit. Numai când Rachel scoate alt pumnal îmi dau seama că Franc a avut tot timpul arma.

— Să văd.

Este pumnalul meu de la Capul-de-Mort, încă uleios și foarte ascuțit.

Întorcându-se cu spatele, una dintre femeile mai tinere își bagă mâna sub fustă și scoate un cuțit. Este nefinisat și făcut din metal ieftin, dar a ascuțit marginea cât de bine se poate și vârful este destul de dur să treacă prin orice în afară de armură de corp.

Patru cuțite.

— Altcineva?

— Eu am asta. Este unul dintre sergenții de miliție cu un baston telescopic. Dar nu va fi de ajuns. Avem nevoie de un pistol, cel puțin.

Ochii lui se deschid larg când bag mâna într-un buzunar și scot pistolul pe care l-a furat Rachel de la soldatul din Pumnul de Argint de pe ponton.

— Foarte frumos, spune căpitanul. Dar tot avem o ușă încuiată. Și în orice caz, de ce te-ar urma pe tine? Dacă nu l-ai fi omorât pe șapte-împletituri, colonelul Nuevo ar fi putut să negocieze o retragere acceptabilă.

— OctoV omoară oamenii care se retrag.

Vocea mea vine ca un fapt divers.

— Dragul nostru împărat mai are trei cristale până la Înălțare.

Căpitanul este supărat, asta este evident. Prea supărat, mi se pare mie. Și de unde dracu' știe că era un șapte-împletituri oricum? Nu este ca și cum colonelul Nuevo a mediatizat asta peste tot. Și apoi sunt medaliile acelea. Nu poți să ai panglici pentru două bătălii care au avut loc în aceeași săptămână pe părți opuse ale brațului spiralei, pur și simplu nu este posibil...

— Trădătorule, spun eu, apropiindu-mă.

Gâtul lui se rupe cu atâta ușurință că îi pun corpul la pământ înainte ca majoritatea oamenilor să realizeze că m-am mișcat.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe OctoV, spun eu întregii camere.

Orice vede Haze pe fața mea nu este ce văd restul oamenilor, pentru că el zâmbește.

— Trebuie să vorbim, sugerează el.

Conversația mea cu Haze este scurtă și la subiect. Viermele din gâtul meu este pe moarte, dar pentru că simbioții sunt greu de omorât, moartea lui mănâncă resursele corpului și extrage energie de unde poate. Pot să accept implantul biologic sau să mor și eu, astea sunt singurele două posibilități pe care le am.

— De ce nu mi-ai zis înainte?

— Nu v-am cunoscut îndeajuns de bine, spune Haze.

Îmi dau seama acum ce persoană retrasă este de fapt.

Se pare că metabolismul meu se luptă cu ceva care a intrat deja în acord cu frecvența mea mentală și i-au crescut tentacule care-mi ajung până în creier și se înfășoară în jurul măduvei spinării ca iedera.

Haze nu le numește tentacule, le numește rădăcini arborescente, dar mie-mi sună a tentacule.

— Chestiile astea, spun eu. Cum sunt prinse?

— Sven, spune el...

Haze n-ar trebui să-mi spună Sven, dar trec cu vederea.

— Sunt crescute. Viermii sunt o matrice virală cu un parazit modificat genetic; nu sunt vii în nicio formă pe care ați înțelege-o dumneavoastră.

— Sună a tehnologie de Înălțați.

— Da, spune Haze. Este.

Vreo zece oameni privesc conversația noastră intensă, pe jumătate șoptită, așa că aștept în timp ce Haze trage aer adânc ca să se liniștească.

— OctoV, spune el. Știți ce este?

Îi înșirui titlurile conducătorului iubit, pronunțând cuvintele întocmai cum se procedează la buletinele de știri, o listă lungă de fraze grandioase care și-au pierdut semnificația din cauza folosirii prea dese. Haze verifică dacă vorbesc serios.

— OctoV este un Înălțat, spune el.

Mă surprinde mai puțin decât ar trebui.

— Suntem soldați într-o luptă a mașinărilor, spune Haze. Ei bine, augmentații au minți compuse. Văzând pe fața mea că m-a pierdut, simplifică. OctoV este rebelul, Înălțații sunt cei originali. Au început ca mașinării pentru Iluminați, dar lucrurile s-au schimbat.

Ar fi trebuit să știu asta după vizita trecătoare a lui OctoV în mintea mea când eram în Farlight. Atât de rece, atât de distant, atât de evident că nu se potrivește cu imaginea legendei unui eroic copil împărat pe care a răspândit-o chiar el.

Decizia mea vine de la sine.

Suntem aici; trebuie să fim în alte parte. OctoV sau Înălțații, nu sunt cine știe ce opțiuni, dar sunt singurele pe care le avem, pentru că măreția și bunătatea U/Libere nu este pe cale să ne adăpostească. Și de vreme ce suntem deja de partea lui OctoV, am putea să rămânem de partea lui.

— Viermele, spun eu. Ce trebuie să fac?

— Să nu mai încercați să-l omorâți.

— Corpul meu îl omoară, îi spun eu.

Haze scutură din cap.

— Este mintea dumneavoastră.

Zâmbetul lui este trist, și în privirea lui pot să văd bărbatul din spatele băiatului; puterea care va deveni dacă supraviețuiește îndeajuns de mult. Haze este la fel de uman ca și mine...

Și, când mă străfulgeră gândul ăsta, lumina îmi invadează craniul și Haze mă blochează atât de tare și atât de repede că mă împiedic, cu ambele mâini încleștate la cap. Shil vine spre mine înainte să apuc să o îndepărtez, dar Haze face asta pentru mine.

— Lasă-l, spune Haze.

Mintea mea este un zid circular care se prăbușește sub valuri care o

lovesc brusc: citiri din propriul meu corp, niveluri de oboseală, rezistență și pagube de luptă. Se pare că sunt într-o stare mult mai bună decât am crezut, și jumătate din nivelurile mele de pericol nu au fost nici măcar atinse.

Și apoi, pe măsură ce mi se stabilizează gândurile, zidul pălește și apare altul în loc, doar că de data asta zidul este al meu, și zidul creat de Haze inițial se restrânge ca să-l cuprindă doar pe el, și apoi dispare – cu toate că Haze este tot în picioare în fața mea, cu mâna sub cotul meu când încerc să mă ridic.

— Încuiați-l, spune Haze.

Și așa fac. Este ciudat să primesc ordine de la cineva care primește ordine de la mine, dar are dreptate și eu trebuie să fiu invizibil pentru oricine caută ecouri de frecvențe în orice dimensiune este asta în care mă aflu acum.

— Ce dracu' tocmai s-a întâmplat? cere Shil.

— A devenit un zeu, îi spune Haze.

Băiatul glumește doar pe jumătate.

Scutur din cap, înțelegând ceva.

— Înger, poate... Demon, posibil. Dar nu suntem zei; niciunul dintre noi nu se apropie de nivelul ăla.

— Ai devenit un înger? spune Rachel.

— Nu chiar, spun eu. Am devenit doar o mașinărie de luptă mai bună.

— Apropo de asta, spune Haze. Am un cadou pentru dumneavoastră.

Întorcându-se cu spatele la cameră, își ridică jacheta și bluza, și își dezlipște de pe piept un pachet înfășurat într-un material ciudat argintiu.

— Țsta vă aparține, spune el, desfăcând pachetul.

— Prea bine, spune pistolul meu. Încearcă să nu mă pierzi din nou.

CAPITOLUL 49

De vreme ce este strânsă o mulțime în jurul meu, le spun adevărul. Cele șase nave cu care călătorim nu vor ajunge la destinație și nu putem face nimic să le salvăm.

De parcă ar fi așteptat momentul, unde sonore scutură pereții și înțeleg instantaneu că nu este o coincidență. Citesc doar semnalul emis de o rachetă care se apropie de ținta ei la o jumătate de kilometru depărtare.

Urmează o a doua explozie și apoi o a treia. A patra explozie vine absolut inevitabil, și nu doar miliția este supărată când a cincea și a șasea navă explodează. Cei mai mulți dintre noi am avut prieteni sau colegi pe navele alea.

— De ce? întreabă cineva.

— Pentru că toți cei pe care-i vor înălțații sunt deja aici, spun eu.

— Este adevărat, zice Haze. Restul a fost doar de fațadă. Se vede furie în ochii lui, o ură înverșunată către cei care l-au creat.

Suntem maxim douăzeci și cinci de oameni. Două sute de mii au aterizat, în zilele dinainte să-i fi recrutat pe Aucși, când viitorul meu era un caz simplu de a ajunge pe pământ, a împușca orice nu era de partea noastră, și a continua să împușc până muream sau rămâneam doar noi.

— Ascultați, le spun eu. Credeți că o să fiți lăsați în viață dacă vă purtați cum trebuie? Vă înșelați. Dacă nu vă omoară ei, vă omor eu... Ne vom lupta, cu toții. Și vom câștiga.

Îi manipulez, evident. Dar mă manipulez și pe mine, și încerc să îmi regăsesc furia. Doar că a dispărut, înlocuită de o claritate rece care mă înspăimântă.

— Haze, spun eu. Supraveghează perimetrul.

Orice este pe cale să spună, înghite când îmi vede privirea amenințătoare.

— Fă-o doar, îi spun eu.

Către ceilalți, spun:

— O să descui ușa.

Shil se holbează la mine de parcă aș fi nebun, și Neen nu înțelege de ce l-am înlocuit cu Haze, și nu am timp să-i explic că nu am făcut asta.

Întorcându-mă dinspre Haze, mă îndrept cu fața spre toată camera.

— Tăceți și ascultați.

Suntem în semi-întuneric. Încăperea este spațioasă, cu podea de oțel și luminată din tavan de straturi plate de luminex, care emit o lumină apropiată de amurg. Poate că experții lor psihanaliști sunt de părere că

asta o să reducă posibilitatea ca noi să ne opunem. Dacă este așa, suntem pe cale să dovedim că nu au dreptate.

— Luptăm acum, sau murim cu toții mai târziu oricum. Ei ascultă; pericolul de moarte de obicei atrage atenția oamenilor.

— Haze, spune-le de ce.

— În cea mai mare parte știți ceva despre care înălțații cred că este util, zice Haze. Dacă aveți noroc o să vă ia mințile. Dacă nu, o să vă rupă corpul mai întâi, pentru că este o metodă mai rapidă de a extrage informații.

— În orice caz, le spun eu, ați pus-o.

— Așa să știți, zice pistolul.

Oamenii scutură din cap și își sug dinții, chestiile pe care le fac mulțimile când aud adevăruri pe care preferă să le ignore.

— Crede cineva de aici că este o minciună?

Privirea mea trece prin toată camera. Nimeni nu crede.

— Deci, spun eu. Uitați ce se va întâmpla... O să vă scot de aici, și omul ăsta o să mă protejeze în timp ce fac asta.

Faptul că stau aproape de zăvoare nu are nicio legătură cu ce este pe cale să se întâmple, dar cu toate astea traversez camera până la ușă și pun mâinile de ambele părți ale carcasei de la încuietoare.

— Ești gata? Îl întreb pe Haze.

Un zid de liniște îmi cuprinde mintea aproape înainte ca el să dea din cap.

Pot să văd interiorul ușii, să examinez cum funcționează; învelișul de ceramică este legat de niște striții în metal cu un strat de carbon rezistent la tensiune. Încuietoarea operează electronic, cu o suprareglare manuală fixată într-un perete, pe partea opusă a ușii.

Planuri a tot ce văd se desfășoară în fața mea și îmi provoacă o durere de cap, până când clilesc ca să dispară o hartă și înțeleg că suprapunerile pot fi aduse sau îndepărtate după voință.

Șapte zăvoare țcăne, reintrând în rama din jurul ușii.

— Impresionant, spune Haze. Ați verificat coridorul de afară?

Când scutur din cap, expresia feței lui se goleşte pentru un moment.

— Liber, spune el.

Treptele de pe nava asta se află la o distanță mare una de alta, de parcă cineva a forțat scările de lemn și pe cele de fier să se înmulțească între ele, și apoi a sudat bastardul care a rezultat din asta de pereți. Un marinar stă în capul primului set de scări, dar este cu spatele la noi.

Este singur, spune Haze.

Agățându-mi mâinile de gleznele omului, sar în spate, aterizând perfect cinci metri mai jos. Aterizarea lui este mult mai dezordonată. În timpul căzăturii, capul lui se lovește de marginea unei trepte și face cuțitul din mâna mea inutil.

Neen îl duce pe om înapoi în camera încuiată. În buzunarele lui este un cuțit, un pistol, un baston și un baton de ciocolată pe jumătate

mâncat. În jurul gâtului lui este o medalie de Legba Uploaded. Descoperirea ei îl supără pe Neen, care poartă una foarte asemănătoare.

— Multe nume, spune Haze, multe fețe.

Neen repetă mantra, și asta rezolvă totul cumva. Cu toate că dându-i Mariei ciocolata probabil că ajută.

— Vreți să mergeți la pescuit din nou? Întreabă Haze.

— Nu, scutur din cap. Este destul pentru acum. Caută depozitul de arme.

Deja mă obișnuiesc să-i văd expresia goală a feței. Nu este ceva ce vreau să încep și eu să fac. Nivelul ăsta de decuplare te poate omorî într-o luptă. De asemenea, șiretlicul cu ușa m-a consumat de parcă aș fi alergat cinci kilometri în urcare pe un munte, cu un rucsac plin de pietre în spate.

— Un nivel mai jos, spune Haze.

— Să mergem.

Neen preia conducerea, Shil urmează. Suntem înarmați și eu am două cuțite și pistolul băgate în curea. Cipul lui de luptă este închis pentru moment, ca eu și Haze să nu trebuiască să irosim energie protejându-l.

SIG-ul nu este amuzat.

Dar apoi nu înțelege de ce ne mai trebuie și alte arme oricum, considerând că avem deja cel mai deștept pistol creat vreodată.

— Și modest, spune Shil.

Haze și Maria merg în spatele meu, cu Franc la urmă, și Rachel mergând chiar în fața ei.

Restul rămân exact unde sunt. Sunt două lucruri interesante în legătură cu asta. Unu, Aucșii lucrează în continuare în echipă. Și doi, ceilalți fac ce le spunem, indiferent dacă au grad mai mare ca noi sau nu.

Noi suntem Capul-de-Mort. Și mai mult decât atât, folosim niște tehnici evident furate de la Iluminați.

— Acoperă-mă, îi spun lui Haze.

El blochează camerele de supraveghere de pe tavan, ca să repete aceeași buclă nesfârșită în care nimic nu se-ntâmplă pe măsură ce ne îndreptăm spre un nivel inferior. Și când ating cu degetele ușa depozitului de arme, Haze ridică un zid în jurul minții mele care este rece și alb și cu margini bine definite, ca gheața sau sticla înghețată. Ușa este semi-conștientă; încă mă mai gândesc la asta când îmi dau seama că aș putea pur și simplu să omor ușa la un nivel local, lăsând la o parte mecanismele de siguranță și algoritmele de complicitate.

Ce complicitate?

Doar că sunt în depozitul de arme și nu-mi mai pasă. Ziduri după ziduri de puști pulsatorii, distribuite de marină; câteva mitraliere pe bandă, doar că sunt prea grele pentru oricine în afară de mine să le care, și oricum o mitralieră pe bandă, fără cuvă, mărește riscul să te

împiedici în propriile tale picioare și să tragi în tavan.

Și apoi văd ceva cu adevărat interesant.

— Ce? cere pistolul meu.

— Acolo.

Scanează depozitul de arme, înrăutățindu-i-se starea de spirit când vede ce văd eu.

O pușcă pulsatorie cu muniție nelimitată, supranumită *creatoarea-de-cenușă*.

Creatoarea-de-cenușă are culoarea gri-ardezie, cu un punct mic roșu drept cătare și rază laser și o țință așezată într-un tub elegant sub țeavă. Rezerva de energie este un disc consistent, atârnat exact în fața trăgaciului. Țeava este de lungime medie, cu vârful îngust. Mânerul poate adăposti trei încărcătoare, în cazul în care raza pulsatorie nelimitată nu este adecvată. Trebuie să fie cea mai frumoasă armă pe care am văzut-o vreodată.

— Rahat ieftin, spune SIG-ul meu. Model grosolan. Probabil se blochează la prima folosire. Nu pot să-mi imaginez de ce ar vrea cineva așa ceva.

— Dar are o rezervă de energie de te duci dracu'.

— N-are valoare.

— Deci nu vrei un transfer?

— Nu e posibil, spune pistolul meu. Absolut incompatibil.

— Dar dacă s-ar putea?

Haze clădește un cod să facă creatoarea-de-cenușă să accepte caracterul de bază al SIG-ului, în timp ce eu creez o conexiune fizică. Având în vedere cunoștințele mele proaspăt descoperite și câteva rahaturi pe care-a trebuit să le rezolv în Legiune, când a trebuit să fac un Colt SW 37-12 să accepte cipul de luptă al unui *diabolo*, este practic o joacă. Adaug o rezervă de schimb automată aproape fără să mă gândesc, verificând dacă se răsuțește cu ușurință și se împăturește din nou fără nicio problemă.

Tocmai am creat SW SIG-37 *diabolo*. Primul pistol automat în totalitate inteligent din galaxie, cu rezervă adăugată și abilitate de creator-de-cenușă. Cu toate că asta nu e deloc impresionant față de celălalt lucru pe care l-am făcut, adică să facem pistolul meu să tacă.

— Rânjești, spune Shil.

Plecăm din depozitul de arme cu destule arme atârinate la gât să pornim un mic război – care este și planul. Haze face șmecheria cu camerele de supraveghere și suntem înapoi în camera încuiată în câteva minute.

— Poftim, spune Neen. Ia o armă.

Toată lumea vrea o pușcă pulsatorie, chiar și cei care n-au mai fost niciodată pe lângă așa ceva. Îi oblig pe toți să ia și cuțite, pentru luptă corp la corp. Și apoi eu și Aucșii ne băgăm o duzină de cuțite în curele și ne agățăm câteva pistoale la gât. Nu avem nevoie de ele, dar deja suntem demni de propria noastră legendă.

— Merg eu înainte...

Cuvintele lui Neen sunt pe jumătate afirmație și pe jumătate rugămintă. Trebuie să i se spună despre situația lui Haze, pentru că până acum Neen crede că am fost doar norocoși pe coridor. Și cu toate că știe că Haze e diferit, nu are nici cea mai vagă idee cât de diferit este. De asemenea, nu am timp pentru asta.

— Dați-vă la o parte cât vorbesc cu sergentul meu.

Oamenii fac ce li se spune.

— Dacă eu cad, îi spun lui Neen, ați dat de dracu'.

Propriul meu sergent mă privește amenințător.

— Dar dacă se întâmplă asta, spun eu, tu conduci Aucșii. Pentru că tu ești cel mai bun lider din camera asta. Nu că ai avea prea multă competiție. În afară de Franc, și ea e nebună.

Un rânjă îi luminează fața.

— Preiei comanda și iei gradul meu.

Îi explic despre camerele de supraveghere, despre cum șiretlicul meu cu încuietoarea nu e nimic comparat cu puterea de care dă dovadă Haze de fiecare dată când ridică un zid mental.

— O să câștigăm asta, îi spun eu.

— Chiar credeți?

— Prea sigur, fir-ar să fie, spun eu. Chiar dacă murim cu toții făcând asta.

Neen râde.

CAPITOLUL 50

Toată lumea ascultă când le spun că Neen mă va înlocui dacă va fi să cad, și cu toate că unii ofițeri din miliție se încruntă, pentru un moment nimeni nu obiectează. Le-am dat indivizilor ăstora pistoale și am descuiat ușa temniței lor. Și mai la obiect, pentru ei, noi suntem speranță.

O împuțită, rău îmbrăcată și amărâtă de speranță, dar cu toate astea tot o speranță.

— El e Haze, spun eu, prezentându-l. Are mai multe rahaturi în cap decât aveți voi în mațe și el este ofițerul meu în informații. Dacă n-ați mai auzit de oameni ca el este din cauză că sunteți un grup de indivizi ignorați.

— Haze, mai zic. Află unde trebuie să fim.

Expresia feței lui devine nulă pentru o secundă.

— Pe partea asta, spune el. Trei niveluri mai sus, o sută de pași înainte. Nava asta este setată la pilot automat. Ezită, și apoi se întoarce. Sunt treisprezece oameni între noi și centrul de control.

— L-ați auzit, le spun Aucșilor. Acolo mergem.

— Câți sunt pe navă cu totul? Întreabă Neen.

— Cincizeci și opt, spune Haze, fără să dispară. Este evident că a aflat numărul ăsta mai devreme. Privind spre mine, întreabă: Facem asta zgomotos sau în liniște?

— Amândouă.

Un cuțit îl nimerește pe primul paznic în spate. Este o moarte curată și atunci când Neen trece lama cu grijă printre două coaste și reduce la tăcere inima unui om. Omoară alți doi într-o succesiune rapidă, ambii în liniște.

Totul merge bine, mult prea bine. Nu ține prea mult.

Suntem cu un nivel deasupra locului în care eram, și următoarea noastră țintă este pe scări, când un trei-împletituri apare brusc.

— La naiba, spune Haze, cu un ton foarte supărat pe el însuși.

Împletitul țipă, de asemenea apasă un buton de alarmă, și Shil și Franc trag amândouă, cu degetele apăsat tare pe trăgaci în timp ce îl reduc pe împletitură la o umbră cleioasă pe treptele din spatele lui.

Din păcate, sirena urlă în continuare.

Cu pași zgomotoși, Neen ajunge primul la trepte, trăgând de la nivelul soldului. Vreau să fiu în fața lui, dar lucrurile nu se desfășoară destul de repede să ajung acolo la timp. Cinci inamici sunt la pământ, lăsând opt din treisprezece. Doar că se deschid și alte uși acum, și un

soldat al Pumnului de Argint strigă ordine prin apropiere.

O mână mă apucă de braț.

Îl pocnesc pe Haze fără să gândesc. Nu sunt supărat pe el, nu cred că ar fi trebuit să mă protejeze mai bine, doar că sunt pornit pe violență și reflexele mele au luat-o mult înaintea gândurilor. Este tot ce pot să fac să opresc o a doua lovitură.

— Greșeala mea, spun eu.

Ridicându-se în picioare, Haze mă apucă din nou. Lacrimile se amestecă cu sângele de la gura spartă, în timp ce ochii lui intră și ies din starea de concentrare, în timp ce încearcă să explice.

— Îmi pare rău, zice el.

— Las-o baltă.

— A devenit iar vizibilă. Nu eram pregătit.

Apucându-l la rândul meu, îl întorc și-mi dau seama că îi e frică de mine. Îi mai este frică și de locul în care se află, de orice dracu' este în capul lui și de oricine tocmai a devenit iar vizibil. Dar se menține: adică vreau să spun că în fața mea se desfășoară, dar păstrează zidul.

— Cine a devenit vizibilă?

— Ea este aici, spune el. Pe navă.

— *Cine este aici?*

— Duza, unsprezece-împletituri.

Îi dau drumul lui Haze și îl rezem de un perete. Este o luptă cu arme la nivelul de deasupra, dar asta trebuie spus.

— Ascultă, îi spun eu. Nimeni altcineva nu ar fi putut să facă ce ai făcut tu.

Fără măcar să-și dea seama, Haze își șterge sângele de la gură cu dosul palmei și ceva se întărește în vocea lui.

— Orice trebuie făcut.

Da. A nimerit-o.

— Du-mă în camera de control.

— Dacă reușesc, spune el. Va trebui să renunț la scuturile tuturor celorlalți. Duza va știi câți suntem... Și unde suntem.

— Fă-o doar.

La nivelul de deasupra se dau lupte cu arme pulsatorii. Shil și ceilalți au dispărut; doar o mână de milițieni rămân la baza scărilor. Sunt înarmați dar speriați, și acum că i-am observat sunt și mai speriați.

— Urcați-vă acolo și muriți, le spun eu.

Ei fac ce li se spune.

Când ajung în capul scărilor, îmi dau seama că singurul lucru pe care îl avem în favoarea noastră este cruzimea pură a lui Shil și Neen, care sunt lipiți de podea, trăgând cu raze pulsatorii în orice soldat al Pumnului de Argint îndeajuns de prost să-și scoată capul pe după colțul coridorului.

Împotriva noastră sunt numărul lor, pregătirea și armurile mai bune.

Cel puțin lucrurile astea sunt împotriva noastră până în momentul în care îmi scot pistolul din toc și îi spun să maximizeze potențialul de

luptă.

— Ești în joc, îi spun.

— Era și timpul, fir-ar să fie.

Scanând coridorul, SIG-37 proaspăt îmbunătățit trece printr-o duzină de opțiuni de încărcare într-o fracțiune de secundă, cu toate că pariez că o să aleagă creatoarea-de-cenușă.

Vreau să spun, din ce alt motiv aș căra trei rezerve de energie?

O rezervă are șaptezeci și șase de ore în condiții normale de luptă, sau măcar așa scrie pe etichetă. Pariez că le consumăm pe toate trei înainte să se termine toată povestea asta.

— La pământ.

Focul se întinde pe coridor deasupra capului lui Neen.

Când privesc înapoi, Rachel și Maria îngenunchează în spatele meu ca să completeze golurile – doar că nu sunt goluri, pentru că SIG-37 trage o linie de plasmă care topește metalul și taie ceramica ca și cum ar trece o sârmă încinsă prin unt.,

SIG-37 aproape că fluieră pe măsură ce face o gaură într-un zid de oțel armat doar ca o simplă distracție, apoi dislocă o bucată din tavan.

— Mișcă, îmi spune.

Dar fac asta deja.

Ajungem în fugă într-un colț, ne rostogolim în lateral și dăm foc pasajului din față, incinerând cinci sau șase paznici. Norocul este de partea noastră, sau cel puțin nebunia curată. Camerele de deasupra noastră se rotesc de zor, iar eu le elimin și apoi dau foc panourilor de luminex, cufundând zona în întuneric.

— La naiba, zice Shil.

— Vino după mine.

SIG-37 ne luminează calea. De asemenea le dă soldaților din Pumnul de Argint o țintă, dar niciunul dintre ei nu apucă să tragă vreun foc.

— La ora cinci...

— La ora patru, jos...

— La ora doisprezece...

Reacțiile mele sunt atât de rapide că aproape-mi rup mușchii, cu toate că am renunțat de mult să mă mai îngrijorez de asta. Sunt fericit să sacrific fiecare persoană de pe partea asta a liniei, inclusiv pe mine, ca să elimin un unsprezece-împietituri.

— Lunetist pe acoperiș, țipă cineva.

Nu există un acoperiș, dar frazele vechi sunt greu de schimbat și un glonț țâșnește dintr-o conductă de aer în coridorul din față.

— Al meu, spune pistolul.

O explozie de plasmă aruncă un corp făcut cenușă pe puntea de dedesubt. Tavanul topit cade într-un model de stropi în jurul lui.

— Maria e rănită, domnule.

Este vocea lui Shil.

— Cât de grav?

Ochii ei se îndreaptă spre locul în care Neen se ghemuiește lângă

iubita lui. I-a acoperit jumătatea de jos cu jacheta lui, nu este un semn bun. Are una dintre mâinile Mariei într-a lui, în cealaltă mână ținând un pumnal.

— Acoperă-mă, îi spun lui Shil.

Lui Neen îi spun:

— Vrei s-o fac eu?

El scutură din cap.

— Datoria mea.

Când mă întorc cu spatele, Neen îi înfige cuțitul sub coaste și străpunge inima Mariei. Când își ridică privirea, este o întunecime în ochii lui.

— Moarte ușoară, îi spun eu, bătându-l pe umăr. Nimeni nu poate să ceară mai mult.

Întunecimea rămâne unde este, așa că mă duc să-l caut pe Haze.

— Cât mai avem?

Haze devine absent și se întoarce fâstâcindu-se.

— Un etaj mai sus, de-a lungul unui coridor. Ezită. Montează o mitralieră pe bandă. Vrei să îl ajut pe Neen să o doboare?

Băiatul tremură, chiar tremură. Orice face Haze în propriul lui cap este evident că îl omoară.

Este timpul să schimbăm regulile.

— Nu, spun eu. Las-o pentru ceilalți. Vreau să le hăckuiești satelitul de înălțime și să-mi aranjezi o transmisie în afara planetei.

— Pe cine vreți să chemați, domnule?

— Pe toată lumea...

Se uită la mine, nelămurit.

— Vreau să spamez toată nenorocita asta de galaxie, îi spun eu. Trebuie să ajungă la U/Liberă. Trebuie să ajungă la OctoV. Trebuie neapărat să ajungă la Înălțați.

Haze se luptă cu problema, gândurile lui fiind aproape vizibile când jonglează cu opțiunile și ajunge la o concluzie care nu îi place.

— Este posibil, spune el. Dar va trebui să vă dezvălui și pe dumneavoastră.

— Mie-mi convine.

— Generalul Duza va putea să vă vadă.

— Asta e ideea. Îl apuc de umeri, făcându-l să se concentreze. Tocmai mi-a venit o idee. Știi când Iluminații trec în alte dimensiuni. Cum fac asta?

Îmi transmite mesajul direct în minte. Ceea ce mă dă dracului, pentru că nu înțeleg nici măcar unul dintre concepte, până când încep să se desfășoare și mintea mea se chinuie să țină pasul cu ce cunoaște acum înconștientul meu.

Abilitățile mele au niveluri de care nici nu știam că există, și urăsc genul ăsta de rahat, l-am urât tot timpul. Dă-mi un pistol și dă-mi un inamic și o să fac tot ce pot de fiecare dată. Mă doare capul de la cheștiile astea de Înălțați, la propriu.

— E bine?

Este Neen, stând lângă mine. Se pare că suntem în altă zonă a coridorului și ritmul lui de foc a încetinit în măsura în care un soldat al Pumnului de Argint își scoate pușca pe după un colț, începe să tragă și decide să iasă pe după arma lui să vadă ce se întâmplă.

Cinci oameni diferiți îl incinerează până nu mai rămâne nimic.

— Cum mai e cu mitraliera aia pe bandă?

Neen pare nelămurit.

— Am omorât-o.

De ceva timp, rămâne nespus.

— Bun, îi spun lui Haze. Fă-o în cinci minute.

Haze dă din cap.

Lui Neen îi spun să preia comanda.

Neen vrea să zică ceva, doar că Haze numără secunde în descreștere pe degete și ajungem la zero înainte ca Neen să poată obiecta. Înger sau demon, sunt pe cale să aflu...

CAPITOLUL 51

— Sunt Sven Tveskoeg, locotenent al Capului-de-Mort, Crucea de Obsidian clasa a doua. Acum o jumătate de oră o navă sub comanda generalului Duza a scufundat șase nave surori care transportau prizonieri Octovieni spre Bhoose. Sunt un soldat, un fost legionar, ne așteptăm să murim. Dar asta nu a fost o manifestare de război, nici măcar nu a fost execuție juridică, a fost uciderea a cinci mii de femei și bărbați neînarmați.

Dublez numărul din instinct.

— O simplă verificare a înregistrărilor precedente din satelitul de înălțime va descoperi adevărul. În afara cazului în care, bineînțeles, acestea sunt misterios defecte... Vreau să mai adaug ceva. Cu mine sunt cincisprezece supraviețuitori, ultimii martori în viață la această atrocitate. Am evadat și ne-am înarmat. Și partea asta a mesajului este pentru echipajul de pe *Winter Wind*. Înarmați-vă, pentru că vă vom omorî pe toți. Și măcar puteți să muriți cu o armă în mână, nenorociți lași ce sunteți. Ceva ce voi nu le-ați permis prizonierilor voștri...

Neen se holbează la mine cu ochii larg deschiși, Shil are mâna peste gură. Niciunul dintre ei nu se concentrează la coridorul din fața lor.

— Vedeți-vă de treaba voastră, le spun eu.

Ultimul lucru pe care îl văd înainte să dispar este cum dau din cap.

Lumină albă și electricitate statică; molecule dansează ca fumul și culorile se lovesc una de cealaltă până când tot ce-mi mai rămâne este întunericul. Asta nu se putea să fie ușor. Haze este ca un ecou în mintea mea și îmi dau seama că a ridicat zidul din nou. '

Sunteți acolo, spune el.

— Sunt aici, spun eu.

Unsprezece-împietituri se întoarce, cu gura deschisă de șoc. Este înaltă, mai în vârstă decât mă așteptam, cu carnea ca un stejar bătrân. Femeia asta emană putere, și este rapidă.

A dispărut înainte să îmi dau seama, o lovitură din lateral aruncându-mă într-un perete. Ar fi trebuit să folosească un cuțit, nu pumnul, și peretele a dispărut, undeva în spatele meu, pentru că sunt afară pentru fracțiunea de secundă care îmi ia să ajung în altă parte.

Duza se rotește, mă privește amenințător.

Apăsând pe trăgaci, eliberez o explozie care rupe un perete din centrul de comandă, dând cale liberă vânturilor de noapte și ploii. Când mă întorc, SIG-37 curăță camera de orice ar putea să fie om. Nici măcar nu este ceva intenționat.

Mă uit la Duza.

— În spatele tău, spune pistolul meu.

O explozie incinerează locul în care stăteam. Doar că nu sunt nici acolo, pentru că sunt în spatele Duzei îngrijindu-mi șoldul ars.

— Prea încet, aud pistolul meu spunând. Mișcă-te mai repede.

Când Duza se întoarce din cauza vocii, o apuc de prima dintre cele unsprezece împletituri. Electricitate îmi arde carnea și imaginea osului pâlâie acolo unde ar trebui să fie pielea palmei mele. Scap SIG-37 când fac schimb de mâini, care înjură foarte urât când cade pe jos. Dar fac schimb de mâini instinctiv și tot instinctiv îmi înfig degetele în împletitura Duzei. Până la urmă, ea își rupe pur și simplu cosița de oțel din propriul ei cap.

Lumină albă și electricitate statică.

Mă așteaptă când trec printr-un zid, cu pistolul deja ridicat. Câteva lucruri se întâmplă simultan.

Duza spune:

— Se termină aici.

Dar ăsta e cel mai ne semnificativ dintre ele.

Când degetul ei se încordează pe trăgaci, arunc pumnalul cât de tare posibil, fix spre fața ei, și ea chiar țintește atât de bine cum spune lumea. Știu asta pentru că îmi vaporizează cuțitul la jumătatea drumului. *Carbon, crom, cobalt, mangan, molibden, silicon și vanadiu.*

Gust întâmplarea.

Și o și văd, doar că o văd din spate, adică unde stau acum. Și Duza are dreptate; aici se încheie chestia asta. Înfășurându-mi degetele într-o mână de împletituri, îi trag capul pe spate și simt cum generalul pâlâie de zor pe măsură ce încearcă să treacă în altă dimensiune. Frica, durerea și strânsoarea mea o țin blocată pentru puținele secunde de care am nevoie ca să-i tai capul cu propriul ei cuțit.

Și este adevărat: carnea ei chiar este la fel de tare ca un stejar bătrân.

— Legătura asta pe care o ai cu cuțitele, spune pistolul, când îl ridic din nou. Trebuie să vorbim despre ea la un moment dat.

— Domnule?

Strigătul vine de la Neen.

— Da, spun eu. Eu sunt.

— Puteți să opriți focul, domnule. Am reușit.

Aucșii aruncă o singură privire spre capul tăiat care atârână în mâna mea și se privesc unii pe alții.

— Ar trebui să scăpați de ăla, domnule, spune Neen.

Mă aștept la un raport al luptei, numărul morților și răniților, ce măsuri vor lua Aucșii ca să încuie ce a mai rămas din paznici și echipaj, dar este evident că Neen se gândește la alte lucruri. La fel cum fac cu toții.

— De ce? Întreb eu.

— Pentru că, spune Haze, suntem pe cale să avem vizitatori.

Shil începe să-mi îndrepte uniforma, apoi aruncă o privire la fața mea și decide să o lase așa cum e.

— la pistolul, sugerează ea. Cu toate că ar fi bine să-l ții îndreptat spre podea.

Deja știu cine este afară.

— Cum arăt?

— Ca naiba.

— Vrei să spui *Ca naiba, domnule...*

Salută pe jumătate la plesneală, apoi își îndreaptă privirea spre soldul meu ars.

— Vrei să bandajez asta mai întâi?

— Nu, spun eu. O să rezist.

Am ieșit împreună. Nu doar eu și Aucșii, ci toată mulțimea, până și fetele care au fost alese să țină echipajului de urât în timpul călătoriei spre Bhose. Avem o colecție amestecată de cuțite, puști pulsatorii și pistoale, cu toate că toată lumea are grijă să-și țină cuțitele în teacă și degetele departe de butoanele de foc și trăgace.

Un lucru pe care poți să-l spui despre Uniunea Liberă este că au atâta putere încât își permit să vorbească cu foarte mult calm. Nu e nevoie să ridici tonul când poți să lovești planete întregi cu aceeași ușurință cu care ar îndepărta un copil o muscă.

Puntea de pe *Winter Wind* este luminată, cu toate că niciunul din noi nu poate să găsească sursa. Un fel de câmp de forță ține furtuna departe, astfel că ploaia se scurge pe ziduri invizibile în depărtare. Deasupra valurilor joase plutește un oval negru întins care se mișcă ușor până când atârna nesusținut lângă puntea noastră distrusă.

— Atenție, strigă Neen.

Și în timp ce ne uităm, o bucată din oval dispare. Nu se deschide, nu se retrage sau clipește, pur și simplu dispare, și o femeie tânără coboară pe puntea noastră. Poartă o jachetă simplă, pantaloni negri obișnuiți și încălțăminte de culoare deschisă; într-un fel efectul este mult mai elegant decât are dreptul să spere.

O recunosc imediat.

— Paper Osamu, spune ea, prezentându-se.

Știm cu toții că cetățenii Liberi pot să-și înlocuiască trupul și să-și deghizeze vârsta, deci există o șansă ca domnișoara Osamu să fie mai în vârstă decât noi, poate cu secole. Dar arată cam de vârsta lui Neen, ceea ce mi se pare ciudat pentru cineva care tocmai s-a anunțat ca nou-promovata Ambasadoare a U/Libere pentru secțiunea asta a spiralei exterioare.

— Care dintre voi este Sven Tveskoeg?

Înainte, conștient de faptul că soldul rănit mă face să șchiopătez.

Citiri din capul meu îmi spune că vom fi priviți de camere din momentul în care apare nava ovală până în momentul în care dispare.

Deci încerc să-mi țin umerii dreapți și bărbia ridicată, dar oboseala mă face să mă împiedic și, când Paper Osamu dă mâna cu mine, îmi este imposibil să nu tresar.

Îmi întoarce mâna distrusă într-a ei, astfel că pielea arsă este vizibilă pe pielea neagră a mânușii ei.

— Ești rănit.

— A avut loc o luptă.

Gura ei se strâmbă, ceea ce ar putea să fie începutul unui zâmbet.

— Am auzit, spune ea. De asemenea am verificat sateliții locali de supraveghere și ai dreptate, se pare că toți au suferit de aceeași defecțiune simultan. Cu toate că - face o pauză, ca o persoană obișnuită să vorbească public, și atunci știu sigur că este mai în vârstă decât arată.

— Am identificat epave, de asemenea cadavre. O echipă a U/Libere colectează dovezi chiar în momentul ăsta și dacă ce spui este adevărat - ezită cu adevărat de data asta - și sunt înclinată să cred că este, atunci o să completez un raport de crimă galactică. Genocid de gradul trei. Este posibil să fii chemat să prezinți dovezi.

— Ați ajuns aici repede.

Cuvintele îmi ies pe gură înainte să reușesc să le opresc.

Paper Osamu zâbește.

— Avem nave rapide.

Ce vrea să spună este *Avem nave care fac găuri în spațiu și trec prin sloturi inexistente*. Tonul vocii ei este îngâmfat, și privirea ei când scanează puntea este puțin cam prea neutră. În orice clipă o să ne ofere tuturor echivalentul U/Libere al mărgelilor și îmi voi pierde cumpătul.

Asta nu e o idee bună.

— Avem răniți, spun eu. Aveți rezerve medicale în plus?

— Ceri ajutor?

Ceva din tonul vocii lui Paper Osamu mă îngrijorează. Este formal. Am intrat într-o negociere în care doar ea, și altă jumătate de trilion, cunosc regulile. Din păcate, noi nu ne numărăm printre ei.

— Da, spun eu, fără să-mi dau timp să mă răzgândesc. Vă cer ajutorul.

Se deschid sloturi pe lateralul navei ei și iese praf. Doar că praful ăsta se mișcă din proprie inițiativă și se înfășoară în jurul mâinii și soldului meu înainte să pot obiecta. Alții din spatele meu sunt de asemenea împachetați.

— Stați pe loc, spune Paper Osamu. O să vedeți că ușurează lucrurile.

Suntem tratați cu o prezentare completă a puterii U/Libere., Atunci îmi dau seama că scena asta este difuzată la înălțați ca și pe Farlight și în celelalte orașe ale lui OctoV. La porțile Ilseville-ului,

Iluminații i-au provocat pe Liberi, deghizând-o ca pe o provocare pentru OctoV.

Ăsta este răspunsul.

Și este o simetrie elegantă în faptul că U/Liberă ne folosește pe noi ca să-i prevină pe Înălțați la fel cum Înălțații ne-au folosit pe noi ca să provoace U/Liberă. Înțeleg încă un lucru despre politică: prezentarea contează.

— Mulțumesc, spun eu, ridicându-mi mâna proaspăt vindecată. Asta chiar e foarte impresionant.

Gura lui Paper Osamu tresare.

— Mă bucur că-ți place, spune ea. Vă mai putem ajuta cu ceva? Privirea mea îi absoarbe pe ceilalți, nava distrusă pe care stăm cu toții și oceanul întunecat din jurul nostru. M-am săturat de lumea asta. Mă gândesc că ne-am săturat cu toții.

— Dacă nu vă deranjează, spun eu, am vrea să plecăm de pe planeta asta.

CAPITOLUL 52

Șase săptămâni trec înainte să fim eliberați de către Uniunea Liberă. Ei nu sugerează nici măcar o dată că suntem prizonieri sau ostatici de orice fel. Suntem tratați cu respect, hrăniți bine, ni se asigură tratamente medicale suplimentare și ni se permite acces la o sală de gimnastică și una de forță. Bineînțeles, suntem de asemenea ținuti în izolare și ni se permite să vedem outsiders doar când mergem la tratamente medicale sau când suntem interogați.

Ce fac eu este periculos, îmi spune Paper Osamu.

La început, cred că se referă la a fi soldat.

Nu e așa, se referă la trecerea în alte dimensiuni cu viermele, citirea evenimentelor înainte să se întâmple, și furtul de informații din toate sursele disponibile. Este periculos, destul de posibil ilegal. Și, se pare, există o șansă foarte mare ca asta să mă omoare. Nu am voie să fac asta cât timp sunt pe nava ei. În total, sunt interogat de cinci ori. Tot timpul de Paper Osamu, cu toate că spectatorii se schimbă. Nava ei se află într-un loc nespecificat, dar evident în afara sistemului nostru.

Totul este atât de liniștit că încep să cred că am intrat printr-una din acele găuri din spațiu despre care vorbește Haze. Când îi sugerez asta domnișoarei Osamu, ea zâmbește binevoitor și vorbește despre sunetul care se reprimă singur și inginerie acustică. Țsta este momentul în care decid să nu-mi mai împart alte teorii cu ea.

Îi permite lui Haze accesul la bibliotecă.

După câteva zile, la sugestia lui, mi se oferă acces și mie.

Sunt zece la puterea a douăzeci și patra de stele vii – dincolo de numărul în orice sens real. Stelele moarte pot fi de dimensiunea unui oraș mic sau de zece ori mai mari decât soarele Karbonne-ului. Durează un milion de ani ca energia unui singur foton eliberat în centrul unei stele să ajungă la suprafața stelei respective. Există un număr de stele care sunt de fapt mai bătrâne decât universul, ceea ce sugerează niveluri de complexitate neînțelese încă.

Haze se distrează, dar pe de altă parte se dezvoltă cu pași rapizi într-un două-împietituri. La sfârșitul zilei, eu sunt tot o mașinărie de luptă. Cu toate astea, unele dintre lucrurile pe care le învăț sunt interesante, și câteva sunt chiar utile.

Tehnologia Iluminațiilor este ilegală în zonele care aparțin U/ Libere, dar numai pentru că U/Liberă o consideră nefinisată și instabilă. Încărcarea de personalitate este perfect legală pentru cetățenii U/Libere, la fel ca și conectarea la o minte de grup, cu condiția să fie de

comun acord. Augmentări corporale, fie virale sau chirurgicale, sunt des întâlnite. Dar tehnologia neregulamentară se consideră nesigură din fire, deci interzisă.

Instinctiv, caut informații despre OctoV.

Minte de grup renegată, acum auto-asimilată, scrie în titlu. OctoV a fost înălțat, dar acum este separat. *Id*-ul egoului lor. Articolul arată clar că Liberii consideră asta un lucru rău.

În seara aceea primesc o vizită din partea lui Paper Osamu. Este îmbrăcată frumos și cu o atitudine intens profesională. Dacă vreau să cer azil din partea Liberilor, ea este de părere că mi se va oferi cu siguranță.

Sunt, se pare, *mai mult decât se vede*. De asemenea, *mai mult decât suma componentelor mele*. Ascultând doar lucrurile astea îmi intensifică durerea de cap. Ideea de exilare devine mai puțin atractivă când întreb de Aucși.

— Definește *Aux*.

— Trupa mea de luptă - Shil, Haze, Neen, Franc și Rachel, suntem o echipă.

Ceva îmi spune că Paper Osamu se întreabă dacă să-mi ofere azil este o idee bună. Nu că are de ce să-și facă griji; refuz în momentul în care înțeleg că azil înseamnă să-i las pe ceilalți în urmă.

Cer să îi văd.

Domnișoara Osamu îmi spune că nu este posibil.

Toți - ce a rămas din armată - suntem ținuti separat în funcție de grad, detașament și sex, aparent din cauză că Paper Osamu este de părere că modelele noastre sociale și sexuale de relații interpersonale sunt nedrepte, și nu vrea să se implice încurajând modelele ierarhice cât timp suntem în grija ei.

Haze spune că este o puritană, și că anunțul ei legat de faptul că post-sexualitatea este ideală demonstrează doar că este atât de plictisită de regulat că nu vrea să mai beneficieze nici alții de așa ceva. După cum roșește Haze când spune asta, dă de înțeles că lucrurile între el și Rachel au evoluat mai mult decât ar fi ghicit oricare dintre noi.

În dimineața de după ziua în care mi s-a oferit azil, Paper Osamu mă trezește în zori să-mi spună să-mi strâng bunurile; cu toții suntem trimiși înapoi în grija Octovienilor. Aproape inevitabil, suntem arestați pentru trădare, dezertare și lașitate în momentul în care punem piciorul pe nava mamă a generalului Jaxx.

CAPITOLUL 53

Judecata mea este simplă și rapidă, verdictul ei evident. Sunt reprezentat de un locotenent pe care nu l-am cunoscut nicio dată. Abia se sinchisește să mă vadă înainte.

Un colonel stă în spatele unui birou.

Poartă uniformă întreagă, cu tot cu panglici de luptă și cu Crucea de Obsidian, clasa întâi. Împletituri se revarsă pe pieptul lui, pentru că împletiturile se revarsă întotdeauna, iar ochii îi sunt reci ca sticla. Gura lui este în permanență strâmbă, ca și cum nu suportă putoarea de trădare din camera aceea micuță.

Eu sunt judecat primul.

Verdictul meu va fi aplicat și la ceilalți. Asta e logica și procedeul legal al Capului-de-Mort: eu am condus grupul care a cucerit nava capetelor-de-argint.

Colonelul întreabă dacă înțeleg.

— Da, spun eu. Înțeleg perfect.

— Citește acuzațiile.

Acuzațiile sunt simple. Cu toate că despre soldații Octovieni se presupune că trebuie să lupte până la ultimul om, am executat un ordin de la colonelul Nuevo să ne predăm. Din moment ce datoria noastră față de OctoV este mai presus de orice alte datorii de supunere, acesta a fost un act de trădare.

— Cum pledezi?

— Vinovat.

Colonelul își ridică privirea de la placă, mâna lui suspendată deasupra lucrurilor de care se ocupa de fapt în timp ce s-au citit acuzațiile. Poate că se aștepta să pledez nevinovat.

— Doar că nu colonelul Nuevo a dat ordinul.

Ofițerul desemnat să mă apere se înclină în față. Mi se va permite să fac o declarație scurtă, dar asta vine mai târziu. Până atunci, eu trebuie să tac din gură.

Doar că colonelul are alte principii în sala lui de tribunal, și el are grad mai mare decât toată lumea, așadar când omul decide să mă interogheze direct, ofițerul apărării se așează înapoi în scaun și își menține cu grijă expresia neutră a feței.

— De unde știi că nu l-a dat el?

— Pentru că am fost acolo.

Colonelul se uită urât la mine.

— O să mi te adresezi cu *domnule*.

— De ce?

Merită să spun, doar ca să-i văd expresia feței. Cu toate că, spre meritul lui, morala legată de grad, respect și ierarhie este spusă pe un ton aproape conversațional. Și când spun *Interesant...* el ignoră cu grijă faptul că nu adaug *domnule* la sfârșit, nici de data asta.

— Și asta unde a fost?

— Piața Nero. Sediul nostru din Ilseville.

Omul verifică ceva pe placa lui.

— Trimiteai un mesaj?

— Am fost aghiotantul colonelului Nuevo.

Își controlează bine uimirea. Putem continua așa pentru încă cinci minute, poate chiar o jumătate de oră, dar nu văd motivul. Așa că decid să simplific lucrurile, pentru că așa ar trebui trăită viața.

— Am trimis un ordin.

Sala de tribunal este în tăcere. Am atenția lor totală. E adevărat, ofițerul de acuzare este aproape negru de furie, dar de vreme ce colonelul tace, își impune să păstreze și el liniștea.

— A fost o parte a unui plan mai mare.

Ofițerii privesc de la unul la altul. Colonelul își verifică placa, și apoi o verifică din nou. Orice speră să găsească nu e acolo.

— Ești sub jurământ, îmi amintește el.

Intenția mea a fost să cer îndurare pentru Aucși, și să iau toată responsabilitatea asupra mea. Doar că asta nu a mai fost o opțiune când am aflat că judecata mea este și a lor. Îmi trebuie un plan mai bun.

Punându-mi pumnul la inimă, în vechiul semn de respect din Legiune, mă aventurez periculos de aproape de adevăr, cu câteva modificări vitale.

— După ce a semnat foaia de ordine, colonelul Nuevo s-a împușcat; Căpitanul Mye a făcut la fel... Asta ne-a lăsat să executăm ordinele inițiale.

— Ne-a? cere colonelul.

— Aucșii. Eu, sergentul Neen, caporalul Franc și soldații Rachel și Shil, plus soldatul Maria, care a fost omorâtă în luptă.

Își verifică placa.

— Mai este cineva în grupul vostru.

— Haze, spun eu. Ofițerul nostru de informații.

Colonelul se înclină în față, interesat fără să vrea. Prejudecata este un lucru minunat. Ne-a categorisit ca pe un grup de milițieni conduși de un ofițer dezertor. Doar că am luat controlul asupra unei nave a capetelor-de-argint și am chemat U/Liberă. Și ofițerii de miliție nu prea se complică să strângă informații.

— Ai fost un locotenent, spune el, înconjurat de maiori și căpitani. De ce ai știu tu planul ăsta?

— Nu pot să răspund la întrebarea asta.

— De ce nu?

— Pentru că nu sunteți autorizat.

Apasă butoanele corecte, folosește cuvintele corecte și chiar cele mai năstrușnice minciuni o să pară posibile. Atât de posibile, de fapt, că încep să le cred și eu. Ceva se vede în mod evident pe fața mea, deoarece colonelul vorbește intens cu un maior care stă chiar în spatele lui.

— Cine poate confirma asta?

Întregul tribunal, toți cei cinci ofițeri, știu ce am de gând să spun chiar și înainte să-mi deschid gura. Exact la fel cum știu că judecata nu le mai aparține.

Apare sergentul Hito să mă conducă de la celula mea. Nu sunt sigur ce mă enervează mai mult, să încerc să-mi dau seama ce să-i spun generalului Jaxx sau faptul că sergentul refuză să-mi răspundă măcar la o întrebare din câte îi pun.

În cele cinci minute cât ne trebuie să ajungem de la sala de tribunal până la lifturi, să coborâm cincisprezece etaje și să ne îndreptăm spre biroul generalului, Hito este tăcut. Nu-mi spune să tac și nici măcar nu scutură din cap, pur și simplu mă ignoră până în momentul în care bate la o ușă grea de oțel.

— Intră...

Ordinul este destul de puternic să fie auzit clar în coridor.

Un maior pe care nu-l recunosc își ridică privirea, se uită la mine și dă din cap spre sergentul Hito în semn că e liber să plece. Maiorul este tânăr și puțin cam prea conștient de eleganța lui, și văd cum se strâng buzele sergentului, dar el salută pur și simplu, se întoarce pe călcâie și mă lasă în antecameră.

— Ce-i aia? cere maiorul, holbându-se la săculețul argintiu din mână mea.,

— Un cadou pentru general.

— Îl iau eu.

— Nu, nu-l iei.

Se holbează la mine, cu gura căscată la insubordonarea mea. Și, într-un sfârșit, încep să mă simt și eu bine pentru prima dată în zile întregi. Problema în a fi șef este că nu e nimeni deasupra ta pe care să-l insulti.

— Dă-mi-l.

Scutur din cap.

Așa că face ceva de-a dreptul stupid, își scoate pistolul. Acum, știu că nu mă va împușca pentru că asta l-ar enerva foarte tare pe generalul Jaxx, și nici chiar omul ăsta nu e atât de prost. Și există o lege de bază în luptă: să nu scoți niciodată arma dacă nu ești pregătit să o folosești.

— Dă-l încoace, spune el, întinzându-și cealaltă mână.

Scutur din cap din nou.

— Te previn.

Să râd nu este cea mai bună decizie, și nici să-l lovesc pe om în

stomac când încearcă să mă pocnească cu pistolul, dar după ce l-am lovit o dată, ar fi păcat să nu termin treaba.

— Este de ajuns. Vocea este blândă, dar numai unui neghiob i-ar scăpa tonul aspru ascuns în profunzime. Să lovești un ofițer senior este o ofensă gravă.

— Mai gravă decât trădarea?

Generalul Jaxx se uită la mine, înainte să-și îndrepte atenția către maior.

— Poți să pleci, îi spune omului. Pe măsură ce ne uităm amândoi, omul își pune pistolul în toc și părăsește șchiopătând biroul exterior, având grijă să-l salute pe general înainte să iasă.

— Trădarea, spune generalul, este un lucru urât.

— Da, spun eu. Cel mai urât.

— Se pare că ai omorât un căpitan al Capului-de-Mort pentru trădare.

Așa știu că a interogat cel puțin un supraviețuitor înaintea mea.

— Nimeni nu e rănit, spune generalul, de parcă mi-ar citi gândurile. Am schimbat câteva cuvinte cu unul dintre generalii de miliție.

Zâmbește, observând că sunt zăpăcit.

— Omul s-a deghizat în soldat de rând. Nu e un lucru impresionant după părerea mea. Cu toate că el e foarte mulțumit... Se pare că l-ai omorât pe căpitan pentru că l-a insultat pe OctoV. Ce a spus omul?

— Că dragul nostru conducător este o simplă mașinărie.

— Și tu ce crezi?

— Eu? Ridic din umeri nepăsător. Eu refuz să cred asta.

— Că este o mașinărie?

— Că există ceva simplu la OctoV.

Generalul râde și își toarnă un pahar de whisky dintr-o carafă de pe o măsuță. Nu-mi oferă și mie.

— Mai departe, spune el.

— Cine știe dacă OctoV este o mașinărie? spun eu, turnându-mi singur un pahar. Sau dacă contează? Eu nu mă ocup de întrebările complicate. Eu mă ocup de cele simple.

— Cum ar fi?

— Putem să cucerim dealul? Da, probabil... Auctii sunt buni? Da, suntem al naibii de buni... Am câștigat la Ilseville? Cu siguranță... Țasta e nivelul meu. Las lucrurile dificile în mâinile oamenilor ca dumneavoastră.

Generalul Jaxx mă privește cu foarte mare atenție.

Și asta nu mă deranjează, pentru că fiecare minut în care mă privește este un minut în care nu ordonă execuția mea. Când își termină paharul de whisky, îi torn încă unul, și faptul că mă lasă să mă apropiu atât de mult mă face să mă simt ceva mai sigur pe mine. Cu toate că este posibil să fie din cauză că sunt amenințat de câteva sute de sisteme de apărare ascunse.

Ca să verific, las băutura jos și spun:

— O să-mi bag mâna în buzunarul jachetei. E bine?

Zâmbetul lui îmi răspunde la întrebarea cu sistemele de apărare.

O parte din mine vrea să scaneze camera, să văd ce are, dar nu sunt sigur că e o idee foarte bună. Haze a sugerat să-mi folosesc viermele cât mai puțin și motivele lui sunt la fel de convingătoare ca și cele ale lui Paper Osamu. Suntem și așa într-o încurcătură foarte mare.

Băgându-mi mâna în buzunarul jachetei, găsesc ceea ce caut. Bucata de hârtie împăturită este de-a dreptul murdară, mototolită de transpirație, ploaie și sânge.

— De-asta ne-am predat, spun eu, punând-o pe masa dintre noi.

Generalul o despăturăște cu grijă, o citește o dată și apoi o citește din nou. Pocnește din degete și vine în grabă o ordonanță.

— Verifică asta, spune el.

Așteptăm în liniște până se întoarce caporalul. Pare agitat, ceea ce este de înțeles considerând circumstanțele.

— Foaia este autentică, și semnătura este veritabilă. Scrisul nu este al colonelului Nuevo...

— Este al meu.

Generalul Jaxx este surprins.

— Poți să scrii?

— Vechiul meu locotenent m-a învățat.

Îl trimite pe caporal cu un semn din mână.

— Deci, spune generalul. Te aștepti să cred că colonelul Nuevo a pierdut Ilseville-ul intenționat... Ca parte dintr-un plan mai mare. Dar că ai fost singurul ofițer căruia i s-a spus?

Dau din cap.

Generalul râde.

— Îmi imaginez, spune el, că ăsta ar fi momentul să te întreb ce este în săculețul argintiu.

— Doar că știți deja.

El scutură din cap.

— Tehnologie liberă, spune el. Depășește scanerul nostru.

— Atunci de unde știți că nu e o bombă?

Generalul Jaxx se uită la mine de parcă aș fi un idiot.

— Pentru că Paper Osamu mi-a dat cuvântul de onoare că vei fi adus înapoi la mine nevătămat și neînarmat. Mi-a dat de asemenea și un pistol, despre care a susținut că îți aparține.

— Îmi aparține.

— Da, spune generalul. Asta spune și pistolul.

Indică din cap spre săculețul din mâna mea.

— O să luăm sacul mai târziu, sunt sigur că prietena noastră colonel Madeleine o să vrea să se joace.

Amintește de bătrâna care mi-a făcut brațul cel nou.

— Cum mai e?

— La fel ca și în ultimii două sute de ani. Enervantă, dar genială. Ochi reci mă examinează. Îi place de tine. Mă îndoiesc că-ți dai seama

cât de neobișnuit este.

Și îmi amintesc că și omului ăstuia îi place de mine. Cineva a spus asta cu luni de zile în urmă, poate sergentul Hito.

— Domnule... Liberii mi-au oferit azil.

Mă gândeam că asta o să-i atragă atenția.

— Și tu ai refuzat?

— Da, domnule.

— Fiind conștient de pedeapsa pentru capitulare?

Omul oftează adânc, aproape nervos.

— Am omorât un trei-împletituri.

Ochii albaștri se întorc să mă privească.

— Apoi am omorât un șapte, doar că a trebuit să-i las capul într-o găleată, pentru că mi s-a părut stupid să-l iau după mine la marș. Deci nu există nicio dovadă.

— Azil, și două împlețiți morți... Știi, spune generalul, aproape că te cred.

— Dar am adus asta.

la sacul, și tresare de la putoare când desface șiretul.

— Încă unul?

Nu este nevoie să răspund, pentru că extrage deja conținutul, ținând craniul putrezit de împletituri.

— La naiba, spune el. Xantro... Tamdell? Generalul pare nedumerit. De unde ai luat ăsta?

— L-am omorât, chiar înainte să vină U/Liberă.

— Este un zece-împletituri, spune el. Ce căuta un politician important pe nava aceea?

— Avea unsprezece șerpi, domnule, îi spun generalului. Unul s-a rupt în timpul luptei.

— Duza?

Dau din cap, văzând încântare în ochii lui.

Politica este o chestie ciudată. Implicațiile mi-au scăpat, dar am înțeles acum. Capitulara de la Ilseville îl doare pe general la fel de tare cum ne doare pe noi. Bineînțeles, el nu este mort ca majoritatea care au aterizat, dar a scăzut în ochii lui OctoV, și să scadă în ochii lui OctoV nu este un lucru bun.

— Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine. Ai omorât-o pe generalul Duza?

— Da.

— Cum?

— I-am tăiat capul.

— Domnule, spune el. Adică, *Da, domnule... I-am tăiat capul, domnule.*

Apoi Jaxx râde îndeajuns de tare să mă sperie.

— Ah, Tveskoeg, spune el. Ce-o să facem noi fără tine?

Fără mine?

— O să găsiți pe altcineva... domnule.

— Într-adevăr o să gădesc, spune el.

EPILOG

Golden Memories este aproape pustiu când intrăm pe ușă. O mână de fete pe jumătate dezbrăcate stau de vorbă într-un colț. Per Olson, omul de la șantierul de dezmembrări, stă la o masă cu fiul lui, care demontează un robot păianjen cu o intensitate pe care numai băieții o pot aplica la o asemenea treabă.

Lisa este prima care mă vede.

Și apoi Lisa vede Aucșii din spatele meu. Poate că este intimidată de mulțime; poate că ceva din privirea lui Shil o avertizează că lucrurile s-au schimbat. Oricare ar fi, Lisa este deopotrivă o supraviețuitoare și o persoană care învață repede. Traversează barul și mă pupă cu grijă pe ambii obraji.

— A trecut ceva timp.

— Da, spun eu. Mai mult decât mă așteptam. Ce face nepoata mea?

Nepoată...? Ochii lui Shil se îndreaptă spre fața mea. Ceilalți se mulțumesc să asculte.

— O ajută pe Angelique.

O amintire despre Lisa și verișoara ei îmi inundă mintea: sunt dezbrăcate, puțin bete și foarte, foarte doritoare. Încerc să o suprim.

— Ce e, domnule? cere Franc.

— Amintiri vechi, îi spun eu.

— O să fie și mai și, spune Haze, și mă bucur că m-a întrerupt. Ca și durerile de cap. În curând veți pierde feedback-ul.

Shil se încruntă, pentru că ne-am înțeles să nu vorbim despre lucrurile astea în public. Doar că Golden Memories nu este *în public*, și probabil că ar trebui să-i spun și Lisei asta. Aucșii știu deja, cu toate că sunt nelămuriți de motivele mele. Vezi tu, pe măsură ce încep să învăț, asta nu e întotdeauna un lucru rău.

— Lisa...

— Da?

Gesticulând spre grupul din jurul meu, spun:

— Aceștia sunt Aucșii. De acum, ei sunt proprietarii acestui bar.

— El e proprietarul, spune Shil cu fermitate.

— Ignor-o, spun eu, spre amuzamentul evident al lui Neen. Toți suntem proprietari, este valabil și pentru cafeneaua de alături și casa cu camere de închiriat de după. Tu o să te ocupi de barul ăsta.

Lisa arată de parcă ar vrea să mă îmbrățișeze.

Shil, pe de altă parte, pare supărată. Este ceva ce-mi scapă în nefericirea lui Shil, dar nu-mi dau seama ce este. Am primit o

recompensă pentru că am omorât-o pe Duza; pe asta o cheltuiesc. Ar trebui să fie fericită să aibă un loc pe care să-l numească acasă.

— Lisa...? strigă cineva de pe stradă, și două fete intră în grabă pe ușa, ținând un coș între ele. Este cald și umed afară, iar căldura din Farlight le-a lipit câteva şuvițe de păr pe fețe și le-a lăsat pielea lucioasă de transpirație.

— Sven, spune Angelique.

Brațe lipicioase mă cuprind și sărutul ei abia mi-a ratat gura. Și apoi o vede pe Shil încruntându-se și se retrage, cu toate că am impresia că este prea târziu. Dar o să mă ocup de asta mai încolo, pentru că privirea mea este fixată pe fata care stă nemișcată în ușa.

— O să dureze doar o clipă, le spun celorlalți.

Aptitude a crescut. Ar fi o greșeală să spun că ar putea aparține de locul ăsta, dar nu mai este copilul răsfățat pe care l-am târât printr-o clădire în flăcări, după ce i-am omorât întreaga familie. Adică pe cei din familia ei care nu erau încarcerați pe o planetă închisoare.

— N-am crezut că o să te întorci.

Vocea ei este joasă, atât de joasă că trebuie să mă chinui să aud, și stau aproape în fața ei.

Întinde o mână să dea noroc.

Întind și eu mâna.

Degetele ei sunt lipicioase de transpirație și are bătăături de la muncă. Un cerc de aur îi înconjoară un deget – inelul ei este ieftin, dar frumos; ceva ce și-a cumpărat singură de la un magazin local.

— Sven, zice ea.

— Aptitude.

Ne privim reciproc.

— O să mă întorc mereu, spun eu. Le-am promis lui Debro și Anton că o să am grijă de tine, și așa o să fac.

Și brusc plânge în brațele mele, cu sughițuri copilărești, care îi zgâlțâie umerii și îi irită gâtul.

— *N-am crezut că o să te mai întorci.*

— Și ți-am zis –

— Știu, dar *n-am crezut...* Se șterge la nas cu dosul mâinii, apoi vede în ce hal mi-a făcut jacheta, și arată de parcă o să izbucnească în lacrimi din nou.

Shil este cea care vine să-i dea fetei un șervețel.

— Eu sunt Shil, spune ea. Să înțeleg că-l cunoști pe nebunul ăsta?

Aptitude zâmbește fără să vrea.

Shil privește spre bar, spre umezeala de pe umărul meu și apoi spre Aptitude. Pune lucrurile cap la cap.

— La naiba, despre asta e vorba?

Dau din cap.

Oftează.

— De ce nu mi-ai spus?

Eu și Shil terminăm o sticlă de *cachaca* în noaptea aceea, așezați sub un pin în curtea din spate. Mă întreabă dacă am regulat-o pe Angelique și recunosc că e adevărat. Așa că mă întreabă dacă intenționez să fac asta din nou și îi spun că nu așa merge treaba cu mine, de unde trebuie să-i spun cum merge treaba. Ceva care este mai complicat decât am crezut, de vreme ce n-am mai pus asta în cuvinte până acum.

Nu mă întreabă de Lisa, așa că las mărturisirea asta la o parte.

Shil este atât de beată că află mai multe decât vreau să știu despre soarta băiatului cu care trebuia să se căsătorească. Moartea în luptă îmi sună mult mai bine la sfârșitul poveștii.

Și apoi vorbim despre Aptitude.

Capul lui Shil este pe umărul meu, cu toate că asta este probabil din cauza băuturii. Ventilatorul din bar pufăie, învârtindu-se leneș, iar sunetele nopții acestui oraș ciudat sunt destul de îndepărtate să pară mai puțin amenințătoare decât ar trebui.

— N-ai...'

Întorcându-mă, mă uit la ea.

— Aptitude este o copilă.

— Știi bărbați pentru care nu ar fi contat.

— Da, dar nu asta e ideea.

— Vrei să-mi spui care e ideea?

Așa că ajung să-i spun lui Shil despre perioada când am fost exilat pe Paradis. Nu-i spun al cui copil este Aptitude, pentru că nu e nevoie să știe. Dar îi explic clar că este fiica unor oameni care contează foarte mult pentru mine și am promis să o protejez.

— Nu aici a crescut, nu-i așa?

Privirea mea absoarbe curtea întunecată, motocicletă plutitoare, stricăță, dintr-un colț și ghemotocul de blană care ne privește de pe un zid. Se pare că Aptitude a adoptat o pisică vagaboandă.

— Nu, spun eu. Locul unde a crescut este la un milion de kilometri de aici.

— M-am gândit eu.

Înainte să adormim într-un final în locul în care stăm, Shil îmi pune o ultimă întrebare. Este legată de întrevederea mea cu generalul Jaxx, care a avut loc cu trei zile în urmă.

— Ce a vrut?

— Vrea să avem grijă și să ne bucurăm de vacanță.

Ea se încruntă la mine.

— Vorbesc serios, îi spun eu.

— Poate, dar ce vrea de fapt?

Asta nu e o conversație pe care plănuiam să o am, cel puțin nu până la sfârșitul lunii următoare, adică momentul în care trebuie să ne prezentăm la o clădire elegantă într-o zonă a Farlight-ului care se află

Într-adevăr la un milion de kilometri depărtare în orice sens care contează de pensiunea sărăcăcioasă în care stăm acum. Dar eu sunt beat și Shil stă rezemată de umărul meu, iar eu încă nu pot să concep răspunsul.

— Liberii vor să ne împrumute.

— *Ce vor?*

— Ai auzit ce-am zis. Aparent, Paper Osamu ne-a cerut după nume. Ne vor spune de ce când ne vom prezenta la ambasada lor peste cinci săptămâni.

— Lucrăm pentru U/Liberă?

— Da, spun eu. Țasta e planul...

O solicitare de la U/Liberă este la fel de bună ca un ordin din partea oricui altcuiva. Și sunt bogați, foarte bogați. După părerea mea, nu strică dacă o parte din averea aia ajunge și pe la noi. Luând încă o gură de *cachaca*, înghit băutura spirtoasă, înainte să-i dau lui Shil sticla.

— Bea, spun eu.

Ea face ce îi ordon.